

134

தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹால் வெளியீடு—129

சிவஞான தீபம்

[தெளிவான உரையுடன்]

29711

தஞ்சாவூர்

மகாராஜா சரபோஜியின் ஸரஸ்வதி மஹால்

நூல் நிலையம்

சகம் 1891]

விலை ரூ. 5-00

[கி.பி. 1970

சிவஞான தீபம்

பேரளம் இரேவண சித்தர் அருளிச் செய்த

சிவஞான தீபம்

[தெளிவான உரையுடன்]

பதிப்பாசிரியர் :

வித்துவான் திரு. அடிகளாசிரியர்,

தமிழ்ப் பேராசிரியர்,

கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதி மஹால் நிர்வாகக் குழுவிற்காக

கௌரவக் காரியதரிசி,

திரு. கீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்களால்

வெளியிடப்பட்டது.

அச்சிட்டோர் :
காவேரி கலர் பிரஸ்,
கும்பகோணம்.

PREFACE

Sivajnana Deepam, a Tamil work in verses, is a standard text of the Veerasaiva School of Saivism of the South. It may be remembered that the mighty Vijayanagar Empire had its foundations laid by the spirit and philosophy of this school. The Administrative Committee of the Sarasvati Mahal Library proposed to publish this book with a clear commentary and entrusted this work to Vidvan, Thiru Adigalasiriyar, a worthy scholar and head of a Veerasaiva Mutt, who has fulfilled the expectations of the Administrative Committee by properly editing the work with appropriate introductions, clear commentary and a useful index. We hope this book will become more popular and reach a wider public on account of this edition. This publication is based on two manuscripts preserved in this Library bearing the numbers M. 597 and M. 750.

We are thankful to the Government of Tamil Nadu for enabling us to publish this work with their grant, to Vidvan Thiru Adigalasiriyar for his scholarly editorship, and to the Cauvery Colour Press, Kumbakonam, for their neat execution of the printing of the work.

THANJAVUR }
5—1—1970 }

N. KANDASWAMI,
Honorary Secretary,
T. M. S. S. M. LIBRARY.

சிவஞான தீபப் பொருளடக்கம்

1. முகவுரை
 2. பதிப்பாசிரியர் முன்னுரை I—XVII
 3. சிவஞான தீப உரையுள் எடுத்தாண்ட
எடுத்துக்காட்டு நூல்கள். XVIII—XX
 4. சிவஞான தீபம் (பொழிப்புரையுடன்) 1—169
 5. சித்திலிங்கேசன் வணக்கம் 170—172
 6. சிவஞான தீபச் செய்யுள் முதற்குறிப்பு
அகர வரிசை 173—175
 7. சிவஞான தீபத்திலுள்ள சமயக் குறியீட்டுச்
சொற்களும் சமய நுண் பொருள்களும் 177—195
 8. பிழையும் திருத்தமும் 196
-

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

மிகப் பழைய காலத்திலே மக்களுடைய வாழ்க்கை எவ்வாறு இருந்திருக்கலாம் என்பதை நாம் நம் அறிவுக் கண்ணால் ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டிய பழங்கால நிலை நம் மக்களின் வாழ்க்கை நெறி காலந்தொறும் வளரக்கூடிய இயல்புடையதாகையினால், இக் காலத்திலுள்ள நாகரிக வாழ்க்கையினைப் போன்றே பழங்காலத்தி லிருந்த மக்களுடைய வாழ்க்கையும் இருந்திருக்க முடியா தன்றோ?

ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் யாண்டுக்கு முன்னர் வாழ்ந்திருந்த மாமுலனார் என்னும் புலவர் அவர் காலத்திலே பாலை நிலத்துச் சீறூர்களில் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதைத் தம் பாட்டோவியத்திற் காட்டியுள்ளனர்.

“ பொறையடைந்து
இன்சிலை எழிலேறு கெண்டிப் புரைய
நிணம்பொதி விழுத்தடி நெருப்பின் வைத் தெடுத்து
அணங்கரு மரபிற் பேளய் போல
விளருன் தின்ற வேட்கை நீங்கத்
துகளற வினைந்த தோப்பி பருகிக்
குலாஅ வல்விற் கொடுநோக் காடவர்
புலாஅற் கையர் பூசா வாயர்
ஓராஅ வருட்டுங் குடுமிக் குராலொடு
மராஅஞ் சீறூர் மருங்கிற் றூங்கும்
செந்நுதல் யாளை வேங்கடம் தழீஇய
வெம்முனை அருஞ்சரம்”

(அகநானூறு-265)

என்பது அப் பாடலாகும். “கையின்கண் வளைந்த வலிய வில்லினை யுடைய கொடிய பார்வையினை யுடைய ஆடவர் தமக்குப் பசி வரின் பக்கத்திலுள்ள மலைக்குச் சென்று அங்கே யுள்ள காட்டெருதுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அவற்றின் கொழுப்புப் பொருந்திய தசையை நெருப்பிலே வைத்தெடுத்து, ‘கண்டார்க்கு அச்சத்தைத் தரும் பேய் போல’ வெள்ளையான அவ் ஆனைத் தின்பர். பின்னர்

தாக வேட்கை நீங்கக் குற்றம் அற விளைந்த தோப்பி என்னுங் கள்ளினைப் பருகுவர். அதன்பின் புலால் படிந்த கையினை யுடையவராய்க் கழுவாத வாயினை யுடையவராய் மராமரம் நிறைந்த சீறாரின் பக்கத்திலே மெல்ல அசைந்தாடுவர்” என்பது அப் பாட்டின் பொருளாகும். இப் பாட்டு பாலைநிலச் சீறார் மக்கள் வாழ்க்கை “கண்டார்க்கு அச்சத்தைச் செய்யும் பேய் வாழ்க்கை போல” உள்ளதென்று கூறுகிறது.

இத் தகைய மக்களிடத்தே விழுப்பந் தரும் நல்லொழுக்க மில்லை. நல்லொழுக்கத்தை உணர்த்தும் கல்வி யறிவிடலை. கல்வியைப் சமயத் தோற்றம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பும் நல்லுணர்ச்சியில்லை. இவ் வில்லாமைகளால் இவர்தம் வாழ்வு “கண்டார்க்கு அச்சத் தரும் பேய் வாழ்க்கை போல் இருக்கின்றது”. இப் பேய் வாழ்க்கை மக்களிடத்திலே யிருந்து ஒழிய வேண்டும். அவர்களெல்லாம் நல்வாழ்க்கை வாழவேண்டும். அதற்காகவே சமய நெறிகள் உலகில் தோன்றின.

“ஓழுக்கம் கல்வி உயரறி வின்றியே
இழுக்க மேபயில் ஏழையர் யாவரும்
செழுக்க வாழ்ந்து சிவம்பெறச் செய்தலே
வழுக்கில் சைவ வளம்பெறு கொள்கையால்”

‘சமயம்’ என்னும் சொல் காலத்தையும் உணர்த்தும்; சைவம் வைணவம் முதலான மதங்களையும் உணர்த்தும்.

‘சமயம்’ என்னுஞ் சொல்விற்கு சமயம் என்பதன் ‘நன்றாக அறியப்படுவது’ என்று பொருள் அறிஞர் பொருள் கூறுகின்றனர்.

காலமும் யாண்டு, திங்கள், பெரும் பொழுது, சிறுபொழுது முதலிய கூறுபாட்டால் நன்றாக அறியப்படுகிறது. மதங்களும் நன்றாக அறியப்படும் பொருள்களை உடையன.

இம்மைப் பயனைமட்டும் கருதிய சமயம், இம்மைப் பயனுடன் மறுமைப் பயனையும் கருதிய சமயம் என்று சமயங்களை இரண்டு வகையாகப் பல சமயங்கள் பகுத்துக்கொள்ளலாம். உலோகாயத சமயமும் பூத வாதியின் சமயமும் இம்மைப் பயனைமட்டும் வலியுறுத்தும் சமயங்களாகும்.

பெளத்தம் சைனம் வைணவம் சைவம் முதலிய சமயங்க ளெல்லாம் இம்மைப் பயனுடன் மறுமைப் பயனையும் வலியுறுத்தும் சமயங்களாகும். உலோகாயதமும் பூதவாதி யின் சமயமும் உயிர் என்கின்ற தனித்த பொருள் இல்லை; பூதங்களின் கூட்டுறவால் தோன்றிய அறிவே உயிர்; கூடிய பூதங்கள் பிரிந்த காலத்திலே அறிவாகிய உயிரும் அழியும்; ஆகையால், உயிர் மறுமையில் எதனையும் அடைவதில்லை; இம்மையிலே அரசன் ஆணைக்கிசைய நடந்து நாள்தொறும் பொருளீட்டி உண்டு உடுத்து மகளிரொடு கூடி இன்பம் துய்த்தலே பயனாகும் என்று கூறும்.

மேற் கூறிய இரண்டு சமயங்கள் கூறிய கருத்திற்கு மேல் பெளத்தமும் சைனமும் உயிர் உண்டு; அவ் வுயிர் அடையும் மறுமைப் பயனும் உண்டு; **பெளத்தமும் சைனமும்** நல்வினை தீவினை உண்டு; ஆனால் உயிர்க்கு வினைப்பயனை ஊட்டுதற்குக் கடவுள் என்ற ஒரு பொருளில்லை என்று கூறும்.

மணிமேகலை நூலாசிரியர் கீழ்வருமாறு பெளத்த சமயக் கொள்கையைக் கூறுகிறார். இவ் வுயிரைப் பாசங்களால் கட்டினோரு மில்லை; அக் கட்டினி **பெளத்த சமயம்** ருந்து விடுவிப்போரும் இல்லை; உயிர் களாகிய தாம் காம வெகுளி மயக்கங் களுடன் கூடியிருப்பதே கட்டிற்கு (பந்தத்திற்குக்) காரண மாகும். அவற்றிலிருந்து விடுதலைபெறுதலே வீட்டிற்குக் காரணமாகும் என்பன அவர் கூறும் கருத்தாகும்.

“கட்டும் வீடும் அதன்கா ரணத்தது
ஒட்டித் தருதற் குரியோர் இல்லை
யாம்மேல் உரைத்த பொருள்கட் கெல்லாம்
காமம் வெகுளி மயக்கம் காரணம்”

(மணிமேகலை-30, 250—253)

சைன சமயம் சைன சமயத்தவர் தங்கள் சமய தத்துவப் பொருள்களை ஏழு வகையாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றனர்.

- 1 உயிருள்ளது (ஜீவ தத்துவம்)
- 2 உயிரில்லாதது (அஜீவ தத்துவம்)
- 3 வினைகள் வருதல் (ஆஸ்ரவ தத்துவம்)

- 4 வினைகள் ஆன்மாவைப் பந்திப்பது (பந்த தத்துவம்)
- 5 வினைகள் வரும் வாயிலைத் தடுப்பது (ஸம்வர தத்துவம்)
- 6 ஆன்மாவிற்குச் சேர்ந்த சில வினைகளைத் தடுப்பது (நிர்ஜரா தத்துவம்)
- 7 ஆன்மாவிற்குச் சேர்ந்த எல்லா வினைகளையும் தவத்தினால் நீக்கல் (மோட்ச தத்துவம்)

மேற்கூறிய ஏழு தத்துவங்களுள், இவ் வுலகத்தையும் உலகப்பொருள்களையும் ஆக்குதல் கார்த்தல் அழித்தல் முதலியன செய்யும் ஈஸ்வர தத்துவம் கூறப்படாமலிருப்பதை அறிஞர் கருதி உணர வேண்டும். சீவனானது குரோதம், மானம், மாயை, லோபம் என்னும் கஷாயத்துடன் கூடியுள்ளது ; அது கர்மம் வருவதற்குத் தகுந்த பரிசும், இரசம், கந்தம், நிறம் என்னும் புத்கலங்களை நுகர்கிறது; அதுவே பந்தம் என்பர். ஞான வரணம், தர்சன வரணம், அந்தராயம் முதலான எல்லாக் கர்மங்களும் சீவன் செய்யும் தவத்தினால் கெட, அது மேல் நோக்கிச் சென்று உலகத்தின் மேல் பாகத்தில் தங்கியிருக்கும்; அதுவே மோட்சம் என்பர்.

கன்ம மீமாஞ்சகர் என்போர், “வினையைச் செய்த வார்க்கு அவ் வினையே துறக்கம் முதலிய பயன்களை உதவும்; இவ் வான்மாக்களுக்கு வேறாய்ப் பரமான்மா ஒருவன் உண்டென கன்ம மீமாஞ்சகர் கூறுவது பதும், அப் பரமான்வினால் உலகம் தோன்றி அழியும் என்பதும் பொய்; உலகம் முத்தொழிற்படாமல் என்றும் இவ்வாறே நிலை பெறும்” என்பர். இவர்தம் கொள்கை சைன சமயவத்தவர் கொள்கையினை ஒத்திருத்தற் காண்க.

நம் நாட்டிலே மிகச் சிறந்த சமயங்களாகக் கருதப்படும்; சைவம், வைணவம் என்னும் இரண்டு சமயங்களும் உயிர்கள் உள்ளன; உயிரை வைணவம். இயக்குகின்ற கடவுட் பொருள் உண்டு; உயிரின் பந்தத்திற்குக் காரணமான பொருள் உண்டு என்று கூறுகின்றன,

சைவ சமய உண்மைப் பொருளை ஆராய்வதற்கு முன்
னர்த் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள ஒரு நூற்பாவின் கருத்தை

தொல்காப்பியர்

கூறுவது

முதலானவற்றை வணிகின்றான்.
அவ் வணியுந் தொழிலை நிகழ்த்த
அக் குயவன் நிமித்த காரணமாய்
அமைகிறான். அவன் குடம் முதலியனவற்றைச் செய்யுந்
தொழிலில் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆதலால்
அத் தொழிற் பயிற்சியும் அத் தொழிலுக்கொரு காரணமாய்
அமைகிறது. அத் தொழிலால் செய்யப்படுவது குடம் முத
லாகிய செயப்படு பொருளாகையால் அச் செயப்படு பொரு
ளும் அத் தொழிற்குக் காரணமாகிறது. அத் தொழில்
நிகழ் இடம் வேண்டுந், காலம் வேண்டும். மண் ஆகிய
முதற் காரணம் வேண்டும். தண்டம் சக்கரம் முதலாகிய
துணைக் காரணங்களும் வேண்டும். இவ் வணைதலாற் றேன்
றிய குடம் முதலானவற்றையார் பெற்றுக் கொள்ளுகின்ற
னரோ அவரும் அத் தொழில் தோன்றுவதற்கோர் காரண
மாய் அமைகின்றனர். அக் குடத்தை வணைத்ததனால்
ஏதாவது பயன் ஏற்படும் அன்றோ? அப்பயனும் அத்
தொழில் தோன்றுவதற்கோர் காரணமாகிறது.

இங்ஙனம் வணைதலாகிய ஒரு தொழிலை நடத்துதற்குச்
செய்பவன் முதலான பல காரணங்கள் வேண்டியுள்ளன.
அவற்றால் வணைதல் என்ற தொழில் நிகழ்கின்றது. இதனைப்
போலவே ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் பல காரணங்கள்
முன்னையிருக்க வேண்டும். அவற்றுல் அத் தொழில்
தோன்றும் என்பதை நாம் உணர்ந்துள்ளோம். இந்த
உண்மையை ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியர்

“வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே

நிலனே காலம் கருவி யென்ற

இன்னதற் கிதுபய னாக வென்னும்

அன்ன மரபின் இரண்டொடுந் தொகைஇ

ஆயெட் டென்ப தொழின்முத னிலையே”

(தொல்-சொல்-108)

என்ற நூற்பாவுள் நன்கு தெரிவித்துள்ளார்.

மேற்கூறிய தொல்காப்பியர் கருத்தை வைத்துக்
கொண்டு அருணாந்தி சிவம் சிவஞான சித்தியாரில்
அருணாந்தி சிவம் கூறியுள்ள ஒரு பாட்டின் கருத்
கூறுவது தினைப் பார்ப்போம்.

வினை செய்வதற்கு வினைமுதலா யிருக்கும் உயிர் களானவை இடமாகிய உலகும் உடலும், கருவிகளாகிய கரணங்களும், முக்காலங்களுள் ஒன்றாகிய காலமும், செயப்படுபொருளாகிய பயனும், இன்னதற்காக இது பயனாக என்பவைகளாகிய நியதிகளும், செயலாகிய செய்தியும் ஆகிய இக் காரணங்களையெல்லாம் துணையாகக்கொண்டு வினைகளைச் செய்து இன்ப துன்பமாகிய போகத்தை நுகர்ந்துவரும் என்ற கொள்கை அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்ததாகும். மேற்சொன்ன பொருள்களுள் உயிர் நீங்க லாக ஏனையவையெல்லாம் அறிவில்லாத பொருளாகையாலே(சடப்பொருளாகையாலே) தாமாக ஒன்று சேர்ந்து இயங்கி ஒரு தொழிலை உயிர்க்கு உதவா: அவற்றை இன் றியமையாத உயிரும் உரிமையில்லாத சிற்றறிவுப் பொருளா யிருப்பதால் அவற்றைத் தன்னுடன் கூட்டி வினைகளைச் செய்யும் ஆற்றவில்லாததாய் உள்ளது. ஆகவே பாரிசேட அளவையால் உயிரையும் உலகு உடல் முதலானவற்றையும் கூட்டுவிக்கும் பேரறிவுப் பொருள் ஒன்று உண்டென்பது அறிவுடையோ ரெவர்க்கும் புலனாகும் என்று கூறுவீனார்.

உலகுடல் கரணம் காலம்
உறுபலம் நியதி செய்தி
பலவிவை கொண்டு கன்மம்
பண்ணுவ துண்ப தானால்
நிலவிடா இவைதாம் சென்று
நினைத்துயிர் நிறுத்திக் கொள்ளா
அலகிலா அறிவன் ஆனை
அனைத்திடும் அருளி னாலே”

(சித்தியார்-2-22)

என்பது அப் பாட்டாகும்.

உயிர்கள் எண்ணிய காரியம் சில காலத்தில் எண்ணிய வாறு முடிகின்றது. சில சமயத்திலே எண்ணியவாறு முடியாமற் போகின்றது. இவற்றிற்குக் காரணம் என்ன? அவ் வுயிர்களின் ஆகும் போகமுமே அவற்றிற்குக் காரணமாகின்றன. ஆகும் போகமு மாகிய நல்வினை தீவினைகள் சடப்பொருள்கள் ஆகையினாலே, அவை தாமாகச் சென்று உயிர்களை அடையா. வினைப் பயனைப் பெறுகின்ற உயிர்களும் பேரறிவும் பேராற்றலும் உரிமையும் இல்லாதன ஆகையினாலே, அவ் வினைகளைத் தாமே அறிந்து அவற்றின் பயனைத் தம் நுகர் பொருளாய்க்

கூட்டிக் கொள்ளா. ஆகவே, பாரிசேட அளவையால் வினைகளை உயிருடன் ஒன்றுவிக்கும் இறைவன் உளன் என்பது பெறப்படுகிறது. இக் கருத்தினைத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் திருக்குறளில் ஊழ் என்னும் அதிகாரத்தில், ஊழ்வினையை உயிர்களுடன் வகையறிந்து கூட்டுபவனாகிய இறைவனை 'வகுத்தான்' என்னும் பெயரால் ஒதி, அவ் விறைவன் அவ்வவ் வுயிர்களின் வினையறிந்து வகுத்தவாறே உயிர்களுக்கு வினை நுகர்ச்சி ஏற்படும் என்று கூறியுள்ளார்.

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்த லரிது” (377)

என்பது அக்குறட்பாவாகும். இதன் உரையிற் பரிமேலழகர் “ஒருயிர் செய்த வினையின் பயன் பிறிதோருயிரின்கட் செல்லாமல் அவ் வுயிர்க்கே வகுத்தவின் 'வகுத்தான்' என்றார் என்று சிறப்புரை எழுதியுள்ளார்.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை வகுத்த பலருள்ளும் சிறந்த உரையாசிரியர் என்று கருதப்படும் சேனாவரையர் “காலம் உலகம்” (தொல்-சொல்-57) என்னும் நூற்பாவினுள் “பால்வரை தெய்வம்” என்னுஞ் சொற்றொடருக்குப் “பால்வரை தெய்வம் என்பது எல்லார்க்கும் இன்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையையும் வகுக்கும் தெய்வம்” என்று உரை கூறியுள்ளார்.

இக் கருத்தினை நம் மெய்கண்ட தேவ நாயனார் “அவ்வினையைப், பேராமல் ஊட்டும் பிரானின் நுகராரேல், ஆர்தாம் அறிந்தனைப்பார் ஆங்கு” என்று தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

சேக்கிழார் கூறும்
சைவ நெறிச்
சிறப்பு

சேக்கிழார், சாக்கிய நாயனார்
புராணத்தே சாக்கிய நாயனார்
எல்லாச் சமய நெறிகளிலும் சைவ
சமய நெறியே சிறந்த தென்று

உணர்ந்த முறையைச் சொல்லுமிடத்து

“செய்வினையும் செய்வானும்

அதன்பயனும் கொடுப்பானும்

மெய்வகையால் நான்காகும்

விதித்தபொரு ளெனக்கொண்டே

இவ்வியல்பு சைவநெறி

அல்லவற்றுக் கில்லையென

உய்வகையால் பொருள்சிவனென்

றருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்”

செய்யப்படும் வினையும், அதனைச் செய்கின்ற உயிர்வர்க்கங் களும், செய்வினையின் பயனும், அப் பயனை உயிர்கட்குப் பேராமல் ஊட்டும் முதல்வனும் என்று மெய்ப்பொருள் நான்காகும். இந் நான்கினை மெய்ப்பொருளாகக் கொண் டொழுகும் இயல்பு சைவ நெறிக்கே உண்டு; ஏனைய சமயங்களுக்கு இல்லை என இறைவன் திருவருளாலே சாக்கிய நாயனார் உணர்ந்து அறிந்தார் என்று கூறும் சைவ நெறிச் சிறப்பு அறிஞர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டுவதாகும்.

வாமம் என்றும், தக்கணம் என்றும், மிசிரம் என்றும், சித்தாந்தம் என்றும் சைவசமய பேதம் நான்காகும். இவற்றுள் வாமம் என்பது சத்தி சைவ சமயத்தின் யினை மேலாகக் கொள்வதாகும். பேதம் தக்கணம் என்பது வைரவ சமய மாகும். மிசிரம் என்பது ஏழு தெய்வ மாதர்களைப் போற்றுங் கொள்கையினை யுடையது. சித்தாந்தம் என்பது வேத சம்மதமான மதமாகும். இக் கருத்தினை

“ஓது வாமம் ஒழிவறு தக்கணம்
மேதை யாகும் மிசிரம் முனிவர
தீதி லாதசித் தாந்தம் எனவரு
பேதம் நான்கும் பெறும்புகல் சைவமே”

“வாமஞ் சத்தி பரஞ்சொல் வயிரவர்க்
காமந் தக்கண மம்மிசி ரத்தெழு
நாமங் கொண்டுறு மாதர் நணுகுவார்
ஏமஞ் செய்மறை யின்மதம் மற்றதே”

என்னும் சித்தாந்த சிகாமணியால் (உபதேசம் 10, 11) அறிந்து கொள்ளலாம். பிங்கல நிகண்டு சைவ சமய பேதங்களை உட் சமயம் என்னும் பெயரால் ஆரூகக் கூறுகிறது.

“வைரவம் வாமம் காளாமுகம் மாவிரதம்
பாகபதம் சைவமென் றுட்சமய மாறே”
என்பது (3-96) அந் நூற்பாவாகும்.

மேலே கூறிய சைவ பேதம் நான்கனுள் சித்தாந்த
சைவம் என்பது வேத சிரம், வேதாந்தம்
சித்தாந்த எனப்படும் உபநிடதக் கொள்கையைத்
தழுவிநின்று, வேறு மதக் கொள்கைகளைத்
தருக்கித்து நீக்கிச், சிவாகம அறத்தைக்
கூறுவதாகும். இக் கருத்தினை

“மறையு ரைக்கும் தருமம் வகுத்தலால்
புறம தத்தொடு நின்று பொருதலால்
திறம டுத்த சித்தாந்தம் சிவாகம
அறமு ரைக்கும் மறைமத மாகுமால்”

என்னும் சித்தாந்த சிகாமணியால் (உபதேசம்-12) அறிதல்
கூடும். ‘சித்தாந்தம்’ என்னுஞ் சொல்லிற்கு ‘நிச்சயம்’
என்று அமரகோசம் பொருள் கூறுகின்றது. எனவே நிச்ச
யமான பொருளைக் கூறுவது சித்தாந்த சைவமாகும்
“ஸித்தாந்தோ வேதஸார த்வாத்” என்று சுப்பிர
பேதாகமமும், “வேதாந்தார்த்தமிதம் ஜ்ஞானம் ஸித்தாந்
தம் ப்ரமம் சுபம்” என்று மகுடாகமமும் சித்தாந்த சைவத்
தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன.

வேதாந்தக் வேதாந்தம் என்னும் உபநிட
கொள்கையுடன் தக் கொள்கையுடன் ஒவ்வாத
ஒவ்வாத சைவம் சைவங்களும் உள்ளன. அவை
யெல்லாம் சாதாரண சைவம்
எனப்பெறும் என்று திருமுல் கூறுவர்.

“வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித் தியாதரர்
நாதாந்தம் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மல்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணமன்ன சைவர் உபாயமே”

என்பது (1435) திருமந்திரம். பிரம்ம சூத்திரத்தே பாசுப
தாதி கரணத்தே அவைதிக நகுலீச பாசுபத மத நிராகரணம்
கூறப் பெற்றிருப்பதும் மேற் கருத்தை வலியுறுத்தும்.

வீரசைவ சித்தாந்தம் வேதாந்தம் என்னும்
வேதாந்தக் கொள்கை உபநிடதங்களால் உண்டா
யைத் தழுவினது கும் ஞானமே அரிய வித்தை
யாகும். அவ்வித்தையிற்

கலந்தவன் யாரோ (வி-வித்தை; ர-ரமிப்பவன்) அவன்
வீரசைவ னாவான். இக் கருத்தினை,

“அரியவே தாந்தத்தி னாகு ஞானமே
மருவரும் வித்தையென் றுரைப்பர் மற்றதில்
விரவினோன் யாவன்மற் றனையன் வீரனென்
றுரைதரு கிற்பர்மெய் யுணர்ந்து னோர்க்களே”

என்னும் சித்தாந்த சிகாமணியால் (உபதேசம்-18) அறிந்து
கொள்ளலாம்.

வீரசைவ சமயக் கருத்தினை வடமொழி நூல்களுள்
இருக்கு, யசுர் என்னும் வேதத்தும் வேதாந்த சாரோப
நிடதம், பத்தியோகோப
வீரசைவ சமய நிடதம், நிர்லேபோப நிடதம்,
வடமொழி நூல்கள் சிவப்போப நிடதம், சித்தாந்த
சகோப நிடதம், இலிங்கதார

ணோப நிடதம், பிரசாதசாப லோபநிடதம், வீரலிங்கியோப
நிடதம் முதலாய உபநிடதத்தும். சூட்சுமாகமம், வாதுளாக
மம், பாரமேச்சுராகமம், வீராகமம், காமிகாகமம், சுப்பிர
போதாகமம், சுவாயம்பாகமம் காரணாகமம், முதலாய
சிவாகமத்தும் சிவபுராணம் செளரபுராணம், காந்த
புராணம், இலிங்கபுராணம் முதலான புராணத்தும்
சித்தாந்த சிகாமணி முதலான சிறப்பு நூல்களிடத்தும்
நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தமிழ் நூல்களில் திருமூலர் செய்தருளிய திருமந்திர
மாலையொன்றே வீரசைவ சமய நுண்மைகளை எடுத்தோதும்
பழைய நூலாக உள்ளது. ஏனைய
வீரசைவ சமய வீரசைவ சித்தாந்த நூல்களெல்
தமிழ் நூல்கள் லாம் இந் நூலுக்குப் பின்னர் எழுந்
தவையே யாகும். அவை திருவா

சகம், வசவபுராணம், பிரபுலிங்கலீலை, சித்தாந்த சிகாமணி,
சிவப்பிரகாச விகாசம், அத்துவிதவெண்பா, வீரசைவ
தத்துவப் பிரகாசம், சிவஞான தீபம், வியாகமம், சகுத்தலம்,
சாந்தலிங்கர் நூல்கள் முதலியன வீரசைவ சமய உண்மைப்
பொருள்களைக் கூறுகின்ற தமிழ் நூல்களாகும்

மேற் கூறிய தமிழ் நூல்களுள் சிவஞான தீபம் என்ப
தும் ஒன்றாகும். இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர்

சிவஞான
தீப
ஆசிரியர்

இரேவண சித்தர் என்பதாகும். வடக்கே
யிருந்து கமல சித்தர், இரேவண சித்தர்
என்னும் வீரசைவப் பேரறிஞர் இருவர்
சோண்டிதற்கு வந்தன ரென்றும், அவருள்
இரேவண சித்தர் என்பார் தஞ்சை மாவட்ட

டத்திலுள்ள பேராத்தில் தங்கி அங்கே திருமடம் அமைத்துக்கொண்டு அங்கே எழுந்தருளி யிருந்து பலர்க்கு ஞான நூல் உபதேசம் செய்து வந்தாரென்றும்; இவர் வடமொழியிலும் தமிழ்மொழியிலும் வல்லுநர் என்றும், இவரும்பகோணத்திலுள்ள பெரிய மடமாகிய வீரசைவ மடத்துடன் தொடர்புடையவராக இருந்தனர் என்றும் அறிஞர் கூறுகின்றனர். இவர்க்கு இரேவணரத்திரியர் என்றும் பெயர் வழங்கும்.

இவர் தமிழிலே செய்த நூல்கள் பல. அவை திருப்பட்டசுரப் புராணம், திருவல்லுச்சுழிப் புராணம், திருமேற்ற னிப் புராணம், அகராதி நிகண்டு, சிவஞான தீபம் என்பனவாகும். அவற்றுள் அகராதி நிகண்டும், சிவஞான தீபமும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஏனைய நூல்கள் இதுவரை கிடைக்கப் பெறவில்லை.

அகராதி நிகண்டினை "அரிய சகாத்தம் ஆயிரத்தைஞ்ஞாற், ரெருபத் தாறென உரைத்திடும் யாண்டிலில்" செய்ததாக அவர் குறிப்பிடுவதால், அந் நூல் சாலியவாகன சகம் 1516 இல் இயற்றப்பட்ட தென்று அறிகிறோம். எனவே அந் நூல் கி. பி. 1594 இல் இயற்றப்பட்டதாகும். இதனால் இரேவண சித்தர் காலம் கி. பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்று துணியப்படுகின்றது. வீரசைவ நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழில் இயற்றியருளிய சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில் வாழ்ந்தவர் ஆகையால் இவர்க்கு இரேவணசித்தர் காலத்தால் முற்பட்டவராவார்.

அகராதி நிகண்டில் இவர் பெயர் சிதம்பர ரேவண சித்தன் என்று காணப்படுகின்றது. மேலும் அந்நிகண்டில் "தொண்டைடன் ஓடு துலங்கிய புலியூர் எண்டருஞ் சிதம்பர ரேவணன்" என வருவது கொண்டு, தொண்டை நாட்டிலே உள்ள புலியூரில் வாழ்ந்திருந்தார் என்றும், "திருமேற் றளிக்குச் செழுந்தமிழ்ப் புராணம் தெரிதரு சிதம்பர ரேவணன்" என வருவது கொண்டு, இவர் தொண்டை மண்டலத்தில் உள்ள திருக்கச்சி மேற்றளிக்குப் புராணம் பாடினர் என்றும், "சித்திர சேனன் தனக்கொரு நாலு, புத்திரர் தரும் புனிதன்" 'தன்ம சன்மனைச் சார்குணக் குருவினை' என வருவது கொண்டு, சித்திரசேனன் புதல்வர் நால்வருள் ஒருவராகிய தன்ம சன்மரிடம் கல்வி

பயின்றார் என்றும், "பகர்தரு புலியூர்க் கங்கை குலாதிபன் அருள்பெறு சிதம்பர ரேவணன்" "மேழித் துவசன் விளங்கிய புலியூர் வாழ்நற் சிதம்பர ரேவண சித்தன்" என வருவது கொண்டு, கங்கை குலாதிபனும், மேழித் துவசனும் ஆகிய வள்ளல் ஒருவனால் அருளப்பட்டிருந்தா ரென்றும் அறிந்து கொள்கின்றோம். மேலும் அந் நிகண்டில் "பவமறத் தெளிந்த சிவதெரிசனத்தோன், புவிமகிழ் சிதம்பர ரேவண சித்தன்" என்றும், "கலையா வையுமுணர் காவியத் தொடையான் புலியூர்ச் சிதம்பர ரேவண சித்தன்" என்றும் வருதலை நோக்கினால், இவர் கலைகளையும் காவியங்களையும் நன்கு உணர்ந்து சிவமாகிய செம்பொருளை அகமும் புறமும் கண்டிருந்த உயர் ஞானியாயிருந்தனர் என்பதும் புலனாகின்றது.

பவமறத் தெளிந்த சிவ தெரிசனத்தராகிய இரேவண சித்தரால் மேவரிய சிவஞான தீபம் என்ற இந் நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

சிவஞான தீபம்

இந் நூல் பாயிரம், பொது, உண்மை என்று மூன்று பகுப்பாயிருக்க வேண்டும் என்பது சிலர் கருத்தாகும், ஆனால் சென்னை அரசாங்கத்துக் கீழ்க்கலைப் பழஞ்சுவடி நிலயத்திலுள்ள சுவடியிலும், தஞ்சைச் சரசுவதி மகால் நூல் நிலயத்திலுள்ள சுவடியிலும், திரிசிரபுரம் மட்டுவார் குழலரம்பாள் அச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்ட மிகப் பழைய பதிப்பிலும் அப் பகுப்பு இல்லை. மிகப் பழைய பதிப்பிலே பாயிரம், நூல் என்ற இரண்டு பகுப்பே உள்ளன. எண்சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தங்களால் அமைந்த 174 பாடல்கள் இந் நூலில் உள்ளன. பாயிரத்துள் விநாயகர் காப்பும், மன்றுளாடும் பெருமான், சிற்பரை, குருபரன் வணக்கங்களும், அவையடக்கம் இரண்டும் உள்ளன.

சிவஞான தீப நூலுள் ஆசிரியர் சிவாகமப் பொருள்கள் பலவற்றைக் கூறிச் செல்லுகிறார். திருமந்திரத்திலிருந்து பல செய்திகளை எடுத்துத் தம் நூலில் அமைத்துக்கொண்டுள்ளனர். அவற்றை அங்கங்கே உரையுள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். பல செய்திகளை உரையுள் விளக்கியிருப்பதால் அவற்றையெல்லாம் இங்கே எழுத விரும்பவில்லை. இன்றியமையாத சிலவற்றைமட்டும் இங்கே கூறுகின்றேன்.

வீரசைவ நூலாகிய சித்தாந்த சிகாமணி அங்க இலிங்கத் தலங்களின் இயல்பினைக் கூறுவதாகும். அந் நூலில், மகாலிங்கத்தலத்தில், பாண்டித் தலம் என்ப தொன்றாகும். பாண்டத்தலமாவது, மகாலிங்கமாகிய பரசிவத்தின் நினைவு என்னும் விமரிச சத்தியே எல்லா அண்ட கோடிகளையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பதாம். அதனால், உயிர் உலகு உடல் கரணம் முதலான எல்லாப் பொருள்களும் அச் சத்தியால் இயக்கப்பட்டு அச் சத்தியாகிய பாண்டத்தையே தமக்கு ஆதாரமான இடமாகப் பெற்றிருக்கின்றன. மேற் கூறப்பட்ட இவ் வுண்மையை உணர்ந்து எல்லாத் தத்துவங்களையும் அச் சத்தியாகிய பாண்டத்தில் வைத்துத் தன்னையே (தன்னையும் தனக்காதாரத் தலைவனையும்) கண்டிருந்து சீவன் முத்தனாதல் என்று கூறும். இதனை

“அண்ட நூறுகோ டுகள்படைப்
புடனிலை யழிவு
கொண்ட தோரிட மாகிய
வதனையே குறித்துக்
கண்ட தோர்விம ரிசந்தனைக்
கசடற வுணர்வாற்
பண்டை நூலுணர் பவர்பாண்டத்
தலமெனப் பகர்வார்”

“பரந்த தாகிய விமரிச
பாண்டத்தி லடங்க
விரிந்த தத்துவ மியாவையும்
மேவுற வைத்துத்
தெரிந்த தன்னையே கண்டிருப்
பன்றிகழ் முத்தன்”

என்னும் சித்தாந்த சிகாமணிப் பாட்டால் (பாண்டத்தலம் 1, 4) அறிந்து கொள்ளலாம். இதனைச் சிவஞான தீபம் ஞானத்து யோகம் என்று கூறுகின்றது.

“ஞானத்து யோகமிறை ஞானந் தானே
நாடுமிட மெங்கும்நிறை வென்று காண்டல்”

என்பது (159) அப் பாடலாகும். தாயுமான சுவாமிகளும்

“தன்னை அறிந்தருளே தாரகமாய் நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற் குபாயம் பராபரமே”

என்று இதனைக் கூறுதலைக் காண்க.

காமிகாகமம் பரம், அபரம் என்னும் வேறுபாட்டால்
ஞானம் இருவகைப்படும் என்றும், பதியாகிய பொருளைக்
திருவருண் ஞானத்தால் காட்டுவது பரஞானமாகும்
சமய நுண்பொருள்களை என்றும், உயிர்களை அறிவு
உணர்தல் றுத்துவது அபர ஞான
மாகும் என்றும், சிவத்
தைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஞானமே பரம் என்னும்
சிவஞானமாகக் கருதப்படுகிற தென்றும் கூறுகிறது.

பராபரேண பேதேந பதிபஸ் வர்த்த தர்சகம் |
சிவப்ர காசகம் ஜ்ஞானம் சிவஜ்ஞானம் பரம்ஸ்மிருதம் ||
காமிகாகமம் (தந்திர-15)

உலகப் பொருள்களையும் உயிரையும் அறிய வேண்டின்
திருவருளால் இயக்கப்பட்ட மாயா காரியமாகிய அறிகருவி
களால் காட்சி முதலான அளவைகளால் அறிதல் கூடும்.
ஆனால் சிவமாகிய பரம்பொருளை அறிவதற்கு அக்
கருவிகளின் துணை சிறிதுமின்றித் திருவருள் என்னும்
பேரறிவுப் பொருளின் துணையே வேண்டுவ தாகும். இக்
கருத்தினைக் காரைக்காலம்மையார்

“அருளே உலகெலாம் ஆள்விப்ப தீசன்
அருளே பிறப்பறுப்ப தானால்—அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையே
னெஞ்ஞானம்
எப்பொருளு மாவ தெமக்கு”

(அற்புதத் திருவந்தாதி)

என்று கூறிய பாட்டில் “இறைவனுடைய திருவருட் கண்
னால் எவற்றையும் நோக்கி அறியும் முறைமையுடையேன்;
அதனாலே, எல்லாப் பொருளும் எமக்கு நன்றாகப் புலனா
கின்றது” என்று திருவருண் ஞானச் சிறப்பினைக் கூறியுள்
ளார்.

அத் திருவருண் ஞானம் மாயா காரியமாகிய கரணங்
ளால் அறியப்படும் காண்டலளவையு மன்று; கரு த
லளவையு மன்று; உரையளவையு மன்று; அது எல்லாப்
பொருளிலும் கலந்து நின்று விளங்கும் பேரறிவுப் பொரு
ளாகும். திங்களின் வெண்ணிலவானது எல்லாப் பொருள்
களிலும் கலந்து நின்று அப் பொருள்களை அறிவித்தல்
போல, இறைவனிடத்திலுள்ள விமரிச மெனுஞ் சத்தி
(திருவருட் சத்தி) எல்லாப் பொருளிலும் வியாபித்து நின்று
உயிர்கட்குப் பெத்த நிலையில் உலகப் பொருள்களை

உணர்ந்தி நுகரச் செய்யும். அத் திருவருட் சத்தி தானே உயிரின் பக்குவ காலத்திலே உயிரையும் முதல்வனையும் உயிர்க்கு ஐயந் திரிபற வுணர்த்தி, உயிரை முதல்வனுடன் கூட்டுவிக்கும். மேலே கூறிய கருத்துக்களை

“சங்கரன் விமல ஞானம்
சாற்றிலத் தியக்கந் தானன்
றங்கனு மான மென்ப
தன்றுரை யன்றென் றாலும்
இங்குறு பொருளெ வற்று
மென்றுநின் றிலங்கு மென்னுந்
திங்களங் கண்ணி வேய்ந்த
செஞ்சடைப் பகவன் நூலே”

என்னும் சதமணிமாலேப் பாடலாலும்,

“திங்கள் வெண்ணிலா வனைத்தையும்
திகழ்த்துதல் போலச்
சங்க ரன்றனி லுறுவிம
ரிசமெனுஞ் சத்தி
இங் கனைத்தையு மொருங்குற
விளக்குமென் றிசைப்பர்”

என்னும் சித்தாந்த சிகாமணிப் (பாசநத்தலம் 4)
பாடலாலும்,

“ஒருசிவ சத்தி தானே
உயிரொடு பரசி வத்தைத்
திரிவற வுணர்த்தி யன்ன
திகழ்வுறச் சந்திப் பிக்கும்”

என்னும் சதமணிமாலேப் பாடலாலும் அறிதல் கூடும்.

உலக விளக்காகிய இச் சிவஞானம் படர்க்கை, முன்னிலை தன்மை என மூன்றாயிருக்கும். படர்க்கை ஞானம் நூல் வடிவமா யமைத்தவையாகும். முன்னிலை ஞானம் சிவஞான தேசிகனின் உபதேச மொழியாகும். தன்மை ஞானம் இறைவன் உள்நின்று உணர்த்தும் உய்த்துணர் ஞானமாகும். இம்மூன்றும் முறையே ஒன்றைவிட ஒன்று சிறந்தவையாகும். உமாபதிசிவம் தன்மை ஞானத்தைக் “கருத்திலுறை திருவருள்” (சிவப்பிரகாசம்) என்று கூறுவர். திருக்களிற்றுப்படியார் “அரண உணர்வு” (41) என்று கூறும்.

தொடக்கத்திற், சிவஞான நூல்களைச் சிவஞான தேசிகரிடத்தே தெளிவுறக்கேட்டு நன்கு பயின்றதால், கருத்திலுறை திருவருண் ஞானம் மிகப் பெற்றவரே மெய்ப் பொரு ணுணர்ச்சியில் தலைசிறந்தவ ராவார். அவரே சமய நுண்பொருள்களை அறிந்தோதும் ஆற்றலுடையவராவார். அத் திருவருண் ஞானம் கைவரப் பெருதார் குறை அறிவா கிய தம் அறிவால் (ஆன்ம போதத்தால்) அறிந்து கூறு வன வெல்லாம் மெய்ப்பொருளாகாவாம். இக் கருத்தினைச் சிவஞான தீபம்

அமலனருண் ஞானமுயிர்க் குயிராய் நின்றே
அனைத்தினை யு மியற்றிடுமற் புதமோ ராமல்
தமதறிவால் அலகிறந்த சமய பேதத்
தர்க்கமொடுத் தரவாதஞ் சாதிப் போர்க்கும்
சிமயவரை தரையுயர்விண் கெடுத்துத் தேடுஞ்
சிதடருக்குந் தினகரனைப் பகலிற் றேடுஞ்
திமிரமட வருக்குமுயி ரிசையென் றோதும்
தீமையர்க்கு மொப்புலகிற் செப்பொ ணாதே”
என்று (173) தெளிவாகக் கூறுகிறது.

இச் சிவஞான தீபம் தான் தே தான் றிய காலத்திலி ருந்தே சிறந்த திருவருண் ஞான நூலாக அறிஞரால் மதிக்கப்பெற்று வருகின்றது. கலைஞான

சிவஞான தீபத் சிறப்பு

மும் சிவஞானமும் ஒருங்கு கைவரப் பெற்றுத் திருவருள் யோகச் செம் மலாய் விளங்கிய திருப்போருர்ச் சிதம்பர சுவாமிகளவர்கள் கொலை மறுத்தல், வைராக்கியசத கம், அவிர்ரோத வுந்தியார் என்னும் சாந்தவிங்க சுவாமிகள் நூல்களுக்குத் தாம் எழுதிய உரையுள் ஒன்பது இடங் களில் இந் நூலை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டி யுள்ளனர். சிறந்த வீரசைவ நூலாகிய அத்துவித வெண்பா உரையி யிலும் நிட்டானுபுதி உரையிலும் இந் நூல் எடுத்தாளப் பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு சிறந்த இச் சிவஞான தீபம் தஞ்சாவூர் சரபோசி மன்னர் சரசுவதி மகால் நூல் நிலயத்தில்

சரஸ்வதி மகால் நூல்
நிலயத்துச் சிவஞான
தீபச் சுவடி

M. 597, D-750 என்னும்
எண்ணுள்ள ஒலைச் சுவடியாக
இருக்கின்றது. இதனை
ஆராய்ந்து தெளிவான
பொறிப்புரையுடன் அச்சிட்டு

வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று சரசுவதி மகால் நூல்நிலயச் செயற்குழுவினர் முடிவு செய்தனர். அப்பொழுது அக் குழுவினருள் ஒருவரும், சரசுவதி மகால் நூல் நிலயக் கௌரவக் காரியதரிசியா யிருப்பவரும் பேரறிஞரும் ஆகிய பள்ளியகரம் உயர்திரு. நீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்கள், இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து, அதனை அவன்கண்விடும் செயலறிவு வாய்ந்தவர்களாதலினால், இப் பணியைச் செய்யுமாறு அடியேனுக்கு ஆணையிட்டார்கள். இதற்கு முன்பேயே இந் நூலின் அருமை பெருமைகளையெல்லாம் நன்குணர்ந்து யான் இந் நூலினை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த படியால் இப் பணியினை மிகவும் உவப்பாக ஏற்றுக்கொண்டேன். ஏற்றுக்கொண்ட யான், நன்கு ஆராய்ந்து, திருத்தமான பாடம் அமையச் செய்யுட்களை எழுதிக்கொண்டு கிடைத்த சுவடி வேறுபாடுகளையும் விடாமல் குறித்துக் கொண்டேன். பின்னர் கருத்துரை, பொழிப்புரை, வேண்டும் இடங்களில் விளக்கவுரை, எடுத்துக்காட்டு என்னும் இவை அமையுமாறு உரையையும் எழுதினேன். அதன்பின் இவற்றையெல்லாம் அச்சிடுவதற்குத் தகுதியாக அச்சுப் படிகளையும் எழுதிச் சென்ற யாண்டிலேயே நூல் நிலயத் தாரிடம் கொடுத்துவிட்டேன். ஆனால், ஏதோ சில தடைகளால் இந் நூல் சென்ற யாண்டில் அச்சாகிவர முடியாமற் போயிற்று. இப் பொழுது கும்பகோணம் காவேரி கலர் அச்சகத்தார் நன்கு அச்சிட்டுத் தந்துள்ளார்கள்.

இச் சிவஞான தீபத்தின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து ஆராய்ந்து வெளியிட முடிவு செய்த தஞ்சைச் சரபோசி மன்னர் சரசுவதி மகால் நூல் நிலயச் செயற்குழுவினருக்கும் அப் பணியை முன்னின்று செய்தருளிய கௌரவக் காரியதரிசி உயர்திரு. நீ. கந்தசாமிப்பிள்ளை அவர்கட்கும், நூலகத் தலைவர், உயர்திரு. வே. கோபால ஐயங்கார், M. A., அவர்கட்கும் என் ஆழ்ந்த நன்றியை அறிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கரகைதப் புலவர் கல்லூரி }
தஞ்சாவூர்-2 }
21-11-69 }

இங்ஙனம்
திரு. அடிகளாசிரியன்
தமிழ்ப் பேராசிரியன்

சிவஞான தீப உரையுள் எடுத்தாண்ட எடுத்துக்காட்டு நூல்கள்

(பக்க எண்)

அத்துவித வெண்பா	162, 166
அத்துவித வெண்பா உரை உதாரணம்	159
அமுரகோசம்	144
அவிரோத வந்தியார்	149
இருபா இருபஃது	41, 42
உண்மை விளக்கம்	123
காமிகாகமம்	99, 100, 101, 102
குறுந்திரட்டு	22, 52, 55
கொலை மறுத்தல்	158
சதமணி மாலை	146
சித்தாந்த சிகாமணி	13, 114
சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம்	28, 30
சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம்	63, 67, 68, 134, 139
சிவஞான போதம்	68
சிவஞான போத மாபாடியம்	43, 91
சிவதரு மோத்தரம்	154
சிவநெறிப் பிரகாசம்	29, 57
சிவநெறிப் பிரகாச உரையாசிரியர்	49
சிவப்பிரகாசம்	49, 68, 136, 143, 148, 153
சிவப்பிரகாச விகாசம்	64, 117, 155
சுத்த சாதகம்	144, 145
செவ்வந்திப் புராணம்	45

(பக்க எண்)

தத்துவ தீபிகை	55
தத்துவப் பிரகாசம்	14, 35, 44, 48, 49, 51, 84, 103, 137, 138
தத்துவப்பிரகாச உதாரணம்	17, 177
திருக்குறள்	168
திருமந்திரம்	9, 10, 20, 45, 66, 71, 97, 110, 112, 113, 114, 116, 119, 120, 121, 122, 132, 138, 148, 157, 166
திருவாலவாய்க் கட்டளை	29
திருவுந்தியார்	24
திவாகரம்	57, 60
துகளறு போதம்	72, 136, 141, 170
பிங்கல நிகண்டு	10, 18, 19, 25, 50, 59, 60
பெருந்திரட்டு	23, 41, 42, 53, 54
போற்றிப் பஃஞெடை	68
மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் (பெருந்திரட்டு)	167
வடமொழிச் சுலோகம்	160
வாதுளாகமம்	163, 164
வீட்டுநெறி (பெருந்திரட்டு)	53, 54
வீராகமம் (தமிழ்)	126, 165

உ

இறைவன் துணை

பேரளம் இரேவண சித்தர் என்னும்
இரேவணராத்நிரிய தேசிகர் அருளிச் செய்த

சிவஞான தீபம்

பாயிரம்

காப்பு

- 1 விரைமருவுங் கமலமலர் விரிஞ்சன் வாழ்வுந்
விண்ணவர்கோ னரும்பதமு மிக்கோர் வாழ்வுந்
திரைமருவு நதிபதியிற் றிருவில் கேள்வன்
செல்வமு 'மாருதபெருஞ் சித்தி யாவும்
பரையுதவுங் கரிமுகவன் செர்பொற் பாதம்
பற்றுகத் 'தம்போதப் பற்று நீங்கி
வரைவறுமன் பினிற்ருழுமெய் யடியார் பாதம்
வணங்குமடி யாடியார் மதித்தி டாரே.

(இதன் பொருள்) பராசத்தியார் உலகிற் குதவிய
யாணமுகக் கடவுளுடைய சிவந்த பொன் போன்ற திருவடி
யைப் பற்றும் பொருளாகக் கொண்டு, தமது சிற்றறிவினால்
(ஆன்ம போதத்தால்) தோன்றுகிற யான், எனது என்னும்
இருவகைப் பற்றும் நீங்கிச், சிவபோதத்துடன் அளவறும்
அன்பினால் கைகுவித்துத் தொழும் உண்மைத் தொண்ட
ருடைய திருவடியை வணங்கும் தொண்டர்க்குத் தொண்டரா
யிருப்பவர், மணம் பொருந்திய தாமரை மலரில் வாழும்
நான்முகக் கடவுளுடைய வாழ்வினையும், தேவர்தமக்கு
வேந்தனான தேவேந்திரனுடைய உயர்ந்த பதவியையும்,

அப் பதத்தைக் காட்டிலும் மிக்க தேவ குரு முதலானவரின் வாழ்வினையும், அலைபொருந்திய நதிகட்குப் பதியாகிய திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் திருமகளின் கணவனாகிய திருமாவின் செல்வத்தினையும், மாறாத பெரிய அட்டமாசித்தி முதலான யாவற்றையும் அடையத்தக்க ஒரு பொருளாகக் கருதிடார் (என்றவாறு).

(குறிப்புரை) விரை மருவுங் கமல மலர் — திருமாவின் திருவந்திக் கமலம். நதிபதி - கடல்; ஈண்டு திருப்பாற் கடல்.

சுவடி வேறுபாடு :— ¹ ஆனாத ² நம்போதப்

மன்றாடியார் வணக்கம்

- 2 சீராக் கரமுதலாங் கலைக ளியாவுஞ்
 சிவஞ்சத்தி முதலியதத் துவமி யாவும்
¹ ஏராருஞ் சராசரமா முயிரி யாவும்
 எண்ணரிய புவனமும்ற் றியாவு மெல்லாம்
 ஆராத கருணையினு லாக்கி நோக்கி
 அழித்திரவி விழிநறையும் அலரும் போலப்
 பேராம லுயிர்க்குயிராய் மன்று ளாடும்
 பெருமானே யவனருளாற் பேணு வாமே.

(இ - ள்) சீர்த்தி பொருந்திய எழுத்து முதலாகக் கூறப்படும் வேதம் ஆகமம் முதலிய கலைகள் யாவற்றையும், சிவம் சத்தி முதலாகக் கூறப்படும் மூவகைத் தத்துவப் பொருள்கள் யாவற்றையும், எழுச்சி பொருந்திய இயங்குதினை நிலைத்தினை என்னும் உயிர்கள் யாவற்றையும், கணக்கிடுதற் கரிய உலகங்கள் யாவற்றையும், மற்றும்ள்ள பொருள்களாகிய எல்லாவற்றையும் மிக்க அருளினால் படைத்துக், காத்து. அழித்து ஞாயிற்றினது ஒளியும் கண்ணினுடைய ஒளியும் போலவும், மணமும் மலரும் போலவும், உயிர்க்குயிராய் நீங்காமல் (அத்துவித மாய்) நின்று, திருவருள் வெளியாகிய மன்றினுள் ஆடுகின்ற பெருமானே, யாம், அவன் திருவருளால் போற்று வோம் (எ - று).

(கு - ரை) அக்கரம் முதலானவை - எழுத்து, : பதம், தொடர்மொழிகள். தத்துவங்கள் - சிவ தத்துவம், வித்தியா தத்துவம், ஆன்ம தத்துவம் என்பன.

சு - வே : ¹ ஏராகுஞ்

சிற்பரை வணக்கம்

- 3 தற்பரனுக் குலகுதனு கரண மாகிச்
சாற்றிலள வறுபேத சத்தி யாகி
அற்புதமாம் விந்துமோ கினிமா னுகி
அனைத்தினையும் படைத்துயிர்கட் கன்னை யாகிச்
சொற்பரவு மறைமுதலாங் கலைக ளானுந்
தொழிலானும் ினைவானுந் தொடரொ ணாத
சிற்பரையைப் பொற்பொதுவி லாடல் காணுந்
திருவருளைப் பவமகலச் சிந்தை செய்வாம்.

(இ - ள்) 'தத்' என்னும் மகாவாக்கியப் பொருளாகிய பரமேசுரனுக்கு, உலகம் உடம்பு கருவி என்னும் முத்திறப் பொருளாகி, இன்னுஞ் சொல்லின், பராசத்தி ஆதிசத்தி முதலிய அளவற்ற வேறுபாட்டினை யுடைய சத்திகளாகி, வியத்தலுக் குரியவாம் விந்து மோகினி மான் என்னும் மும்மாயைகளாகி, எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்து உயிர்கட்குத் தாயாகிச் சொல் வடிவாய்ப் பரந்து விளங்கும் வேதம் முதலான கலைகளாலும், அவற்றைக் கற்றுச் சொல்லுகின்ற தொழிலாலும், மனத்தாலும் பின்பற்றி உணர முடியாத அறிவு வடிவான பராசத்தியை, பொன் மன்றிலே நடிக்கும் பரமேசுரனுடைய ஆடலைக் காண்கின்ற திருவருட் சத்தியை யாம் பிறவி நீங்க எப்பொழுதும் நினைத்தலைச் செய்வாம் (எ - று).

குருபரன் வணக்கம்

- 4 திருமறைமா முனிவருக்கன் ருல நிறுந்
நிறுந்தவற முரைத்தபெருந் தகைதா விந்த
இருநிலமே லருளுருவாய் வந்து தோன்றி
¹ இயைந்திடுநெற் றனிடுமுனை யுட்போ லேய்ந்த

திரிமலவே ரினைநினைவா லுரையான் ஞானச்
செய்கையினு லறுத்திருதாள் சென்னி சூட்டுங்
குருபரனை மருளுலக வாதை நீக்குங்
குணக்கடலை மனத்திலுற வணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ - ள்) அறிவுச் செல்வம் நிறைந்த திருமறையினை உணர்ந்த பெரிய சனகர் முதலிய முனிவர்கட்கு முன்னர் கல்லால நிழலின்கண் எழுந்தருளியிருந்து செவ்வையாக அறுதியான பொருளை உரைத்தருளிய பெருந்தகைதானே, இன்று, இந்தப் பெரிய நிலவுலகத்தின்கண்ணே திருவருளே தனக்கு வடிவமாய்ப் பொருந்த எழுந்தருளித் தோன்றிப், பொருந்திடும் நெல்லின்கண் தவிடும் முனையும் உமியும் போலப் பொருந்தியுள்ள ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மும்மல வேரினைத் தன் நினைவாலும், சொல்லாலும், ஞானத்தொடு கூடிய தீட்சாகாரியத்தாலும் அறுத்துத், தன் இரண்டு திருவடிகளைச் சிறியேனாகிய எனது தலைமேற் சூட்டியருளும் குருவாகிய மேலோனை, மயக்கஞ் செய்யும் உலகத் துன்பத்தினை நீக்குகிற நற்குணக்கடலாய் விளங்கு பவனை மனத்தில் நினைத்து வணங்குதல் செய்வாம் (எ - று).

சு - வே : ¹ இசைந்திடு.

அவையடக்கம் இரண்டு பாட்டு

- 5 பூவுலகின் முழுதுமொருங் குணர்ந்த ¹ நல்லோர்
புகன்றருளு ஞானநூற் றிறமு நோக்கி
நாவலர்முன் நருந்தமிழின் செய்யு ணீதி
நலமுணரா வினையேனு நகைநா னுமன்
மேவரிய சிவஞான தீப மென்றே
விளம்பியது வளந்தருபால் வேலை தன்னைத்
தேவர்கடைந் திடவெழுந்த ² வழுதம் போலச்
சிறுபுனைக் ³ குடைந்துநுரை தீரட்டு மாறே.

(இ - ள்) நிலவுலகின்கண்ணே, (தாம் பெற்ற வியாபக அறிவால்,) அனைத்தையும் ஒருங்கே அறிந்த ஞானிகள் மொழிந்தருளிய ஞானநூற் கூறுபாடு முழுதையும் முதற்கண் நோக்கி அறிந்துகொண்டு, (பின்னர் அதனைச் செய்யு ளாகச் செய்வதற்காக) நாவில் வல்ல புலவர்முன் சென்று,

அரிய தமிழ்ச் செய்யுளைச் செய்யும் யாப்பிலக்கண முறையின் நலத்தை உணர்ந்துகொள்ளாத தீவினையுடையேனாகிய யானும், ஞானிகளும், நாவலரும் நகைக்கும் நகைப்பிற்கு நாணமுறாமல், மேவுதற்கு அரிய சிவஞான தீபம் என்று பெயர் வைத்துச் சிவஞானப் பொருளைத் தமிழ்ச் செய்யுளால் சொல்லியது எத்தகையதெனில்? வளந்தரும் திருப்பாற் கடலினைத் தேவர் கடைந்திட எழுந்த அமிழ்தத்தை போல, ஒருவன் சிறிது தண்ணீரைக் கையினுற் குடைந்து நுரையைத் திரட்டியது போலாம் (எ - று).

சு - வே : ¹ மேலோர்.

² அமுதாம்.

³ கடைந்து.

6 சிவனுடைய மாமரத்தைச் சேர்ந்து நின்ற
திரண்மரமு மதனிறமா மொருமை போலுங்
குவலயம் தினிற்காகம் மேருச் சாரிற்
குலவியபொன் னிறமாகு நிலைமை போலும்
உவர்மருவு முத்தியினில் வந்து கூடும்
உதகமதி னென்றருகுந் தகைமை போலுந்
தவமருவு மறிவுடையோ ரவைமுன் னியானுஞ்
சாற்றியவீப் புன்சொலுமத் தன்மை யாமே.

(இ - ள்) தவ ஒழுக்கம் பொருந்திய அறிவுடைப் பெருமக்களே நிறைந்த நல்ல அவைமுன், தவமும் அறிவும் இல்லாத யான் கூறிய இப் புல்லிய சொல்லெல்லாம், சிவபெருமான் எழுந்தருளியுடைய மாமரத்தினைச் சேர்ந்து நின்ற திரண்ட மரங்களெல்லாம் அதன் நிறமாய் விளங்கும் ஒருமை போன்ற அத் தன்மை யாகும். இன்னும், நிலவுலகத்தில் வாழும் காசமானது பொன்மலையாகிய மேருமலையைச் சார்ந்தால் அம் மலைநிறமாகிய பொன்னிற மாகும் நிலைமை போன்றதாம். இன்னும், உப்பின் தன்மை பொருந்திய கடலினிடத்தே வந்து கூடும் யாற்று நீர் அக் கடலிற் கலந்து ஒன்றாகுந் தன்மை போன்றதாம் (எ - று).

நூல்

முதல்வன் மூவகை உயிர்க்கும் அருளும் முறை

- 7 கருணைமிகும் பரஞான வடிவி னாலே
கழிக்குமலம் விஞ்ஞான கலருக் கீசன்
அருணிலவுங் குடிலைவடி வாக மேவி
அரும்பிரள யாகலருக் ககற்றும் பாசம்
மருணிலவுஞ் சகலருக்கா தார மாகி
வருமாயை யுருவினிற்றீ வகமா மென்னத்
தரணிதனி லறுவகையா மவுத்தி ராதி
தன் னுன்மும் மலமகற்றித் தருந்தன் றுளே.

(இ - ள்) பரமேசுவரன் ஒருமலமுடைய உயிராகிய விஞ்ஞானகலர்க்கு அருள் மிகும் சிற்சத்தி வடிவமே தனக்குரிய வடிவமாகக் கொண்டு அவர்தம் அறிவினுள் நின்று ஆணவமலத்தைப் போக்கியும், இரண்டுமல முடைய அரிய பிரளயாகலர்க்கு அருள் பொருந்திய சுத்தமாயையின் வடிவமே தனக்குரிய வடிவமாகக் கொண்டு அவ் வடிவத் துடன் அவர்முன் தோன்றிப் பாசத்தை நீக்கியும், அறியாமை நிலவும் முன்றுமலம் உடைய உயிர்வர்க்கமான சகலர்க்கு அவர்க்கு இடமாகி வரும் அசுத்த மாயையின் உருவினில், பார்வை விலங்கு போலும் என்று கூறும்படி, மானிட உருவ முடைய ஆசிரிய வடிவமாய் இவ் வுலகத்தின்கண் வந்து நயனம், பரிசம், வாசகம், மானசம், சாத்திரம், யோகம் என்னும் அறுவகையாய், ஓம சம்பந்த முடையதாய்ச் செய்யப்படும் ஓளத்திரி முதலான தீட்சையால் மும்மலங்களை அகற்றியும் தன் திருவடிப்பேற்றைத் தந்தருள்வன் (எ - று).

‘தரும் தன் தாள்’ என்பதை விஞ்ஞான கலர் முதலிய மூவர்க்கும் கூட்டுக.

பரமன் குருவாய் வரினும் பக்குவ மில்லார் நிலை

- 8 பாசவிரு னைவகையு மிரிய நோக்கிப்
பரமனருட் குருவாய்வந் துணர்த்தி னாலும்
¹ பாசமக லாமல்பிர பஞ்ச வாழ்க்கை
பரிந்தாசை யுடனுயிர்கள் விரும்பு நீர்மை

ஓசையுத தியினீரை யெடுத்து மேகம்
 உவரகற்றி யமுதாக்கி யுலகம் போற்ற
 நேசமுற வைத்திடினு நில்லா தோடி
 நெடுங்கடல்புக் குவராகு நீரோப் பாமே.

(இ - ள்) பரமேசுவரன் அருள்ஆசானாய் இருக்குமிடந்
 தேடி வந்து, ஐவகைப் பாச இருள் முற்றும் போகுமாறு
 அருள்நோக்கம் புரிந்து மெய்ப்பொருள் இது என்று கூறி
 உணர்த்தினாலும், மக்களீழ் பலர் அவன் உணர்த்தியதால்
 பாசம் நீங்கப் பெறாமல் பரிவு கொண்டு ஆசையுடன் பொய்
 யான உலக வாழ்க்கை ஒன்றினையே விரும்பிச் செல்லுந்
 தன்மை எது போன்ற தெனில்? முகிலானது ஒலியுடன்
 கூடிய கடல்நீரை எடுத்து அதிலுள்ள உப்புத்தன்மையை
 அகற்றி, அமிழ்தம் போன்ற நன்னீ ராக்கி, உலகமெல்லாம்
 போற்றி நுகரும் நன்னிலையில் வைத்தாலும், அந்நீரானது
 அந்த உயர்ந்த நிலையில் நில்லாமல் ஒடிப் பெரிய கடலிற்
 புக்கு அமிழ்தத் தன்மை யிழந்து, மீண்டும் உப்புத் தன்
 மையை அடைந்தாற் போலும் (எ - று).

சு - வே : ¹ பாசமகலாது, பாசமகலாத.

முதல், இடை, கடை என்னும் சீடர்.

- 9 பொருளுடலா வியுமிறைவ னுடைமை யென்றே
 பொருளிலருட் குரவன்பா ¹லளித்த ஞான
 மருளகலு முத்தமர்மெய்ம் முத்தி சேர்வர்:
 மற்றொருபா லாசானுக் கெனவே நல்கிற்
 நெருளுமுருத் திருலகம் புகுவர்: எல்லாம்
 திகழ்மனையாள் புதல்வருக்கென் ருக்கி யாசாற்(கு)
 இருளுமனத் தாலியின்ற துதவுஞ் சீடன்
 இரவிமதி யுலகடைவ விறக்குங் காலே.

(இ - ள்) பொருளும் உடம்பும் உயிரும் ஆரன் உடை
 மையாகும் என்று தேற்றமாக உணர்ந்து, அம் முன்றையும்
 ஒப்பற்ற அருட்குருவினிடத்தே அளித்துப் பயின்ற உண்மை
 ஞானத்தால் மருள் அகலப்பெற்ற தலைமாணக்கர் பாமுத்தி
 யாகிய உண்மை முத்தியை அடைவர். அவ்வாறன்றித்,

தன் பொருளில் ஒருபகுதியை ஆசானுக் கென்றே கொடுத்த இடைமாணக்கர் தெளிவான உருத்திர வலகத்திலே புகுந்து வாழ்ந்திருப்பர். அவ்வாறு மின்றித் தன்னுடைய பொருள்களெல்லாவற்றையும் மனைவி, மக்கட் கென்றே உரிமையாக்கி, அறியார்மை தங்கிய மனத்தால் ஆசானுக்குத் தன்னுலியன்ற பொருளிகளை உதவும் கடைமாணக்கர், தாம் இறந்த பின்னர்ச் சூரிய சந்திர உலகத்தை அடைவர் (எ - று).

தலைமாணவர்க்குச் சிவபதம் கிட்டும் என்பதை

“கொள்ளினும் நல்ல குருவினைக் கொள்ளுக
உள்ள பொருளுடல் ஆவி யுடனீக
எள்ளத் தனையும் இடைவிடா தேநின்ற
தெள்ளி அறியச் சிவபதந் தானே”;

(1698)

என்னும் திருமந்திரத்தால் அறிக.

சு - வே : ¹லளித்தஞ் ஞான.

துறவிக்குக் கொலையாதி நீங்கிய ஞானத்துடன் கூடிய தவமும், இவ்வாழ்வானுக்குக் கொலையாதி நீங்கிய அறத்துடன் கூடிய செல்வ நுகர்ச்சியும் சிறந்தன என்றல்.

10 கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானந் தானே
கூற்றிய மேலான ஞான மாருங்
கொலையாதி ¹நெறியகன்ற தவங்க டாமே
குற்றமிலா நற்றவமென் றுரைக்கு ²நூலும்
கொலையாதி யகற்றியால் லறங்க டாமே
குவலயத்தி லொப்பரிய வறங்க ளாகும்
கொலையாதி ³யகன்றபெருஞ் செல்வந் தானே
கூறிலுயிர்க் கிதமான வாழ்வ தாமே

(இ - ள்) கொலைத்தொழில் முதலான பாவ நெறியில் நீங்கிய துறவியின் மெய்யுணர்வுதானே சொல்லுதற்கரிய மேலான மெய்யுணர் வாகும். கொலைத்தொழில் முதலான பாவ நெறியில் நீங்கிய துறவியின் தவத்தொழில்கள்தாமே குற்றஞ் சிறிது மில்லாத நல்ல தவங்களாகும் என்று நூல்கள் கூறும்.

கொலைத்தொழில் முதலான பாவ நெறியில் நீங்கிய இவ்வாழ்வான் செய்யும் நல்ல அறங்கள்மட்டுமே உலகத்தில் ஒப்பில்லாத அறங்களாகும். கொலைத்தொழில் முதலான பாவநெறி நீங்கிய இவ்வாழ்வானின் செல்வ நுகர்ச்சி தானே கூறுமிடத்து உயிர்கட்கு நன்மை தரும் வாழ்வாகும் (எ - று).

கொலையாதி பாவங்களைக்

“கொலையே களவு கங்குரு நிந்தை
பகரும் பொய்யுடன் பஞ்சபா தகமே”

என்று பிங்கல நிகண்டு கூறும்.

“கொலையே களவுகட் காமம்பொய் கூறல்
மகிவான பாதக மாம்புனை நீக்கித்
தகையாஞ் சிவனடி சார்ந்தின்பஞ் சார்ந்தோர்க்கு
இலையாம் இவைஞான னந்தத் திருத்தலே” (200)

என்பது திருமந்திரம்.

சு - வே : ¹ யகன்றொழுந்
² நூல்கள்
³ யகன்று பெறுஞ்

பாவத்திற் றலையாயது உயிர்களைக்
கொன்றருந்துதல் என்பது.

11 'எவ்வுயிரும் பராபரன்சந் நிதிய தாகும்
இலக்குமுயி ருடலனைத்து மீசன் கோயில்
எவ்வுயிரு 'மெம்முயிர்போ லென்று நோக்கி
இரங்காது கொன்றருந்து மிழிவி னோரை
'வவ்வியமன் தூதருந் தண்டஞ் செய்து
வல்லிரும்பை யுருக்கியவர் வாயில் வார்த்து
வெவ்வியதீ யெழுநாகில் வீழ்த்தி மாறு
வேதனைசெய் திடுவரென வோது நூலே.

(இ - ள்) எல்லா உயிர்களும் பரமேசரன் எழுந்தருளி யிருக்கும் இடமாகும். விளங்கும் அவ் வுயிருடன் கூடிய உடம்பு முற்றிலும் அவனுடைய திருக்கோயில்களாகும். எல்லாவுயிர்களும் எம்முடைய உயிர்போன்றவை என்று

கருதி, இரக்கங் கொள்ளாமல், அவற்றைத் தம் உணவின் பொருட்டாகக் கொண்டு உண்ணும் இழிசெயல் புரிபவரைச் கூற்றுவனுடைய தூதர்கள் கவர்ந்துகொண்டு சென்று, பொறுத்தற்கரிய தண்டனையைச் செய்து, வலிய இரும்பினை உருக்கி அவர்தம் வாயில் வார்த்துக், கொடிய தீய ஏழாம் நாகத்திலே தள்ளி, இடையருத துன்பத்தினைச் செய்திடுவர் என்று அற நூல் ஒதும் (எ - று).

தண்டஞ் செய்வது கொலைப்பாவத்திற்கும், இரும்பை உருக்கி வாயில் வார்ப்பது புலால் அருந்திய பாவத்திற்கும், நாகில் வீழ்த்தி மாறு வேதனை செய்திடுதல் கொன்றருந்துந் தொழிலை இடைவிடாமற் கொண்டொழுகியதற்குமாம் என்க.

சு - வே : ¹ எவ்வுலகும்
² தம்முயிர்போல்
³ வவ்வியபின்

சிவாகமத்தை ஒதுதற்கும் கூறுதற்கும் உரிய ரல்லாதார்.

- 12 நிலையுறுதி யாசார மொழுக்கஞ் சீலம்
 நிறையறிவு கருணைதவ ¹நெறிநி லாமல்
 கொலைகளவு கட்காம முதலா யுள்ள
 கொடும்பாவ மேதவமாய்க் கொள்ளுந் தீயோர்
²உலகிலருஞ் சிவனருணா லோத லாகா
³தோதினுமங் கவருரைகொள் ளொணுது நீலம்
 புலையர்மரு விடுந்தெருவிற் பொல்லாக் கும்பி
 பொருந்தியிடுங் குழியதனுட் பூத்த தாமே.

(இ - ள்) தாம் மேற்கொண் டொழுகும் ஆசிரம நிலையும், அதற்கேற்ற மன வுறுதியும், தூய்மையும், நல் லொழுக்கமும், நற்பண்பும், மன ஒடுக்கமும், அறிவும், அருளும் என்னுந் தவநெறிக்கண் நிலைத்து நில்லாமல் ; கொலைபுரிதலும், களவுசெய்தலும், கட்டுடித்தலும், காமம் நுகர்தலும் என்னும் அவநெறியினையே தவநெறியாகக் கொண்டொழுகும் தீயவர் இவ் வுலகத்தில் சிவன் அருளிச் செய்த சிவாகம நூல்களை ஒத லாகாது ; இவ் விதி

கடந்து அவர் ஓதினும், அவர் கூறும் அந் நூற்பொருளைக் கேட்டுக் கொள்ளுதல் கூடாது; அத் தீயவர்தம் உள்ளத்திலும் உரையிலும் உதித்த சிவாகம நூல் எத்தகைய தெனின்? புலாலுண்பவரே பொருந்தி வாழும் தெருவின்கண் உள்ள தீய சேறு பொருந்திய குழியிலே நீலோத்பல மலர் மலர்ந்தது போலாம் (எ - று).

சு - வே : ¹ நெறிநில்லாமல்

² உலைவிலருஞ்

³ வோதினு

திருநீற்றினை அணியும் முறை.

- 13 அருந்தவர்கள் ¹இறையருணால் விதிவழாமல்
அணிந்திடுவர் கற்பமுத லாதி யாகப்
பொருந்தியநீ றவனிசலம் எரிகால் அண்டம்
புகல்வடிவம் போலவுமெய்தம் முழுதும் பூசல்
வருந்துகுறைப் புண்டரம்²நீ டாயுக் குன்றும்
மலிதீர்க்க புண்டரம்மா தவங்கள் நீங்கும்
திருந்துவிழி யிணைநிறுவும் பிரமா ணத்திற்
றிகழ்தீரிபுண் டரம்பவநோய் தீரு மன்றே.

(இ - ள்) அரிய தவமுடையோர் இறைவன் அருளிச் செய்த சிவாகமநூல் விதி வழாமல், கற்பம் முதலாகப் பொருந்திய நான்குவகையான திருநீற்றினை அணிந்து கொள்வர். அதனை நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஐம்பூதங்கட்குக் கூறப்பட்ட நாற்கோணம், பிறை வடிவம், முக்கோணம், அறுகோணம், வட்டம் என்னும் சொருபங்களைப் போல, உடம்பு முற்றிலும் உத்தூளனமாகப் பூசுக. அதனை நீரிற் குழைத்துத் திரிபுண்டரமாக அணியின், அணிய வேண்டிய அளவில் குறையும்படிக் குறைப்புண்டரமாக அணியின் நீண்ட ஆயுள் குறையும். அளவிற்குமேல் நெடிதாக அதனை அணியின் பெரிய தவங்கள் நீங்கும். அவ்வாறன்றித் திருந்திய விழி இரண்டுவரை நிற்கும் அளவில் அணியப்படும் திரிபுண்டரத்தால் பிறவிப்பிணி நீங்கும் (எ - று).

அன்று, ஏ அசைகள்.

திருநீறு கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம், அகற்பமென நால் வகைப்படு மாதலின் “கற்பமுத லாதியாக” என்றார். புதிய கோமயத்தைச் சத்தியோஜாத மந்திரத்தால் எடுத்து, வாமதேவ மந்திரத்தால் உருண்டை செய்து, தத்புருட மந்திரத்தால் உலர்த்தி, அகோர மந்திரத்தாற் சுட்டு, ஈசான மந்திரத்தால் எடுத்து வைத்தது கற்பமென்னுந் திருநீறுகும். காட்டிலே உலர்ந்து கிடக்கும் கோமயத்தை எடுத்து அம் முறை சுடுவது அநுகற்பமென்னுந் திருநீறுகும். தீயால் சுடப்பட்டு உண்டாகிய சாம்பலைத் தூய்மை செய்து கோசலம் விட்டுப் பிசைந்து முன் போல் உருட்டி உலர்த்திச் சுட்டு எடுத்தமைந்த திருநீறு உபகற்பமாம். இவ் வகைகளன்றி வேறுவகையாக அமைத்துக் கொண்ட திருநீறெல்லாம் அகற்பமாகும். (சித்தாந்த சிகாமணி வீபுதி 8-9) ‘அக்நிரிதி பஸம்’ என்னும் மந்திரத்தால் மெய்ய் முழுதும் பூசுக என்றுமாம்.

சு - வே : ¹ இறையருநால்

² நீடாயுள்.

திருநீற்றினை இவ்வாறு அணியற்க, இவ்வாறு அணிக என்றல்.

- 14 ஒருகரத்தை நீட்டிவிரல் ¹முன்னால் வாங்கி
ஒருவிரலால் ²பிடித்திறக்கி ³ஒளிவெண் ணீறு
பெருநிலத்தில் விழ்ப்புனைவோர் இரவி சோமன்
பெருங்காலம் அருகுகிற் பேரா தாழ்வர்
இருகரத்தால் தொழுதேற்றங் கிறைவன் ஆசான்
எரிபதவை அசுத்தநிலத் தெதிர் பூ சாமல்
திருவரைதோள் செவிவிரவப் புனைவோர் என்றும்
திருவருளால் இறையுலகஞ் செறிந்து னோரே.

(இ - ள்). (ஆசிரியன் முதலிய பெரியோர் திருநீற் றினை அளித்திடின்) அதனை ஒருகையினை மட்டும் நீட்டி விரல் நுனியால் வாங்கி, ஒருவிரலால் தாழப் பிடித்து ஒளியுள்ள திருநீறு பெரிய நிலத்திலே சிந்தும்படி அணி பவர், ஞாயிறும் திங்களும் உள்ள பெருங்காலம்வரை அரிய நரகத்திலே மாறாமல் ஆழ்ந்திருப்பர். அவ்வாறன்றி, அவர் தரும் திருநீற்றினைக் கும்பிட்டு, இரண்டு கைகளால் அகங்கையில் ஏற்று ஆசான், நெருப்பு, வழி, தூய்மை.

யற்ற இடம் என்னும் இவற்றின்முன் பூசாமல், வேறு நல்ல இடத்திலிருந்து, அழகிய மலைபோன்ற தோள்கள், செவிகள் என்னும் இவ் வுறுப்புகளிடத்தே பொருந்தும்படி அதனை அணிவோர் எப்பொழுதும் இறைவனுடைய திரு வருளால் அவன் உலகத்தினை அடைபவராவார் (எ - று).

திருநீறு அணியப்பெருத இடத்தினை

“ நிச்சயமே சிவனங்கி குருவித்தை முன்னும்
நீசர்முன்னும் நடவையினும் அணியற்க நீறே ”

என்று (66) தத்துவப்பிரகாசம் கூறும்.

சு - வே : ¹ மூன்றால்

² பிடித்திறங்கி, பிடித்திரங்கி

³ ஒளிர்

மூலமந்திரத்தை உரைத்துத் திருநீறணியத் தீவினை நீங்கு மென்றது

- 15 மிரந்தமன வாக்குடலால் அணைந்த கன்மம்
நிங்குவதெவ் வாறெனவே ¹யியம்ப ²வேண்டா
பரந்தகொலைப் பாதகன்கைக் கத்தி யேனும்
பரிசனவே தியைப்பரிக்கப் பொன்னு மாபோல்
விரிந்தமரத் தமர்ந்தபல பறவை யெல்லாம்
விரைந்தொருகல் லெறிந்திடவிட் டேகு மாபோல்
அரன்றிருநா மத்தையுரைத் தொருகால் வெண்ணீர்
³றணித்திடவே வினையனைத்தும் அகன்று போமே.

(இ - ள்) புலன்களிற் கலந்த மனத்தாலும் மொழி யாலும், மெய்யாலும் ஒருவனுக்குச் சேர்ந்த வினைகள் நீங்குதல் எவ்வாறெனக் கூறல் வேண்டா; மிக்க கொலைப் பாதகன் கையிலுள்ள கத்தியாயினும், பரிசித்த உலோகத் தையெல்லாம் பொன்னாக வேறுபடுத்தும் மருந்தினைத் தாங்கின் அது பொன்னாகுமாறு போலவும், விரிந்த மரத்தின் கண் தங்கியுள்ள பலவகைப் பறவைகளெல்லாம் விரைந்து ஒருகல்லினை எறிந்திட, அவைகள் மரத்தைவிட்டு ஏகுமாறு போலவும், பரமேசுரனுடைய திருநாம மாகிய மூலமந்திரத்தை உரைத்துக்கொண்டு ஒருமுறை ஒருவன் திருவெண்ணீர்

ணீற்றினை அணிந்திடவே அம் முன்றுவினைகளும் அகன்று போகும்; அவனும் தூய்மை யடைவன் (எ - று).

சு - வே : ¹ நிரைந்த
² நிகழ்த்த
³ வேண்டாம்
⁴ அணிந்திட வெவ்.

யாக்கை நிலையாமையை உணர்ந்தோர் தவமே விரும்புவர் என்றல்

16. மண்ணறலை ¹நெருக்கிடும்போழ் துதகமே னோக்கும்
 மண்ணெகிழ்ந்தாற் றிருந்தவெனத் திடுமயிர் தோல்
²திரங்கும்
 தண்ணறலங் கியைநெருக்கி னுணவு³செலா ததனால்
 தாதுக்கள் வற்றிடுந்தீச் சமீரணனை நெருக்கில்
 உண்ணிலவு வளிசுருங்குங் கண்ணொளிபோ ⁴மதனால்
 ஓடல்நடந் திடலரிதா மொலிவிசம்பை நெருக்கில்
 திண்ணமிகுஞ் செவிமந்தித் துரக்குமேன் மூச்சு
 சேணுயிரை நெருக்கின்மனங் ⁵கலங்கும்விடுஞ் சீவன்.

(இ—ன்) நிலம் முதலான ஐம்பூதங்கள் கலந்த மயக்கமே உடலாதலால், உடலுள் மண் என்னுந் தத்துவம் நீர் என்னுந் தத்துவத்தை நெருக்கிடுங் காலத்திலே அந் நீர் செறிவு நீங்கி மேல் நோக்கும்; அப் பொழுது, மண் என்னுந் தத்துவம் நெகிழும்; அது நெகிழ்ந்தால் மண்ணின் கூறுகிய மயிர் நன்கு வெளுக்கும்; தோல் சுருங்கும். தண்மையான நீர் என்னுந் தத்துவம் தீ என்னுந் தத்துவத்தை நெருக்கினால் உணவு செல்லாது; அதனால், அத் தண்ணீரின் கூறுகள் வெண்ணீர் (சுக்கிலம்) முதலான தாதுக்கள் வற்றும். தீ என்னுந் தத்துவம் காற்றென்னுந் தத்துவத்தை நெருக்கின், உள்ளே உள்ள காற்று சுருங்கும்; அதனால், தீயின் கூறுகிய கண்ணொளி போம்; அதனால், ஓடுதல் நடத்தல் முதலாகிய இயக்கம் அரிதாகும். காற்றாகிய தத்துவம் ஆகாயமாகிய தத்துவத்தை நெருக்கில், வலிய செவி மந்தமாகி மேன்மூச்சு

மிகும். ஆகாய மென்னுந் தத்துவம் உயிரை நெருக்கின்,
அதனால் மனம் கலங்கும்; சீவன் உடலை விடும் (எ—று),

சு - வே : ¹நெருக்கிடும் பொழுது
²மிகத்திரங்கும்
³செல்லா
⁴மாதவினால்
⁵கலங்கிடுஞ் சென்றிடுஞ் சீவன்

17 இட்டமிகு மிளமைநல மீரையாண் டதனி
விருபதனில் வளர்ச்சியுமுப் பதுவருடத் தழுகும்
உட்டகைய மேதையுநாற் பதுவருடத் துடலி
லொண்பலமும் ஐம்பதனி லறுபதனிற் றுதும்
திட்டியுமங் கெழுபதனி லெண்பதனிற் செவியும்
திகழ்மனமுந் தொண்ணூற்றிற் சீவனும்நூ றளவில்
¹விட்டகல விரவியுதித் தொடுங்குவதென் றுணர்ந்தோர்
வீணுள்பட் டழியாமல் விரும்புவர்நற் றவமே.

(இ - ள்) பத்தாண்டில் விருப்பம் மிகும் இளமை
அழகும். இருபதுயாண்டில் உடல் வளர்ச்சியும், முப்பது
யாண்டில் அழகும், நாற்பது யாண்டில் உடம்பினுள் தகுதி
யுடைத்தாயிருக்கும் மேதையும், ஐம்பது யாண்டில் உடம்பி
லுள்ள சிறந்த பலமும், அறுபதுயாண்டில் தாதுவும்,
எழுபது யாண்டில் கண்ணொளியும், எண்பது யாண்டில்
செவிப்புலனும், தொண்ணூறு யாண்டில் மனத்தின் ஆற்ற
லும், நூறாவது யாண்டில் உயிரும் உடம்பினை விட்டு
நீங்க, இவற்றிற்கிடமான யாக்கைதானும் இளமை நலம்
முதலியன விரவியிருக்குமாறு தோன்றி அழியும்
இயல்புடையதென்று யாக்கை நிலையாமையை உணர்ந்தோர்
வாணுளெல்லாம் வீணுள்பட்டழியாமல் நல்ல தவத்தினையே
விரும்புவர் (எ - று).

சு - வே : ¹விட்டகலும் விரவியுதித்.
விட்டகலு மிரவியுதித்.

மனமும் பிராணவாயுவும் மதியும் இரவியுமா மென்றல்

- 18 மதியிரவி பொருந்துகிலை திருந்தக் கூறின்
 மனம்மதியாம் மனந்தனில்வேர் கொண்ட வாயு
 முதிரினனும் இதுமதியின் களங்க மாக
 மொழிந்திருவர் மூலவளி நிறனும் ஈதாம்
 மதியிலகு கலைகளிரு பக்க மாக
 மரித்தொடுங்கி உத்ப்பதுமிவ் வளியின் பாலாம்
 கதிநிறுவுங் குணமாதி கரண மெல்லாம்
 கருதியகாற் றினிலடங்கி யுதிக்கு மாபோல்.

(இ - ள்) திங்களும் ஞாயிறும் சேரும் நிலையினைத் திருந்தக் கூறினால், மனம் என்னும் அந்தக்கரணம் திங்களாகும். அம்மனத்தில் வேர்கொண்டிருக்கும் உயிர்க்காற்று (பிராணவாயு) முதிர்ந்த ஞாயிறாகும். இந்த உயிர்க்காற்றினை மதியிலுள்ள களங்கமாகக் கூறுவர். எதனால் அவ்வாறு கூறுவரெனின்? அம்மூலவளியாகிய உயிர்க்காற்றின் நிறமும் களங்கத்தின் நிறமாகிய (கருமை) நீலநிறமா யிருத்தலினாலென்க. மனமாகிய திங்களிடத்தே உள்ள பதினாறு கலைகளும் சூரியகலை சந்திரகலை என்னும் இரண்டாகப் பிரிந்து அழிந்தொடுங்கிப் பின் தோன்றுவதும் இப் பிராணவாயுவின் பாலதாம். எவ்வாறெனின்? ஓடல்முதலான குணங்களும் சில கருவிகளும் காற்றினில் அடங்கியிருந்து பின்தோன்றுவது போலென்க (எ - று).

ஓடல் முதலான குணங்களை,

“ ஓடல் பரத்தல் ஒடித்திறுத்தல் தூளியாய்ச்
 சாடல் மணங்காட்டல் தண்ணென்றல் - நேடித்
 திரட்டல் உடல்வீக்கல் சேர்காந்த போதில்
 இரட்டியெண்ணுன்குகாற் கென் ”

என்னும் தத்துவப்பிரகாச உதாரணப்பாட்டால் அறிக.

உடம்பில் பத்து வாயுக்களிருக்கும் இடம் முதலியன

- 19 இதயமதிற் பிராணன்நிலை அபானன்உறும் குதத்தில்
 இலஞ்சியினில் உதானன்உடல் எவ்வளவும் வியானன்
 திதமுறுகண் டத்திடையிற் சந்ததனிற் சமானன்
 திகழ்நாகன் முடக்கலும்நீட் டுதலுடன்கொட் டாவி
 விதமலியுங் கூர்மனிமைத் திடுதன்மயிர்ப் புளகம்
 வெம்மைசினந் தும்மல்கிரி கரன்முகத்தில் 'இளைத்தல்
 'சதுர்வியர்வோ டற்றேவ தத்தன்'தனஞ் சயன்சேர்
 தனுவகலி லுடல்'வீக்கித் 'தலைகீழ்த்திட் டேகும்.

(இ - ள்) நெஞ்சமாகிய அவ் விடத்தே பிராணவாயு
 என்னும் உயிர்க்காற்று நிலைபெறுவதாம். அபானன் (கீழ்க்
 காற்று) என்னும் காற்று குதத்தில் உறும். உதானன்
 கொப்பூழில் உறும். வியானன் என்னும் காற்று உடம்பு
 முற்றிலு மிருக்கும். (அது தோலைப் பற்றி நின்று
 ஊற்றுணர்ச்சியை அறிவிக்கும்) உறுதியான கழுத்திடை
 யிலே உள்ள சந்தில் சமானன் என்னும் காற்று இருக்
 கும். விளங்குகிற நாகன் என்னும் காற்று முடக்குதல்
 நீட்டுதல் கொட்டாவி விடுதல் முதலியவற்றைச் செய்யும்.
 கூர்மன் என்னுங் காற்று கண்ணிலே நின்று இமைப்
 பிக்கும்; மயிர்க் குச்செறியச் செய்யும். கிரிகரன் என்னுங்
 காற்று முகத்திடை நின்று வெம்மையும், சினமும், தும்ம
 லும் விளைவிக்கும். இளைத்தல், வியர்த்தல், ஓடல் இவற்
 றைத் தேவதத்தன் என்னுங் காற்று நிகழ்விக்கும். உயிர்,
 உடம்பைவிட்டு அகன்றபொழுதும் அகலாமல், தனஞ்சயன்
 என்னுங் காற்று உடம்பினைச் சார்ந்திருந்து உடலை வீங்கச்
 செய்து பின்னர்த் தலையைப் பிளந்திட்டு ஏகும் (எ - று).

பத்து வாயுக்களின் இயல்பினை,

“ இருதய மண்டலத் தியங்கும் பிராணன் ”

“ எச்சத் தலத்திடை நிற்ப தபானன் ”

“ நாபியி னின்றங் கோவாத துதானன் ”

“ வியான னெங்கும் வியாபியாய் நிற்கும் ”

“ கந்தரக் குழியிற் சந்திடைச் சமானன் ”

- “ முடக்கலு நீட்டலுங் கிளப்பது நாகன் ”
 “ உரோமம் புளகித் திமைப்பது கூர்மன் ”
 “ கிரிகர னென்பது முகத்திடைக் கெழுமித்
 தும்மலுஞ் சினமும் வெம்மையும் விளைக்கும் ”
 “ ஓட்டமும் இளைப்பும் வியர்ப்புந் தேவதத்தன் ”
 “ ஒல்கா அன்பின் நல்லவர் கேண்மையின்
 உயிருடல் விடினுந் தானுடல் விடாது
 ஒக்க நின்றங் குடலினை வீக்கித்
 தலைகிழித் தகல்வது தனஞ்சய னாகும் ”

என வரும் பிங்கல நிகண்டால் அறிக.

சு - வே : ¹ விளைக்கும்

² சதுர்விதிர்ப் போடல்

³ தனஞ்சன்

⁴ வீங்கி

⁵ தலைகிழித்திட்

மேற் கூறிய பத்து வாயுக்களின் நிறம்

- 20 இந்திரநீ லத்தொளியாம் பிராணாநிறம் அபாவன்
 இந்திரகோ பத்தொளியாம் மின்னொளியாம் உதானன்
 முந்தியபால் நிறமாகும் வியாவானிருஞ் சமானன்
 முருகவிழும் பூவைப்பூ நிறமகலா நாகன்
 சந்தமிகும் இளங்கதிரோன் நிறமினிதாங் கூர்மன்
¹தருகுருந்து மலர்நிறமாங் கிரிகரனஞ் சனமாம்
 அந்தமுறும் பளிங்குநிறந் தேவதத்தன் தனஞ்சன்
²அந்நீலத் தொளியாகி யாக்கைகடத் திடுமே.

(இ - ள்) பிராணவாயுவின் நிறம் இந்திரநீலத் தொளி
 போன்றதாம். அபானக் காற்றின் நிறம் இந்திரகோபத்
 தொளிபோன்றதாம். உதானக் காற்றின் நிறம் மின்னவின்
 ஒளிபோன்றதாம். வியானன் என்னுங் காற்றின் நிறம்
 முதன்மையான பால்நிறம் போன்றதாம். பெரிய சமானன்
 என்னுங் காற்றின் நிறம் மணம் விரியும் காயாமலரின்
 நிறமாகும். நீங்காத நாகன் என்னுங் காற்றின் நிறம்
 அழகு மிகும் இளைய ஞாயிற்றின் நிறம் போன்றதாம்.

இனிமையாகும் கூர்மன் என்னுங் காற்றின் நிறம் குருந்த மரத்தின் மலர் நிறமாகும். கிரிகரன் என்னுங் காற்று கருமை நிறமாம். தேவதத்தன் என்னுங் காற்று அழகு பொருந்தும் பளிங்குக் கல்லின் நிறமாகும். தனஞ்சயன் என்னுங் காற்று மேலே சொன்ன இந்திரநீலத் தொளியின் நிறமுடையதாகி உடலை நடத்திடும் (எ - று).

பிராணவாயு நீலநிறம் உடைய தென்பதை

“ நீல நிறனுடை நேரிழை யாளொடு
சாலவும் புல்லிச் சதமென் றிருப்பார்க்கு
ஞாலம் அறிய நரைதிரை மாறிடும்
பாலனு மாவர் பராநந்தி யாணையே ”

என்னும் (734) திருமந்திரப் பாட்டால் அறிக.

சு - வே : ¹ தருகுருந்த

² அஞ்சனநீ லத்தொளியாய்.

பிராணவாயுவின் இயக்கம்

- 21 நயந்துசமா தியிலியங்கும் பன்னிரண்டங் குலிதான்
நடந்திடினீ ரெட்டுவிரல் இயங்கியிடும் நவையார்
துயங்கவிரைந் தோடிடலை யாறுவிர வியங்கும்
துயிலுறிலெண் ணைந்துவிரற் கிடையுடல்விட் டகலும்
தயங்கியவேல் விழியாரை முயங்கியிடும் பொழுதிற்
றியாதெண் ணெண்விரலி னளவுயிர்விட் டியங்கும்
பயங்கொளிகை பிங்கலைக ளொருவழிப்பட் டிடவே
பரிந்தநற்குண் டலியோகம் பொருந்திடும்ங் குறவே.

(இ - ள்) உயிர் என்னும் பிராண வாயுவானது விரும்பிச், சமாதியில் (உறங்குதலும் நடத்தலுமின்றிச் சம நிலையில்) வீற்றிருக்கும்பொழுது பன்னிரண்டங்குலம் அளவுள்ளதாய் இயங்கிக்கொண் டிருக்கும். நடத்தலாகிய தொழிலைச் செய்யின் பதினாறு விரல் அளவுள்ளதாய் இயங்கும். குற்றம் பொருந்தவும் தளர்ச்சி உண்டாகவும் விரைந்து ஓடுதலைச் செய்யின் முப்பது விரல் அளவுள்ள தாய் இயங்கும். உறங்குதலைச் செய்யின் நாற்பது விரல்

அளவுள்ளதாய் உடம்பை விட்டுச் செல்லும். பொருந்திய வேல் போன்ற விழியினையுடைய மங்கையரைக் கூடிடுங் காலத்திலே அறுபத்து நான்கு விரல் அளவுள்ளதாய் அது இயங்கும்.

பயன் கொள்கின்ற இடைகலை, பிங்கலை என்னும் இரண்டும் ஒருவழிப்பட்டால், விரும்பிய நல்ல குண்டலி யோகம் அப்பொழுது நன்கு பொருந்தும் (எ - று).

பிராணவாயுயின் இயக்கத்தை ஏழு ஆதார தெய்வங்கட்கும் பகுத்தல்

22. கரிமுகவற் கறுநூரும் பிரமன் மாயன்
கண்ணுதற்கு மூவாறு யிரம தாகும்
பரிவினிய மகேசனுக்கா யிரம தாகும்
பகர்வரிய சதாசிவற்கும் ஈரைஞ் நூரும்
தெரிவரிய சிற்பரைக்கும் ஈரைஞ் நூரும்
திகழ்ந்திடுமே ழாதாரத் தியங்கும் வாயு
அரியவறு நூறுடனா யிரம வேழம்
அகரவுகா ரம்மகரத் தடங்குந் தானே.

(இ—ள்) விளங்கிடும் ஏழு ஆதாரங்களில் இயங்கு கின்ற பிராண வாயுயின் உயிர்ப்பினைக் கூறின், மூலாதாரத் திலே விநாயகற்கு அறுநூறுகளும், சுவாதிட்டானத்திலே பிரமனுக்கு ஆறாயிர மாகவும், மணிபூரகத்திலே திருமா லுக்கு ஆறாயிர மாகவும், அனாகதத்திலே உருத்திரனுக்கு ஆறாயிர மாகவும், விசுத்தியில் மகேசனுக்கு ஆயிர மாகவும், ஆக்கினையில் சதாசிவற்கு ஆயிர மாகவும், நாதாந்தத்தில் சிற்பரைக்கு ஆயிர மாகவும் கூடிய தொகை இருபத்தோரா யிரத்து அறுநூறு உயிர்ப்புகளும் (சுவாசங்களும்) அகர உகர மகர மாகிய பிரணவத் தடங்கும் (எ—று).

பிராணவாயுவைப் பூரித்தல் அகரமும், சும்பகஞ் செய் தல் உகரமும், இரேசித்தல் மகரமும் ஆதவின் இருபத் தோராயிரத்து அறுநூறு உயிர்ப்புகளும் அகர, உகர, மகரமாகிய பிரணவத் தடங்கும் என்றார். இதனை,

“பிராண யாம மென்பதுதான் பிராணன்
வசமாக் குதலதுதான், இரேசா காதி மூன்றவைதாம்
எழுத்து மூன்றி னுருவாகும், பராவு மிவையோங்
காரமெனப் படுமற் றதனாற் பகர்வுற்ற, பிராண
யாமம் ஒங்கார மயமென் றறிஞர் பேசுவரால்”

என்னும் குறுந்திரட்டுப் பாடலால் அறிக.

மேற்கூறிய அகர உகர மகரத்தின் சிறப்பு

- 23 அகாரமுல கிணைவிளிக்கும் உகாரமொடுக் குவதாம்
அவ்விரண்டும் நடத்துமதற் குள்ளொளியாம் மகாரம்
அகாரவுகா ரம்மகரம் பிரணவமா மதுவே
ஆரணவித் தாமசபை அதனிடமா யியங்கும்
அகாரவுகா ரம்மகரம் இலிங்கபீ டமுமாம்
ஆருயிர்கள் ஐம்புலனும் அதனிடமா யருந்தும்
அகாரவுகா ரம்மகரம் பிண்டமுமண் டமுமாம்
அகாரவுகா ரம்மகரம் அண்டகடா கமுமே.

(இ—ள்) அகாரம் அயனாயிருந்து உலகங்களைப் படைக்
கும். உகாரம் அரியாயிருந்து அவ் வுலகத்தை ஒடுக்கும்.
அத் தொழிலிரண்டையும் நடத்துகின்ற அவற்றிற்கு உள்
ளொளியாய் விளங்குவது உருத்திரனாகிய மகார மாகும்.

சொல்லுலகில் அகார உகார மகாரமென்னும் மூன்றும்
தனித்த (வியட்டி) பிரணவமாகவும், ஒன்று சேர்ந்த (சமட்டி)
பிரணவ மாகவும் விளங்கும். அப் பிரணவமே வேதம்
முதலிய கலைகள் தோன்றுவதற்கு முதலாயிருக்கும். அசபா
மந்திரம் அவற்றிற்கு உயிர்ப்புக் காற்றாக (பிராண வாயு)
அவற்றிடையே இயங்கும்.

அகார உகார மகார மென்னும் மூன்றும் இறைவன்
திருமேனியாகிய இலிங்கத்திற்குப் பீடமாகவும் விளங்கும்.

பொருந்திய உயிர்கள் ஐம்புலப்பொருளை நுகரும்
பொழுது, அகங்காரம், புத்தி, மனம் என்னும் அந்தக்
கரணங்களை அடைவே அகார, உகார, மகாரஞ் செலுத்த,
அவற்றால் அறிந்து நுகருமாதலின், உயிர்கள், ஐம்புலனை
யும் அகாரம் முதலானவற்றால் நுகருமென்க,

அகார, உகார, மகாரம் பிண்டமாகிய உடலாகவும், அண்டமாகிய உலகாகவும் ஆகும். அவையே அண்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவையுமாகும் (எ—று)

அகாரம் முதலியவை அயன் முதலிய தெய்வங்களாயி ருந்து படைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யும் என்ப தைப் “பிரமணே அகார மாகும் பேசங்கால் அரியு காரம், அரனதாம் மகார நாதம் காரண மாகும்” என்னும் பெருந்திரட் டால் அறிக. ஹம்+ஸம் என்று பிரிக்கப்படும் ஹம்சமந் திரம் அசபா மந்திர மாகும்.

மூன்று மண்டலங்கள்

24 மூலமதின் நாற்சதுரம் நாலிதழ்முகக் கோணம்
முழுச்செம்மை நிறம்புனன்மண் ணடுவெரிமண் டலமாம்
கோலுமித யத்திலறு கோணமித மெட்டாம்
குறிதருபொற் பளிங்குநிறம் குலவெரிகா னடுவே
மாலுமரம் பையின்முகைபோ லதோமுகமா மதனின்
மனோன்மணியெண் சத்தியுடன் மகிழ்கதிர்மண் டலமாம்
பாலமுத கலையொழுகுங் கபாலநடுக் கோடி
பனிமதியின் நிறம்பரையி னிடம்மதிமண் டலமே.

(இ - ள்) மூலாதாரத்திலே நான்கு சதுரமாய், நடுவே நான்கு இதழுடன் கூடிய மூன்று கோணமாய், முழுமையான சிவப்பு நிறத்துடன், நீர் என்னுந் தத்துவமும் மண் என்னுந் தத்துவமும் கூடியுள்ள நடுவிடத்தே யிருப்பது நெருப்பு (அக்னி) மண்டல மாகும்.

நெஞ்சத் தானத்திலே அறுகோண மாய், நடுவே எட்டிதழ்களை உடையதாய்க் குறிக்கப்படும் பொன்னுடன் கூடிய பளிங்கு நிறம் பெற்றுத், தீயென்னுந் தத்துவமும் காற்றென்னுந் தத்துவமும் கூடியுள்ள நடுவிடத்தே வாழை மொட்டுப்போல இதயமலர் கீழ் நோக்கி யிருக்கும். அவ் விடம் மனோன்மணி முதலான எட்டுச் சத்தியுடன் கூடிய ஞாயிற்றின் மண்டல மாகும்.

பால் போன்ற அமுதகலை ஒழுகும் கபாலத்தின் நடுவிலே, கோடித் திங்கள் தோன்றினாற் போன்ற நிறத் துடன், பராசத்திக்கு இடமா யிருப்பது திங்கள் மண்டல மாகும் (எ - று).

குறிப்பு : அக்னிமண்டலம் மூலாதாரத்திற்கு இருவிற்கடை மேலிருக்கும். ஆதித்தமண்டலம் உந்திக்கு நான்கு விரற்கடை மேலிருக்கும். திங்கள் மண்டலம் தலையின் நடுவிலிருக்கும்.

ஆதார யோகம் முதலியன

25 ஆதாரம் நிராதாரம் மீதான மெனமூன்
 'ருமுயிர்க ளிறைவனடி அடையுநெறி யதுதான்
 ஆதாரம் தத்துவதே வதைவடிவைத் தியானித்
 ததுவதுவாய் நின்றவற்றின் பலன்களருந் துவதாம்
 ஓதாரும் நிராதாரம் 'கருவியெலா மகன்றே
 உயிர்க்குயிரா யோங்கொளியோ டொழிவறநிற் பதுவாம்
 மீதானம் அவ்வொளிக்கு முதலாய் நின்ற
 விமலனுடன் 'மலமறவே மேவுதலாம் விதியே.

(இ - ள்) உயிர்கள் முதல்வன் திருவடியை அடைகிற வழியாகிய அதுதான் ஆதாரம் என, நிராதாரம் என, மீதானம் என மூன்றாகும்.

அவற்றுள் ஆதார யோகமாவது, மூலாதாரம் முதலிய இடங்களிலே நிலம் முதலான தத்துவங்களையும் அயன் முதலான தெய்வ வடிவங்களையும் வைத்துத் தியானிக்கும் முறையில் தியானித்து அவ்வத் தெய்வ வடிவாய் நின்று அவற்றால் விளையும் பயன்களை நுகர்வ தாகும்.

சொல்லுதற் கரிய நிராதார யோகமாவது, இச்சைக் கருவி, அறிவுக் கருவி, செயற்கருவிகளான தத்துவங்களை யெலாம் அகன்று, உயிர்க்கு உயிராய் ஒங்கும் திருவருள் ஒளியொடு நீக்கமற நிற்பதுவாம். மீதானத் தெய்த லாவது, மலம் நீங்க, அத் திருவருள் ஒளிக்கு முதலாய் நிற்கும் தூய முதல்வனுடன் மேவுகின்ற முறை யாகும் (எ - று).

இதனை,

“ ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று
 மீதானத் தேசெல வுந்தீபற
 விமலற் கிடமதென் றுந்தீபற ”

(8)

என்னும் திருவுந்தியார்ப் பாட்டால் அறிக.

பிங்கல நிகண்டு அட்டாங்க யோகத்தைக் கூறும்பொழுது,
எட்டாவ தாகிய சமாதியை

“இந்துவும் பானுவும் விந்துவும் நாதமும்,
சந்தியில் வைத்தல் சமாதி யாகும்”

என்று கூறுகின்றது. இந் நூற்பாவில் அதன் உரையாசிரியர்
“சமாதியாவது, ஆதார தரிசனத்தையும் நிராதார தரிச-
னத்தையும் கடந்து மீதானத்தே நின்றலாம்” என்பர்.

சு - வே : ¹ ருருயிர்க

² கருவியெல்லாங் கழன்றே

³ மலமகல. மலமற மேவுத லாகும்.

மேற்கூறிய ஆதாரம் முதலியன

26. விதிநிறம்பொன் மூலமதாம்: மால்நிறங்கார் உந்தி
விளங்கிதயம் செம்மையரன்: புகையீசன் களத்தில்:
மதிநிறமாம் சதாசிவன்நா வினில்;புருவத் திடையில்
‘வளர்பளிங்கு நிறம்வீர்து: நாதமந் நெளிவாம்:
முதிருமதன் மிசையிருளா வைமலமாம்: அதன்மேல்
முயங்குதினோ தான:மிசை முதனடுவீ றகன்றே
அதிகமதா மெவ்வொளிக்கு முள்ளொளியாம் பரையே;
அரியசிவம் பரைக்குமுதல் அடுத்ததுவா முயிரே.

(இ-ள்) நான்முகன் நிறம் பொன்னிறமாம்; அத்தெய்-
வம் மூலாதாரத்தே எழுந்தருளியிருக்கும். திருமால் நிறம்
கருப்பாகும்; அத் தெய்வம் நாபி என்னும் ஆதாரத்திலே
எழுந்தருளியிருக்கும். அரன் நிறம் சிவப்பாகும்; அத் தெய்-
வம் நெஞ்சகமாகிய ஆதாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும்.
மகேசுரன் நிறம் புகைநிறமாகும்; அத் தெய்வம் கண்டமாகிய
ஆதாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும். சதாசிவன் நிறம்
திங்கள் நிறமாகிய வெண்மையாம்; அத் தெய்வம் நாவாகிய
ஆதாரத்தே எழுந்தருளியிருக்கும். விந்து பளிங்குக் கல்லின்
நிறமுடையது; அத் தெய்வம் புருவத்திடையாகிய ஆதாரத்-
திலே எழுந்தருளியிருக்கும். நாதமும் அவ்விடத்திற் றுணே
பளிங்கின் தெளிவுபோல் விளங்கும். உயர்ந்த புருவத்தின்
விந்து நாதங்கட்கு மேல் ஆதாரத்தே ஆணவ மலம்

உள்ளதாம். அந்த ஆணவத்தின் மேலிடத்தே திரோதான சத்தி உள்ளது. முறையாகக் கூறிய இவ் வாதாரங்கட்கு மேலிடத்தே, முதலும் நடுவும் ஈறும் அகன்று எல்லாத் தெய்வங்கட்கும் அதிகமாயும், எவ்வொளிக்கும் உள்ளொளி யாயும் உள்ள, நிராதாரப் பொருளாகிய பராசத்தி உள்ள தாம். அதற்குமேல் உள்ள அரிய சிவமே பராசத்திக்கு முதலாகிய மீதானப் பொருளாம். உயிர் பராசத்தியையும் சிவத்தினையும் அடுத்து அவ் விருவரிடை உள்ளதாம் (எ-று).

சு-வே: 1 வளர் பளிங்கி னிறம்

மேற் கூறியவற்றில் ஆணவம் திரோதை உயிர் என்னும் முன்றினை ஒழித்து, ஏனைய ஒன்பதை உருவம், அருவம், அருவாரூபம் என்று பகுக்கின்றது.

27. பிரமரரி யுருத்திரரோ டுசர் நான்கும்

பெருகுதிறல் நிலைமருவும் உருவ மாகும்
பரவரிய விந்துவுடன் நாதம் மீதிற்
பரைபரம சிவமெனவே பகர்ந்த நான்கும்
அருவநிலை யாமுபய கூட்டப் தானே
அருணிலவு லிங்கசதா சிவம தாகும்
உருவமதிற் சிருட்டி:திதி உபயந் தன்னின்;
ஒடுக்கிடுவ னருபத்தா லனைத்து மேகன்.

(இ-ள்) நான்முகன் திருமால் உருத்திரன் மகேசன் என்னும் நான்கும் பெருகுகின்ற வலிமைநிலை பொருந்தும் முதல்வன்றன் உருவத் திருமேனியாகும். புகழ்தற் கரிய விந்து, நாதம் அதன் மேலுள்ள பரை, பரமசிவம் எனப் பகர்ந்த நான்கும் முதல்வனுடைய அருவநிலையாகும் அருள் விளங்கும் இலிங்க ரூபமாகிய சதாசிவ வடிவமே முதல்வனுடைய அருவுருவத் திருமேனியாகும்.

இவ்வாறு நவந்தரு பேதமாய் நடிக்கும் ஏகன் என்னும் அவ் வொருவன்றானே, உருவத் திருமேனியால் அனைத்தையும் படைத்தும், அருவுருவத் திருமேனியால் அவற்றைக் காத்தும், அருவத் திருமேனியால் அவற்றை ஒடுக்கியும் இவ்வாறு முத்தொழிற் செய்வன் (எ - று).

பரபக்க மறுப்பு

28. உருவமுடன் அருவமரு வருவ மென்றே
 உரைத்தநவ விதமுமர னுருவ மாகின்
 இருவரரி பிரமரைவே ருகக் கொண்டே
 இகழ்வதுவென் னெனிலதனை இயம்பக் கேணீ
 பொருவிலுடல் தனில்வாயி லொன்பான் றன்னைப்
 பொருத்துமுயி ரேகமதிற் பொருத்திற் றேனும்
 மருவுகுத முபத்தமிவை அசுத்த மாக
 வரைத்திடுவ ரதுபோல மதித்துப் பாடீர.

(இ - ள்) மேற்பாட்டில் உருவம் நான்கென்றும், அருவம் நான்கென்றும், அருவுருவம் ஒன்றென்றும் உரைத்த ஒன்பட்டும் பரமேசுரனுடைய வடிவமாகில், அவ் வொன்பான் வடிவத்துள் இரண்டு வடிவத்தைச் சார்ந்தவ ராகிய நான் முகனையும் திருமாலையும் வேருகக் கருதி இகழ்ந் தொதுக்கு தற்குக்காரணம் என்னையோ வெனில் ? அதனைக் கூறக் கேட்பாயாக ; ஒப்பற்ற உடம்பதனிலுள்ள ஒன்பது வாயிலையும் பொருந்தியிருக்கும் உயிர் ஒன்றாய் அவற்றிற் பொருந்திற் றேனும், அவ் வுயிர் பொருந்தியுள்ள மலங்கழி வாயிலும், நீர்கழி வாயிலுமாகிய அவற்றை மக்கள் தூய்மையற்றன வாகக் கருதி வரைந் தொழுகுவர் ; அதனைப் போல என்று இதனையும் கருதிப் பார்ப்பாயாக (எ - று).

இதுவும் அது

29. முருத்துநகை உமைகணவ லிணையீ நில்லா
 முதல்வனுடன் நுளபமணி முடியோன் றன்னைப்
 பொருத்துமிறை யெனவிகரா யுரைக்கும் பேதைப்
 பொறுநிலிகாள் ஒருதிவசம் புரிந்து நெய்யை
 அருந்துமெலி 'சுடரெய முடுக ஞாலம்
 அனைத்தினைவு முகந்திறைவ னளித்தான் மாயன்
 திருந்தியுமு அலகினையன் றுறப்பெற் றேற்குச்
 சிறையளித்தா னுத்தமார் தெளிந்தி டரே.

(இ - ள்) வெண்மையான பல்லினைப் பெற்றிருக்கும் உமாதேவியாரின் கணவனாகிய ஒப்பும் இறுதியுமில்லாத

முதல்வனுடன், துளபமாலையை அணிந்த முடியுடையோ
னாகிய திருமலைப் பொருந்துந் தலைமைத் தன்மை யுடையோ
னென ஒப்பாய் உரைக்கும் அறிவில்லாதவர்களே ! விரும்பி
நெய்யினை உண்ணும் எலி ஒன்று, ஒருநாள் விளக்கு எரியு
மாறு தூண்டிவிட, அச் செயலுக்காகப் பரமேசுவரன்
மகிழ்ந்து, உலகமெல்லாவற்றையும் ஆளும்படி அதற்கு அளித்
தான். மயக்கி வஞ்சிக்கும் இயல்புள்ள திருமால் திருந்திப்
மூன்றுலகத்தையும் சிவன்பால் நன்கு பெற்று ஆண்டுவந்த
அந்த மகாபலி என்னும் அரசனுக்குச் சிறையினை அளித்
தான். இவ் விருவருள் நல்லோர் யார் என்பதனை அவர்தம்
செயலையே கட்டளைக் கல்லாகக்கொண்டு தெளிந்து கொள்
ளுவீராக. (எ—று)

இக் கருத்தினைச் சிவஞான சித்தி ஆசிரியர் பரபக்கத்துள்

“தானமென் றிரந்து செல்லத் தனக்குமு வடிகொ டுப் ப
வானமும் அளந்து கொண்டு மாபலி தன்னைப் பிண்பி
டன மாஞ் சிறையி லிட்டான் இறையன்ருள்
றித்தோர் தங்கட்
கூனஞ்செய் திடுவோர் தாங்க னுத்தம ரல்ல ராகும்”

என்று கூறுதலைக் காண்க.

சு-வே :— 1 புரிந்த

2 சுடரெரிதான்

3 மூவுலகினையன் றுதவினோற்குச்

இதுவும் அது

30 அரியீரைந் தவதாரச் செயலி யாவும்

அரன்செயலாம் மாலறியா தகந்தை கூறல்

திரிவாகு முடல்வாலை தருணம் மூப்பின்

செயலுயிரின் செயலாகுஞ் செய்தி போலும்

விரிவாமைந் தொழிலையுமெம் மிறைவன் ருனே

மிகுபடர்க்கை முன்னிலைதன் மையிலுண் டாக்கும்

தரியாதன் றிராமனுடன் பரசு ராமன்

சடிப்பொருத சுதையுலகிற் சாற்று வீரே,

(இ—ள்) திருமால் பத்தவதார மெடுத்த செய்திகள் முற்றிலும் பரமேசுரன் நிமித்த காரணனு யிருந்து செய்த செயலாகும். இதனைத் திருமால் அறிந்து கொள்ளாமல் நானே எல்லாச் செயலையும் செய்கின்றேன் என்று கூறுதல் திரிபாக வுணர்ந்து கூறியதாம். உடம்பின் குழந்தைப் பருவத்துச் செயலும் தருணப் பருவத்துச் செயலும், கிழப் பருவத்துச் செயலும் உயிரின் செயலாகுதல் போன்றது பரமேசுரன் செயலாகும். எம் இறைவன்ருன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்று விரிவாகக் கூறும் ஐந்து தொழில்களையும் மிக்க படர்க்கையாகவும், முன்னிலையாகவும், தன்மையாகவும் நின்று இயற்றுவன். திருமால் பத்தவதார மெடுத்த செயலெல்லாம் பரமேசுரன் நிமித்தகாரணனு யிருந்து எடுப்பித்த செயல் என்பதைப், பரசுராமன் பொறுக்காமல் அன்று இராமனுடன் போரிட்ட கதையினால் அறிந்து உலகத்திற்கு உரைப்பீ ராக (எ—று).

முதல்வன், தன்மை முன்னிலை படர்க்கையாக நின்று ஐந்தொழிலும் செய்யும் முறையாவது:— “பரமசிவம் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும் பொருட்டு, அருவமாகிய சிவம் சக்தி நாதம் விந்து நான்கும், அருவுருவ மாகிய சதாசிவம் ஒன்றும், உருவ மாகிய மகேசுவரன், உருத்திரன் இருவரும் இவர்கள் அதிகாரத் தால் நடக்கும் பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஆக ஒன்பது மூர்த்திகளுமாய், உபாதானத் திரயங்களைக்கொண்டு, சிருட்டித் தும், திதித்தும், சங்கரித்தும், திரோபவித்தும், அனுக்கிரகித்தும் இங்ஙனம் பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்யா நிற்கும். எங்ஙனம் செய்யுமெனின்? தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையாக, நின்றியற்றும்.

இவற்றுள் தன்மையாவது, பரிபூரணமாயிருக்கை. முன்னிலையாவது, இச்சா ஞானக் கிரியைகளாயிருக்கை. படர்க்கையாவது, மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், உள்ளம் ஆக ஐந்து; அகாரம் உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் ஆக ஐந்து; பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் ஆக ஐந்து ஆகிய பதினைந்து பிரகாரமாயிருக்கை” என்பது திருவாலவாய்க் கூட்டளை.

உயிர்கட்கு இறைவன் அறிவிப்பதும் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையென மூன்றாயிருக்கு மென்பதை “தன்மை முன்னிலை படர்க்கை” (70) என்னும் சிவநெறிப் பிரகாசப் பாட்டால் உணரலாம்.

திருமால் பிரமன் என்னும் இருவரையும் படைத்த நிமித்த காரணன் சிவபெருமான் என்பதை

“நாரணன் அயனை யீன்றும் அயனும்நா ரணனை ஈன்றும்
காரணம் ஒருவ ருக்கங் கொருவர்தாம் இருவருக்கும்
வாரணம் உரித்த வள்ளல் காரண னென்று மன்ற
ஆரணம் உரைக்கும் பக்கத் தவர்களும் அடைந்தா ரன்றோ”

என்னும் சித்தியார் பரபக்கப் பாட்டால் அறிக.

இதுவும் அது

31. வருடையெருச் சிலைமணல்நீர் குளம்மா வன்னம்
மலர்மாலை நவந்தும் மடவார் கொங்கை
வெருடருமா மொக்கணிகன் ருப்பு நாழி
விலங்குலவை குசைதடிவா லினுமெங் கெங்கும்
அருடருமெம் மிறையுளனென் றிறைஞ்ச வோருக்
கடிநடுவீ நிலாமுதல்வ னாத லாலே
மருடருபேய் வயிணவனே விசையன் மாலே
வழுத்தியதில் வாறெனவே மடுத்தி டாயே.

(இ - ள்) சிவனைப் பூசிக்கும் நியம முடைய அருச்சு
னன் கண்ணனையே சிவமாகக் கருதிப் பூசிக்க, அப் பூசை
சிவபெருமானால் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால் அரியும்
சிவனும் ஒன்றென்பதே போந்த தெனின், இங்ஙனங் கூறிய
மருண்ட பேய் போன்ற (அஞ்சத்தக்க கொள்கையினை
யுடைய) வயிணவனே! வரையாட்டினும், எருவினும், கல்
வினும், மணவினும், நீரினும், வெல்லத்தினும், மாவினும்,
அன்னத்தினும், மலரினும், மாலையினும் வெண்ணெயினும்,
பெண்களின் நகிலினும், வெருளுகின்ற குதிரைக்குரிய
கொள்ளுப் பையினும், கன்றுப்பினும், நாழியினும், உலவை
யினும், தருப்பையினும், தடியினும், வாளினும், வேறு எங்
கெங்குள்ள பொருளினும் இறைவன் உளன் என்று இறைஞ்ச
வோர்க்கு, அவன் கருதுவார் கருதும் பொருளிலிருந்து
அருள் தருவான். எதனுலெனின்? அவ் விறைவன் பிறரால்
தோற்றுவித்தலும், காக்கப்படுதலும், அழிவித்தலும் இல்
லாத, சர்வ வியாபியான முதல்வனாக இருத்தலினு லென்க
(எ - று).

இதுவும் அது

32. சதுரயுக மவையிரண்டா யிரந்தாஞ் சென்றால்
 சதுர்முகனுக் கொருநிவசந் தகையார் வாணி
 பதிமகிமுந் தினத்திலொரு பகலிற் றுனே
 பதினால்வ ரிந்திரர்தம் பதம்போ மிந்த
 விதியடைவே பிரமரொரு கோடி நீங்கின்
 விண்டுவினுக் கொருபகலாய் விழியாற் றுஞ்சும்
 மதிதிருமா லொருகோடி இறக்குங் காலம்
 மலரளக மவிழ்த்துமையாண் முடிக்கு நேரம்.

(இ - ள்) நான்கு யுகம் சேர்ந்த அவை ஒன்றாக, இரண்டாயிரம் அளவுள்ள காலஞ் சென்றால், அக் காலம் நான்முகனுக்கு ஒரு நாளாகும். தகுதி பொருந்திய கலைமகளின் கணவனாகிய அவன் மகிழ்ந்திருக்கும் நாளொன்றில் பகற்காலத்திற்றுனே பதினான்கு இந்திரர்தம் பதவிகள் தோன்றிக் கழியும். இக் கால முறைப்படி நூறுயாண்டுகள் வாழ்ந்த பிரமதேவர்கள் ஒருகோடி பேர் அழியின் திருமாலுக்கு ஒரு பகற் காலம் முடிந்து உறக்கங்கொள்ளும். அவ்வாறு கால அளவு கருதப் பெற்ற திருமாலுக்கு நூறுயாண்டுகள் நிகழ்ந்து முடிந்தால் அவர் இறப்பார். அவ்வாறு ஒருகோடி திருமால்கள் இறக்குங் காலமானது உமாதேவியார் மலர் அணிந்த கூந்தலை அவிழ்த்து முடிக்குங் காலத்திற்குச் சமனாயிருக்கும் (எ - று).

இதுவும் அது

33 ஆரணநூ லரிபிரமர் 'நுவன்றூரென் றுரைப்பீர்
 ஆரணமுன் னூல்பலவு மக்கரத்தா லுளவாம்
 சீரணியு மக்கரநால் வாக்கதன லுளவாம்
 சிவமுதலை வரும்நான்கு வாக்கதனைச் செலுத்தும்
 ஏரணியும் மூவகையா முயிர்தமக்கு ஞானம்
 இசைநதிமுங்² கிவற்றூலே ஈரிருவாக் கிலையேல்
 நாரணனம் புயன்றனக்கு மறிவுத்யா மறைநூல்
 நவிலுவதெப் படி? ஈசன் நவிறியதென் றுணரே.

(இ-ள்) வேதமாகிய நூலினைத் திருமாலும் பிரமதேவனும் மொழிந்தன ரென்று கூறுபவரே! இவ் வுண்

மையை நன்கு கேட்பீராக; வேதம் முதலான அறிவு நூல் களெல்லாம் அகரம் முதலான எழுத்துக்களால் தோன்று வன வாகும்; சீர்த்தி பொருந்திய அவ் வெழுத்துக்களெல் லாம் சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்னும் நான்கு வாக்கால் தோன்றுவன வாகும்; அந் நான்கு வாக்குகளைச் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், மாகேசரம், சுத்தவித்தை என்ற ஐவரும் இயக்குவர்; அழகு பொருந்தும் விஞ்ஞான கலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் மூவகை உயிர்கட்கெல்லாம் அறிவு தோன்றப்பெறுவது இந்த நான்கு வாக்கு களிாலாம்; இந் நான்கு வாக்கும் இல்லையேல், திருமால், பிரமதேவன் முதலானவர்க்கும் அறிவு தோன்றப் பெறுது; இக் காரணத்தால், அவர் தாமாக வேதமாகிய நூலினைக் கூறுவது எவ்வாறு கூடும்? ஆகையால், நான்கு வாக்குகளையும் இயக்குகிற பரமேசுரனே வேதங்களைக் கூறினான் என்றலே பொருந்துவதாம் (எ—று).

சு—வே: 1 நவின்ருர்

2 கிதனாலே

இதுவும் அது

34 விழிகளிலா தவர்கள்சிலர் வேழங் காணும்
 விருப்பினுடன் செவிதுதிக்கை எயிறு பாதம்
 'வழிவறுவால் உடலதனைக் கரத்தால் 'நோக்கி
 வாரணமீவ் வாறெனவே மதித்துத் தம்மில்
 இழிவினுடன் தனித்தனிமுன் கண்ட வாறே
 'யானையென இயம்பி'மலைத் திருதல் போலும்
 பழிநிறுவுங் கபடநெறிச் சமயத் தோர்கள்
 பரனியல்பை வெவ்வேறு பகுக்கு மாறே.

(இ—ள்) அறிவுடையோரால் பழிக்கப்படும் குற்ற மான பொருள்களைத் தங்கள் கற்பனையாற் கூறி. அதனையே நிலைநிறுத்தற்கு வாதிட்டு முயலும் வஞ்சக நெறிக்கண் செல்லும் சமயவாதிகளெல்லாம் திருவருண் ஞானத்தாலே உணரப்படும் மேலான பரன் இயல்பினைத் தங்கள் சிற்றறி வால் வெவ்வேறாகப் பகுத்துக் கூறுவது எவ்வாறெனின்? பிறவிக் குருடராகிய சிலர், யானையை அறிந்துகொள்ள

வேண்டும் என்ற விருப்பத்தினுடன் யானையிடம் சென்று, அதனுடைய காது, தும்பிக்கை, தந்தம், கால்கள், பின்னே யுள்ள வால், உடம்பு என்னுமிவற்றைக் கையால் தடவிப் பார்த்துத் தாங்கள் கண்ட ஒவ்வொரு உறுப்பே யானை என்று கருதித் தம்முன் கூடி, இழிவுடன் தனித்தனித் தாம் கண்ட உறுப்புக்களே யானை யென்று கூறி, வாதிட்டது போன்றதாம் (எ—று).

கபட நெறிச் சமயிகள், இறைவனுடைய திருவருளறிவு கைவரப் பெற்று அதனால் அறிய முற்படாமல், மலமறைப்புடன் கூடிய தங்கள் சிற்றறிவால் இறைவனைப்பற்றி ஏதோ அறிந்து கூறுகின்றாராதலின், கண்ணால் கண்டுணர வேண்டிய யானையை கையாற்றடவி உணர்ந்து வாதிட்ட பிறவிக் குருடரின் கதை அவர்க்கு உவமையாயிற்று.

சு - வே : ¹ வழுவுறு
² பற்றி
³ யானையினோர்
⁴ யனைந்திடுதல்

புறச்சமய நிலையோர் பேறும்;
அகச் சமய நிலையோர் பேறும்.

35. தன்னறிவாம் புறச்சமய நிலையோர் பேறு
தலையினால் நடந்துகதி அடைதல் போலும்
உன்னரிதாம் அகச்சமய நெறியில் ¹கின்றே
²ஒண்சரியை கிரியையிரு யோக ஞானம்
என்னுமிவை ஒருநான்கும் இயற்றி னோர்கள்
இவ்வடைவே கால்வேகம் பறைவை வேகம்
பன்னருமா ருதவேகம் மனவே கம்போல்
பற்றிடுவர் சிவானந்த முத்தி தானே.

(இ - ள்) இறைவனுடைய திருவருள் அறிவினைத் துணையாகக்கொண்டு அறியாமல் சிற்றறிவாகிய தன் அறிவினையே கருவியாகக் கொண்டு மெய்ப்பொருளறியும் புறச்சமயத்தி லுள்ளோர் பெறுகின்ற பேறு, ஒருவன் தான் அடையவேண்டிய புகலிடத்தைத் தலையினால் நடந்து அடைய முயன்றும் போன்றதாம்.

அவ்வாறன்றிக் கருதுதற்கரிய சைவம் முதலான அகச் சமய நெறியிலே நின்று சிறந்த சரியை, கிரியை, மிக்கபோகம், ஞானம் என்னும் இவை நான்கினையும் இயற்றினவர்கள் அடைவே காலால் நடக்கும் வேகமும், பறவைகள் சிறகாற் பறக்கும் வேகமும், காற்று விரைந்து செல்லும் வேகமும், மனம் செல்லும் வேகமும் போல் சென்று சிவானந்த முத்தியினைச் சேர்வர் (எ - று).

சு - வே : ¹நின்றோர்
²ஒண் சரிதை

தருக்கநூல் கூறும் வாதம் முதலிய நான்கு

36. வாதஞ்செற் பம்விதண்டை ஏதுவென நான்காம்
வாதமொரு வன்மதத்தாற் தருக்கமுரைப் பதுவாம்
ஓதுமவன் தருக்கமதற் கெதிர்விடயம் பொருந்த
உரைப்பதுவே செற்பமென உலகநிய மொழியும்
நீதியினால். அவனுரைகொண் டவனுரையை மறுத்தல்
நிலையான பொருளுண்மை நிகழ்த்திடுதல் விதண்டை
ஏதுபல நூலினுதா ரணமெடுத்துக் காட்டி
எதிரிமதம் மறுத்திடுத லெனுந்தருக்க நூலே.

(இ - ள்) தருக்க நூலுள் வருவனவற்றுள் வாதமும், செற்பமும், விதண்டையும், ஏதுவும் என்பன நான்கு வகையான தருக்கங்களாம். அவற்றுள் வாத மென்பது முற்பட்ட ஓர் கொள்கை காரணமாகத் தருக்கச் சொல் நிகழ்த்துவதாம், செற்ப மென்பது முற்படக் கூறுமவன் தருக்கத்திற்கு எதிரான செய்தியைப் பொருந்தக் கூறுவதாம். விதண்டை என்பது (சுபக்க மாகிய தன் கொள்கையைக் கூறாமல்) ஒரு வன் உரைத்த சொல்லினைக் கொண்டே அவன் சொல்லினை மறுத்து உண்மைப் பொருளை நிகழச் செய்வதாம். ஏது வென்பது பிரமாணமாய்க் கொள்ளத்தக்க பல நூல்கள் விருந்து உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டி எதிரியின் கொள்கையை மறுப்பதாம் (எ - று).

முவகை உயிர்களின் தனு கரண புவன போகங்களும்,
முதல்வனுடைய உலகமும் இவை என்றல்.

37. தன்னிகரில் அரியயன்முன் சகலத் தோர்க்குத்
தனுகரண புசிப்புலக மசுத்த மாயை
உன்னிலுருத் திராதி மும்மை யோர்க்கும்
ஒருமலமோ டுருமலமா முயிர்கட் கெல்லாம்
மன்னுமுல குடல்கரணம் போக மெல்லாம்
மாயேயம் இவையுயிர்க்கு வகுத்த லோகம்
பன்னியமு வகையுயிரும் பெற்று னோர்க்கும்
பராபரையே சிவலோகம் பரனுக் காமே.

(இ - ள்) தனக்கு ஒப்பில்லாத திருமால், நான்முகன் முதலான எல்லோர்க்கும் உடம்பு, கருவி, நுகர்பொருள், உலகம் என்னும் காரியங்களெல்லாம் அசுத்த மாயையாகிய முதற் காரணத்தினின்றும் தோன்றுவனவாம், கருதில் உருத்திரர், அணுசதாசிவர், புவனேசர் என்னும் மும்மையோர்க்கும், ஒருமலமுடைய விஞ்ஞானகலர், இருமலமுடைய பிரளயாகலர் என்னும் உயிர்கட்கும் நிலைபெற்ற உலகம், உடலம், கருவி, நுகர்பொருள் என்னும் காரியப் பொருள்களெல்லாம் மாயேயம் என்று பெயருடைய சுத்தமாயையாகிய முதற்காரணத்தினின்றும் தோன்றுவன வாகும், மேற்கூறிய அசுத்த மாயா உலகமும், சுத்தமாயா உலகமும் முவகை உயிர்கட்கு வகுத்த உலகமாகும்.

சொல்லப்பட்ட முவகை உயிர்களையும் தனக்குரிய உடைமையாகப் பெற்று நோக்குகின்ற பராபரை என்னும் பராசத்தியே சிவலோகமென்று கூறப்பட்டுப் பரமேசுரனுக்கு இருப்பிடமாம் (எ - று).

உருத்திர ராதி முட்மையோர்க்கும் சுத்தமாயை இடமாக மென்பதை

“புகழ்ச்சுத்த அணுசதா சிவர்களுருத் திரர்கள்
புவனேசர் முதலாய பேரதபதர்க் கெல்லாம்,
அகழ்சுத்த வீடுதனு ஆதியாகி”

என்னும் தத்துவப்பிரகாசப் (45) பாட்டால் அறிக.

சுத்தமாயை ஒங்காரம் முதலாக முப்பத்தொரு பேதமாய் விரிந்து நிற்கும். அதில் ஒரு பேதம் மாயேயம் என்பது. அப் பெயரால் சுத்தமாயையைக் கூறினார்.

- சு - வே : ¹ பொசிப்புலகம்
² உருத்திராதியாம்
³ மாயையாம்; மாயையெனும்
⁴ வகுத்து

மேற்பாட்டிற் கூறிய பரணியல்பு

38. அவ்வுயிர் போ லெவ்வுயிர்க்கு மறிவாகி நிறைந்தே
 ஆனந்த சுகாதீதத் தப்புறத்தப் புறமாய்
 இவ்வுருவ மிதுநிலய மிதுவெனுஞ்சுட் டிலதாய்
 ஏகமாய் ஆதிநடு வீறகன்ற முதலாய்
 எவ்வெவரெப் படிநினைந்தா ரவ்வவர்க்கப் பொருளாய்
 எண்ணுமன பாவகத்தால் நண்ணரிய வொளியாய்
 ஒவ்வியசித் துடனசித்து மல்ல வாகி
 உருவருவ முபயமகன் றுளதாரும் பதியே.

(இ - ள்) மேற்பாட்டிற் பரன் என்று கூறப்பட்ட பதிப் பொருள், அகர உயிர் தனிமுதலாய் நின்று எல்லா எழுத்துக்களையும் இயக்கிநின்றும் போலத், தான் தனிமுதலாய் நின்று, எல்லாவுயிர்களுடைய அறிவினையும் உணர்த்தும் அறிவாகி, எங்கும் நிறைந்து நின்று, ஆனந்த மயமாகிய இன்பநிலையைக் கடந்து அப்பாலுக்கு அப்பாலாய், இன்ன வடிவத்தையுடையது, இன்ன காலத்திலிருப்பது, இன்ன இடத்திலிருப்பது, இன்ன தன்மையுடையது என்று சுட்டி அறியப்படாததாய், ஒருவனே தேவன் என்று அறிஞரார் கூறப்படும் ஏகமாய், ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்படுதலும், காக்கப்படுதலும், அழிக்கப்படுதலுமில்லாத முதற்பொருளாய் எவ்வெவர் எவ்வாறு கருதி வழிபட்டார்களோ அவ்வவர்க்கு அவர் கருதிய முதற்பொருளாய் கருதுகின்ற மனத்தின் பாவனையால் அடைதற் கரிய உள்ளொளியாய், அசித்துடன் ஒன்றியிருக்கும் சித்தாகிய உயிரும், அசித்துப் பொருளாகிய பாசமும் அல்லவாய், பொருந்திய உருவம் அருவம் அருவுருவம் என்னும் மூன்று வகைப் பொருட்கும் அப்பாற்பட்டதாய் உள்ளது (எ - று).

மேற்பாட்டில் 'எவ்வுயிர்க்கும்' என்று கூறிய உயிரியல்பு இன்ன வென்றல்

39. செப்பருமா ருயிர்வர்க்கம் அளப்பரிதா யென்றும்
செறிதருமா ணவவிருளால் அனாதிமறைப் புளதாய்த்
தப்பரிய இருவினையின் துய்ப்பதனுக் கிசைந்த
தனுவாதி விதம்மாயை தரவதனைப் பொருந்தி
அப்பரிசே உயர்திணையோ டஃறிணையாய் விரிந்தே
அருநிரயஞ் சுவர்க்கநில மிசையிதமோ டகிதம்
எய்ப்புறநின் 'றருந்தியல மருமிறைவ னருளால்
இருவினையொத் திடலரிய பரபதமுற் றிடுமே.

(இ - ள்) சொல்லுதற்கு அரியவாய் நிகுபெற்றுள்ள
உயிரினங்கள் அளவிறந்தனவாய், எப்பொழுதும் பொருந்தி
யுள்ள ஆணவமலம் என்னும் இருளால் அனாதியே மறைக்
கப்பட்ட மறைப்புள்ளனவாய், பிழைத்த வில்லாத நல்வினை
திவினைகளின் நுகர்ச்சிக்கு இசைந்த உடல், கருவி, உலகம்,
நுகர்பொருள் என்னும் நான்கினை, மாயை என்னும் முதற்
காரணப் பொருள் தர, அவற்றைக் கூடி, அவ் வகையால்
அவன், அவள் என்னும் உயர்திணைப் பொருளாயும், அது
என்னும் அஃறிணைப் பொருளாயும் விரிந்து, விழுந்தோர்
ஏறுதற் கரிய நரகம், சுவர்க்கம் நிலம் என்னும் இவ் வுலகங்
களின்கண் இன்ப, துன்பங்களை அறியாமை பொருந்த
நின்று நுகர்ந்து, பிற பிறப்பிலே சுழன்று திரியும்.
அவ் வியல்புடைய அவ் வுயிர்கள் முதல்வன் திருவருளாலே
தமக்கு இருவினை ஒப்பு உண்டான பொழுது அடைதற்கரிய
சாயுச்சியம் என்னும் மேலான பதத்தை அடையும் (எ - று).

சு - வே : 'றருந்தி யலம் வரும்

மேற்பாட்டிற் கூறிய ஆணவம் முதலான ஐவகை மலங்கள்

- 40 ஆணவம்நற் நிரோதாயி மாயேயம் மாயை
அரியயிரு 'வினைகன்மம் ஆம்மலமைந் தவற்றின்
ஆணவமஞ் ஞானவிருள்; குடிகைசிவம் முதலாம்
ஐவருக்குந் 'தனுவாகி ஐந்தொழிலு மியற்றும்

பூணுலவு கலாதியுடன் தனுமுதல்நால் வகையும்
 புகல்சகலர்க் களித்துநடத் திடுமசுத்த மாயை
 மாணவிரு வினைப்பயனாந் துக்கசுக கன்மம்
 மலபாக முயிர்க்குதவுந் திரோதையருள் வடிவே.

(இ - ள்) மேற்பாட்டிற் கூறிய உயிர்களைத் தனைந்த மலங்களைக் கூறின், அவை, ஆணவம் நல்ல திரோதாயி மாயேயம் மாயை அரிய நல்வினை தீவினை வடிவாயுள்ள கன்மம் என ஐந்தாகும். அவ் வைந்துள் ஆணவம் உயிர் கட்டு அறிவின்மையைச் செய்யும் இருளாகும். மாயேயம் என்பது சுத்தமாயை என்னும் குடிலையாம். அது சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், மகேச்சுரம், சுத்த வித்தை என்னும் ஐவர்க்கும் உடலாகி, ஐந்து தொழில் களையும் செய்யும். மாயை என்ற அசுத்தமாயை கலைமுத லான தத்துவங்களொடு உடல் முதலான நான்கு பொருளை யும் சகலர் என்னும் உயிர்க்கூட்டங்கட்குத் தந்து, அவர்களைப் பிறவியின்கண் நடத்திடும். கன்மமலம் உயிர் கட்டு இருவினைப் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை அளிக்கும். திரோதாயி, உயிரின் அறிவை மறைத்த ஆணவமலத்தைப் பக்குவப்படுத்தி உயிர்கட்கு உதவுவதாகும். இத் திரோதாயி முதல்வனுடய அருட்சத்தி வடிவே ஆகும் (எ-று).

சு-வே :— ¹ வினை கருமம்

² உடலாகி

உயிர்களின் மலமும் பதியின் மலமும்

- 41 ஆணவமுன் மாயைமுடி வாம்மலமைந் தவற்றின்
 ஆணவமுங் கன்மமுமா ருயிர்க்ககலா மலமாம்
 பூணுமிரு மாயையிருந் திரோதையிவை மூன்றும்
 புனிதன்மல மாம்மலங்கள் புனிதனுக்கே னென்னில் ?
 மாணவிருள் மலங்கருமம் ஒழித்துயிர்கட் கின்பம்
 மகிழ்ந்துநவுங் கருணையினால் வைத்ததுவா முலகில்
 பேணுமரு மருந்துபல வகைகொடரும் பிணிநோய்
 பெருகுமருத் துவனகற்றுந் திறமதுபோற் குறியே.

(இ - ள்) மேற் கூறிய மலங்கள் ஆணவம், கன்மம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, திரோதை என்று இம் முறை யாகவுங் கூறப்படும்.

இவற்றுள், ஆணவமுங் கன்மமு மாகிய இரண்டும் உயிர்கட்கு நீங்காத மலமாகும். பொருந்தும் சுத்தமாயையும் அசுத்தமாயையும் பெரிய திரோதான சத்தியு மாகிய மூன்றும் மலமில்லாதவனாகிய பதிக்கு உடைமை யாகிய மலங்களாம்.

நிர்மலன், விமலன் என்னும் அத் தூயோனுக்கு மேலே கூறிய மலங்கள் எற்றுக்கெனில்? மாட்சிமையுண்டாக வேண்டி, ஆணவ மலத்தினையும் கன்ம மலத்தினையும் நீக்கி உயிர்கட்குப் பேரின்ப மாகிய வீட்டினை மகிழ்ந்து உதவக் கருதிய தன் அருளாலே அவற்றிற்கு உடம்பு முதலான வற்றைத் தருதற்கும், ஆணவ மலத்தைப் பக்குவப்படுத்தற்கும் அம் மூன்றும் அப் பதிக்கு உடைமைப் பொருள் களாக வைத்தோதப்பட்டன வாகும்.

எதுபோல வெனின்? உலகத்தின்கண் தீர்த்தற்கரிதாய்ப் பற்றிய நோயினைத் தீர்க்கத் தொடங்கிய பெரிய மருத்துவன், போற்றப்படும் அருமருந்துகளைத் தன் உடைமையாகப் பெற்று, அந்த நோய்களைத் தீர்ப்பது போல வென்று கருதிக் கொள் (எ - று).

ஒருவர்க்கு ஆணவம் மறைந்து நின்ற நிலையும், அது அகன்ற நிலையும்.

42 பொய்யான உடலுமிரு வினைகள் தாமும்
பொருவரிய உயிருமுயிர்க் குயிராய் நின்ற
மெய்யான ஒருவனும்முன் தோன்ற தாலே
விநிதருமா ணவம்மறைத்து நின்ற தென்றும்
பொய்யான உடலுமிரு வினைகள் தாமும்
பொருவரிய உயிருமுயிர்க் குயிராய் நின்ற
மெய்யான ஒருவனும்முன் தோன்ற லாலே
விநிதருமா ணவமகன்ற தென்றுங் காணே.

(இ - ள்) பொய்த்தன்மையுடைய உடம்பின் இயல்பும், அவ் வுடம்பிற்குக் காரணமான இருவினைகளின் இயல்பும்,

உடம்பிற்கு வேறாய் உள்ளதென்று கூறப்படும் ஒப்பற்ற உயிரின் இயல்பும், அவ் வுயிர்க்கு உயிராய் நின்று இயக்கும் உண்மைப் பொருளாகிய ஒருவன் என்கிற முதல்வன் இயல்பும் முன்னே அறிவினுள் தோன்றாததால் உயிரினது அறிவினை அப் பொழுது ஆணவமலம் மறைத்து நின்ற தென்றும்; மேலே கூறியவையெல்லாம் இறைவன் அருளாசிரியனாய் வந்து பக்குவமுடையவர்க்கு உணர்த்திய காலத்திலே உணர்த்தப்பட்டார் அறிவின்முன் நன்கு தோன்றுதலால், அப் பொழுது பாரந்த ஆணவம் அகன்று நின்ற தென்றும் நீ காண்பாயாக (எ - று).

சு - வே : ¹ வினைகடானும்
² ஒருவனையும்

ஆணவமலத்தின் கூறுயவை

43 நிச்சயமஞ் ஞானமன விகற்பந் தீமை
நிலையில்லாப் பொருள்விரும்பல் பொய்ம்மை கூறல்
இச்சையுடன் இகழ்வான போகந் துய்த்தல்
என்னைநிக ரில்லையென அகந்தை கூறல்
நச்சியறிந் ததைமீள மறைத்தல் துஞ்சல்
நண்ணுமுயி ரினைப்பிரியா திருத்த லென்றும்
அச்சமிரு மதிகாம வேட்கை யெல்லாம்
ஆணவத்தின் கூறெனவே அறிந்தி டாயே.

(இ - ள்) தேற்றமாய் அறியாமையுடன் கூடிய மனத்தின் விகாரமும், தீயனவாகிய நிலையற்ற பொருளை விரும்புதலும், பொய்ச்சொல் கூறுதலும், இகழ்த்தக்க பொருள்களை விருப்பத்துடன் நுகர்தலும், என்னைப் போன்றவர் இவ் வுலகில் இல்லையென்று அகந்தை கூறலும், விரும்பி அறிந்தவற்றை மீளவும் மறந்துவிடுதலும், மடிந்திருத்தலும், பொருந்திய உயிரினங்களைக் கூடிப் பிரியாதிருத்தலும், எப்பொழுதும் அச்ச உணர்வு மிகுவதற்குக் காரணமான மிக்க காம விருப்பமும் (மோகம்) ஆகிய இவையெல்லாம் ஆணவமலத்தின் பகுதியாகும் என்பதை அறிந்திடுவாயாக (எ - று).

ஆணவ மலத்தின் குணக்குறியை

“வேறு கிளக்கின் விகற்பம் கற்பம்
குரோதம் மோகம் கொலையஞர் மதம்நகை
விராயெண் குணனும் ஆணவம்” (4)

என்னும் இருபா இருபதாலும்,

“எறித்திடும் பொருண்மே லிச்சை எனக்கெதி ரியாவ
ரென்கை,

வெறித்திடுங் கோபத் தோடு விகற்பநிச் சயமற் றுசை,
செறித்திடும் பொறியுட் போகஞ் சிறந்தபே ருவகை யோடு.
குறித்திடுங் குணங்க ளெல்லாங் குறுகலா ணவம தன்றே”
என்னும் பெருந்திரட்டாலும் அறிக.

சிவஞான தீப ஆசிரியர்

“வினைக்குமுயிர்க் கின்பநவ விதமும் நீங்கி” (130)
என்று ஆணவ காரியத்தை ஒன்பதாகக் கூறுவர்.

மாயா மலத்தின் கூறும் கன்ம மலத்தின் கூறும்

44 குருமொழியை வழுவல்குரு நின்றை கூறல்
குருவையெதிர் கண்டளவில் வணங்க நாணல்
மருவியசெய்த நன்றிபிழைத் தறம்பே னுமை
வஞ்சமின்னு வுரைத்திடன்மா யையின்கூ ருரும்
செருமுயற்சி மனவாக்குக் காயத் தெய்தல்
செருக்கிகழ்ச்சி குலாசாரத் தியற்கை மோகம்
கருவினுழை வித்திடுத லின்ப துன்பம்
காமியத்தின் கூறெனவே கருதி டாயே.

(இ - ள்) தனக்கு அறிவு நூல்களை உணர்த்திய ஆசானு
டைய சொற்களைத் தப்பி யொழுகலும், அவனைப் பழித்துக்
கூறலும், அவனை எதிர்கண்டபொழுது வணங்க நாணமடை
தலும் ஒருவர் செய்த நன்றியை மறந்தொழுகலும், அறச்
செயல்களைப் பாதுகாத்து ஒழுகாமையும், வஞ்சித்தலும்,
கொடுமொழி கூறலும் ஆகிய இவையெல்லாம் மாயை
என்னும் மலத்தின் கூறும்.

மனத்தாலும் மொழியாலும் மெய்யாலும் பேரர் செய்யும்
முயற்சியும், செருக்குடன் பிறரை இகழ்தலும் (பாநின்றை

மேவல்) குலத்திற்கேற்ற ஒழுகலாறுகளும், மோகத்தைப் புலப்படுத்துஞ் செயலும், பிறனியின்கண் நுழையச் செய்திடுதலும் ஆகிய இவையெல்லாம் கன்ம மலத்தின் பகுதியாகும் (எ - று).

மாயா மலத்தின் குணங்களை,

அஞ்ஞா னம்பொய் அயர்வே மோகம்
பைசால குனியம் மாச்சரி யம்பயம்
ஆயவேழ் குணனும் மாயைக் கருளினே (4)

என்னும் இருபாவிருபதாலும்,

“வெய்யசொல் வெறுப்புச் செய்தல் வியன்குரு மொழிபிழைத்தல்,
செய்யசெய்ந் நன்றி கோறல் தீக்குண முடைய னாதல்,
பொய்யுரை கொலைதானேர்கை புகன்றுமுன் மாறு கூறல்
மையுறு குணங்க ளெல்லாம் மாயையா மலம தன்றே”

என்னும் பெருந்திரட்டாலும் அறிக.

கன்ம மலத்தின் குணங்களை

“இருத்தலும் கிடத்தலும் இருவினை இயற்றலும்
விடுத்தலும் பரநிந்தை மேவலென் றெடுத்த
அறுவகைக் குணனும் கருமத் தருளினே” (4)

என்னும் இருபாவிருபதாலும்,

“மயக்கமோ டறிவொன் றின்மை மைதுனங் களவு
பயத்துட னுயுத்தம் பண்ணல் பாவமாந் தொழிலே செய்தல்
செயப்படு தன்கு லத்திற் செய்வன செய்யா னாதல்,
வியப்புடைக் காமியத்தின் வியன்குண மிவையா மன்றே”

என்ற பெருந்திரட்டாலும் அறிக.

மாயையின் இருவகைச் செயல்

45 ஊற்றமிகுந் தனுசுரண புவன போகம்
உதித்தாவி வினேநுகர ஒளியா யோங்கி
மேற்றிகழா ணவவிருளை ஒதுக்கித் தானோ
மேலாகி விரிந்திடும்மா யையினேர் தான்முன்

சாற்றுமருந் தனுக்கரண விதங்கள் நான்கும்
 தகுமுறையே ஒடுக்கியுயிர் தனையும் மூலம்
 ஏற்றயிரு ளுடனெடுக்கு 1இதன லேன்ற
 2எழுத்திரண்டா யினமாயை யென்னும் பேரே.

(இ - ள்) பற்றுக்கோடாய் மிகும் உடம்பும், கருவியும், உலகமும், நுகர்பொருளு மென்னும் நான்காகத் தோன்றி, உயிர்கள் வினை நுகர்வதற்கு உரியனவாய், அறிவினைத் தரும் பொருளாய் ஒங்கி, அநாதியாய் உயிரினை மறைத்துத் தோன்றும் ஆணவமாகிய இருட்டினைச் சிறிது ஒதுக்கி, மாயையானது மேலாகி விரிந்திடும். அம் மாயைதானே ஒடுங்குவ் காலத்தே, முன் செய்த அச் செயலுக்கு எதிராக, முன்னே விரிந்து நின்ற உடம்பு முதலாகிய நான்கினையும் தகுமுறையே ஒடுக்கி, உயிர்களையும் மூலமலத்துடன் தன்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொள்ளும். இக் காரணத்தால் ஒடுங்குதலை உணர்த்தும் 'மா' என்னும் எழுத்தும், தோன்றுதலை உணர்த்தும் 'யா' என்னும் எழுத்தும் கூடி, மாயா (மாயை) என்னும் ஈரெழுத் தொரு மொழியாகி நின்றன.

இப் பாட்டின் கருத்தினை, 'மா என்பது ஒடுங்குதல், யா என்பது வருதல் ஆகலின், எல்லாக் காரியங்களும் தன் பால் வந்து ஒடுங்குதற்கும் தன்னினின்றுந் தோன்றுதற்கும் காரணமாய் நின்றது மாயை எனப்படும்' என்னும் சிவஞான பாடிய வுரையை நோக்கி அறிக. (சி - போ - 2 - 2)

சு - வே : 1 இதன லேனை

2 எழுத்திரண்டா யின்மாயை

சுத்தமாயையின் பேதம் முப்பத்தொன்று.

46 பகர்சுத்த மாயையோங் காரமுத லாய்முப்
 பத்தொருபே தாதிவிதப் பல்பேரா மவற்றின்
 வகைமிக்க பரப்பிரமம் வயிந்தவம்மா யேயம்
 மாமாயை 1குண்டலினி மாயைபடங் குடிலை
 தகையுற்ற பிரணவம்பே ரொளிகாதம் விந்து
 தக்கசிவம் தனுவாதி நான்குடன்நான் காகும்
 நிகரற்ற வாக்காதி நிவிர்த்தாதி ஐந்து
 நிகழ்சுத்த வித்தாதி ஐந்தெனநின் றிடுமே.

(இ - ள்) சொல்லப்படும் சுத்தமாயை ஓங்காரம் முதலாக முப்பத்தொரு பேதங்களை உடைத்தாகையால் அது, அவ் வோங்காரம் முதலியவற்றிற்கு கமைந்த பரியாயப் பெயர்களுடன் பல பெயர்களை உடையதாம். அம் முப்பத்தொன்றாவன :— பரப்பிரமம், வயிந்தவம், மாயேயம், மாமாயை, குண்டலினி, மாயை, படம், குடிலை, தகுதி பொருந்திய பிரணவம், பேரொளி, நாதம், விந்து, தக்க சிவம், சுத்ததத்துவத் தனுவாதி நான்கு, சூக்குமை முதலான வாக்கு நான்கு, நிவிர்த்தி முதலான கலைகள் ஐந்து, சுத்த வித்தை முதலான ஐந்து என்பனவாம் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை

“திகழ்சுத்த மாயைநின் மலமான வடிவாய்ச்
சேரமு வகையான்மா அளவும்உள வாகி
நிகழ்சுத்த ஓங்கார முதன்முப்பத் தொன்று
நேராக விரிந்து”

(45)

என்று தத்துவப்பிரகாசம் என்னும் நூலும் கூறும்.

அத்துவித வெண்பா என்னும் நூலில், ‘சரியாதி’ என்னும் (32) பாட்டில், சரியை கிரியை யோகங்களில் நின்றோர்க்குச் சாலோகாதி பதங்களை உண்டாக்கும் வயிந்தவ மென்றும், மாயை யென்றும், சிவமென்றும், விந்துவென்றும் இவைமுதன் முப்பத்தொரு பெயரினைச் சுத்தமாயை பெற்றிருக்கும் என்று கூறி, இச் சிவஞான தீபப் பாட்டினை மேற்கோளாகக் காட்டினர் அதன் உரையாசிரியராகிய நன்னூற் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

ச - வே : ¹ குண்டலினி நீண்மாயை

பிராசாத யோகத்திற்குரிய கலைகள் பதினாறு

- 47 தன்மைதரு கலைநிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை
சாந்தியுடன் சாந்தியா தீதம் மீதே
நன்மைதரு ¹நிரோசாத நாதந் தானும்
நாதாந்தம் சத்திவியா பினிமே லாகும்
மின்மருவுஞ் ²சமனையுமுன் மனையு மேலாம்
வியோமரு பினியனந்தை யனதை யீரூய்த்
தொன்மைமிகு ³மனாசிருதை யீரெட் டாகத்
துலங்கு⁴பிரா சாதகலை விளம்பு மாறே.

(இ - ள்) பிராசாத கலையாவன:— தன்மைதரு நிவிர்த்தி கலையும், பிரதிட்டா கலையும், வித்தியா கலையும், சாந்தி கலையும் சாந்தியாதீத கலையும், இவற்றின் மேல் நிரோசாத கலையும், நாத கலையும், நாதாந்த கலையும், சத்தி கலையும், வியாபினி கலையும், அவற்றின் மேலுள்ள ஒளி பொருந்திய சமனாகலையும் உன்மனா கலையும் மேலாகிய விபோம ரூபினி கலையும், அனந்தா கலையும், அனாதா கலையும், அனாசிருதைக் கலையும் என்று முறையாக விளம்புவர். (எ - று).

நிவிர்த்திக்கு மேதா கலையும், பிரதிட்டைக்கு அர்க்கீச கலையும், வித்தைக்கு விட கலையும், சாந்திக்கு விந்து கலையும், சாந்தியாதீதத்திற்கு அர்த்த சந்திர கலையும் கூறப்படும்.

உடம்பினுள் முழங்கால் வரை நிவிர்த்தி கலைக்குரிய பிருதிவி மண்டல மாம்; இதன் மேல், இடைவரை பிரதிட்டா கலைக் குரிய அப்பு மண்டல மாமும்; இதன் மேல், மார்பு வரை வித்தியா கலைக்குரிய தேயு மண்டல மாமும்; இதன் மேல் புருவம் வரை சாந்திகலைக் குரிய வாயு மண்டல மாமும்; இதன் மேல், உச்சி வரை சாந்தியாதீத கலைக் குரிய ஆகாய மண்டல மாமும். பிருதிவி மண்டலம் முதலான ஐந்திலும் மேதாகலை முதல் அர்த்த சந்திர கலைவரையுள்ள ஐந்துகலைகளை அடைவே வைத்தும் உச்சிக்கு மேல் அடைவே நிரோசாதகலைமுதல் அனாசிருதை கலையுருன பதினொன்றையும் வைத்தும் தியானித்து, அப் பதினாறுகலைகட்கு மேல் பரமேசுரனை வைத்துத் தியானிப்பது பிராசாத யோக முறையாகும். இதன் இயல்பினை,

“மேதை, மேலருக் கீசன், மேல் விடகலை, விந்து,
நீதி யாகிய அருத்தசந் திரிகை, மேல் நிரோதி,
நாதம், நாதமேல், சத்திக ணன்கின்மேல் நால்வர்
பாத மேற், பரம் கண்டுவாழ்ந் திருப்பவர் பலரால்.

என்னும் செவ்வந்திப் புராணத்தாலும்.

ஆதார சோதனை யானாடி சுத்திகள்
மேதாதி ஈரெண் கலாந்தத்து விண்ணொளி
போதா லயத்துப் புலன்கர ணம்புந்தி
சாதா ரணங்கெட்டல் தான்சக மார்க்கமே.

என்னும் திருமந்திரத்தாலும் (1707) அறியலாம். மேதாகலை முதலான பதினாறு கலைகளும் சத்தியின் கூறு என்பதை “மேதாதி ஈரெட்டு மாகிய மெல்லியல்” (1070) என்னும்

திருமந்திரப் பாட்டால் அறிக. இதனை மூலாதாரம் தொடங்கித் தியானிப்பதும் உண்டு.

- சு - வே : ¹ நிரோதாய
² சமனையுன் மனையு
³ மனா சிரிதை
⁴ பிரசாத கலை

முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்,

48 திருமருவு பிருதிவுநீ டப்புத் தேயு
 திகழ்வாயு வாகாயம் பூத மைந்தாம்
 மருவுபொறி சோத்திரநற் றுவக்குச் சட்சு
 வளந்திகழுஞ் சிங்ஙுவையாக் கிராண மைந்தாம்
 பொருவரிய சத்தமிகு பரிச ரூபம்
 பொருந்திரசங் கந்தமெனப் புலன்க னைந்தாம்
 கருமமலி யிந்திரியம் வாக்குப் பாதம்
 கவின்பாணி பாயுருவொ டுபத்த மைந்தே.

(இ - ள்) தத்துவங்கள் முப்பத்தாறினைக் கூறத் தொடங்கின், செல்வம் பொருந்திய நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் எனப் பூதங்கள் ஐந்தாகும். செவி, உடம்பு, விழி, நா, மூக்கு என அறிகருவிகளாய்ப் பொருந்திய பொறிகள் ஐந்தாகும். இவ் வைம்பொறிகட்கு விடயமாகிய ஓசை, ஊறு, உருவம், சுவை, நாற்றம் என்பன புலன்கள் ஐந்தென்று கூறப்படும். வாய், கால்கள், கைகள், மலங்கழி உறுப்பு, குறி எனத் தொழிற் கருவிகள் ஐந்தாகும் (எ - று).

இதுவும் அது

49 பொற்பமரொப் பருமந்தக் கரணஞ் சித்தம்
 புத்தியுட னகங்காரம் மனநான் காகும்
 விற்பரவுங் கலைகால நியதி தானும்
 வித்தையரா கம்புருடன் மாயை யேழாம்
 தற்பரமா கியசுத்த வித்தை வீசம்
 சாதாக்கி யஞ்சத்தி சிவமைந் தாகும்
 முற்பொவியும் மூவகையாய் விரிந்த வெல்லாம்
 மொழிந்திடுவர் தத்துவங்கள் முப்பத் தாரே.

(இ - ள்) சித்தமும் புத்தியும் அகங்காரமும் மனமும் என்று அழகு பொருந்துகிற ஒப்பற்ற அந்தக்கரணங்கள் நான்காகும். உயிர்க்கு அறிவொளியாய்ப் பாவுகின்ற கலையும், காலமும், நியதியும், வித்தையும், அராகமும், புருடனும், பிரகிருதிமாயையும் என்று வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழாகும். அவற்றிற்கு மேலாகிய சுத்தவித்தையும், மகேசுவரமும், சாதாக்கியமும், சத்தியும், சிவமும் என்று சிவதத்துவம் ஐந்தாகும். நிலம் முதல் மனம் ஈராகிய இருபத்து நான்கும் ஆன்மதத்துவ மென்னும் வகையாகவும் கலைமுதலான ஏழும் வித்தியாதத்துவ மென்னும் வகையாகவும், சுத்தவித்தை முதலான ஐந்தும் சிவதத்துவமென்னும் வகையாகவும் விரிந்தனவெல்லாம் முப்பத்தாறாகு மென்று அறிஞர் கூறுவர் (எ - று).

சு - வே : ¹ விற்பாயும்

² முவகையால் விரித்த

இதுவும் அது

50 பிருதிவிமுன் சித்தமுடி வாயெண் மூன்றும்
பிறங்கியநூ லாத்துமதத் துவமென் றோதும்
விரிவுகலை முதன்மாயை முடிவா யேழும்
வித்தியா தத்துவமாய் விரித்துக் கூறும்
தெரிவரிய வித்தைமுதற் சிவமீ ருகத்
திருந்துசிவ தத்துவமைந் தாகக் கூறும்
வருமடைவே யசுத்தமுடன் சுத்தா சுத்தம்
வளரொளியேர் சுத்தமென மதித்துக் காணே.

(இ - ள்) நிலம் முதல் சித்தம் ஈராக உள்ள இருபத்து நான்கு தத்துவங்களை ஆன்ம தத்துவமென்றும் அசுத்த மென்றும், விரிந்த கலை முதல் பிரகிருதிமாயை ஈராக உள்ள ஏழு தத்துவங்களை வித்தியாதத்துவ மென்றும் சுத்தாசுத்த மென்றும், தெரிதற் கரிய சுத்தவித்தை முதல் சிவம் ஈராக உள்ளனவற்றைச் சிவதத்துவ மென்றும் சுத்த மென்றும் கருதி உணர்வா யாக (எ - று).

சிவசத்திகள் சுத்தவித்தை முதலான ஐந்தினையும் தோய்ந்து நின்று பிரேரிப்பதால் சிவதத்துவம் ஐந்தும் சித்துவடிவான சுத்தமாம். இது விஞ்ஞான கலர்க்கு உடல் முதற் கருவிகளாயிருக்கும்.

சிவதத்துவம் ஐந்தையும் உடலாகக் கொண்ட சத்திகளாலே அசுத்தமாயையிற்றேன்றிய வித்தியாதத்துவ மேழும் இயக்கப் படுவதால் இதனைச் சுத்தா சுத்தம் என்று கூறுவர்.

அசுத்தமாயையிற் றேன்றிய தத்துவ தெய்வங்களால் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கும் இயக்கப்படுவதால் இதனை அசுத்தம் என்று கூறுவர்.

தொண்ணூற்று தத்துவங்கள்

(வாக்கு 4; ஏடணை 3; குணம் 9)

- 51 குக்குமைபை சந்தியுமத் திமைநா விற்குச்
 சொல்லுதவும் வைகரியு மெனநான் காகும்
 வாக்குகள்விந் துவிற்றேன்று மென்பர் நல்லோர்
 வானுதவு மேடணையு முன்ற தாகும்
 போக்கரிய வத்தவே டணைநட் பாகும்
 புத்திரவே டணையுலகே டணைநா னென்றே
 நீக்கரிய பெயரிவற்றுக் குலகம் போற்றும்
 நீடுகுண மொன்பதும்மேல் நிகழ்த்தக் கேளே.

(இ - ள்) வாக்குகள் குக்குமையும், பைசந்தியும், மத்தி மையும், நானினுக்குச் சொல்லினை உதவும் வைகரியு மென நான்காகும். அவ் வாக்குகள் சுத்தமாயையின் கூறான விந்து தத்துவத்திலிருந்து தோன்றும் என்பர் அறிஞர். ஆகாய மாகிய பூதம் தருகின்ற ஏடணையும் முன்றாகும். விடுதற்கரிய அர்த்த (பொருள்) ஏடணையும், புத்திர வேடணையும், உலக ஏடணையும் என்பன அவற்றிற்குப் பெயராகும். இனி உலகம் பாதுகாத்து அறிகின்ற பெரிய குணங்கள் ஒன்பதனையும் மேலே கூறக் கேட்பா யாக (எ - று).

தத்துவப் பிரகாசம் என்னும் நூல் புறக்கருவி அறுபதனைக் கூறுங்கால் விந்துவில் நான்கு வாக்கும், ஆகாயத்தில் ஏடணை மூன்றும், மூலப் பிரகிருதியில் முக்குணங்களும் தோன்றும் என்று கூறும்.

“கோதில்விந்து விற்றேன்றும் வாக்கு நாலும்
குலவுமு லந்தோன்றும் குணங்கள் மூன்றும்,
பேதவா காயத்தி லேடணைகள் மூன்றும்” (56).

மேற்பாட்டிற் குறித்த ஒன்பது குணம்

52 சாத்துவிக மிராசதந்தா மதமுன் ருளும்
தருமடைவே ஒன்றிலிரண் டாகி யாரும்
சாத்துவிகத் திராசதஞ்சாத் துவிகந் தன்னில்
தாமதமு மாமினிய ராச தத்திற்
சாத்துவிக மிராசதத்திற் ரும தந்தான்
தாமதத்தி லிராசதநீள் தாம தத்திற்
சாத்துவிக மென்றிருமுன் ருக வெல்லாம்
தரும்நிரையே ஒன்பதெனச் சாற்றி னாரே.

(இ - ள்) சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் எனக் குணங்கள் மூன்றாகும். மேலே கூறிய முறைப்படி ஒரு குணத்தில் இரண்டு குணம் தோன்றி ஆறாகும். அவை சாத்துவிகத்து இராசதமும், சாத்துவிகத்துத் தாமதமும் இராசதத்தில் சாத்துவிகமும் இராசதத்தில் தாமதமும் தாமதத்தில் இராசதமும் தாமதத்தில் சாத்துவிகமும் என்று ஆறாக, அவற்றுடன் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் மூன்றையுங் கூட்டிக் குணங்கள் ஒன்பது எனச் சொன்னார் (எ - று).

“சாத்துவிக குணம் இராசதத்தை அடக்கிய பொழுது பிரகாசமும், அது தாமதத்தை அடக்கிய பொழுது லகுதையும்; இராசதம் சாத்துவிகத்தை அடக்கிய பொழுது உவட்டம்பமும், அது தாமதத்தை அடக்கிய பொழுது சலனமும்; தாமதம் சாத்துவிகத்தை அடக்கிய பொழுது குருவும், அது இராசதத்தை அடக்கிய பொழுது வர்ணகமும் உண்டாம்” என்று சிவநெறிப் பிரகாச உரையாசிரியர் (108) கூறுவர்.

மேற் கூறிய ஆறு குணங்களைச் சிவப்பிரகாசம்

“அலகில்குணம் பிரகாசம் லகுதையியா பிருதி
அடர்ச்சிமிகுங் கவுரவம் அநியமம் இவை அடைவே
நிலவியிடும்” (42) என்று கூறும்.

ச - வே : 1 நான்கடியிலும் “சாத்துவிகம்”

இராகம் எட்டும்; உயிர்ச்செயல் எட்டும்.

53 காமமுடன் குரோதம்மிரு லோபம் மோகம்

¹கடியமதம் மாச்சரியம் ²இடும்பாங் காரம்
தீமையுறு மிராகமிரு நான்க தாகும்.

திருந்துமுயிர்ச் செயலுமிரு நான்க தாகும்
ஏமமுறு மிச்சையறி வியற்றல் தானும்

எண்ணரிய விருப்புவெறுப் பின்ப துன்பம்
தோமருவு மயக்கமெனப் பெயரா மென்றே

சொற்றிடுவர் நற்றவநூல் துணிந்து ளோரே.

(இ - ள்) தீமை பொருத்திய இராகங்கள் காமமும், குரோதமும், உலோபமும், மோகமும், மதமும், மாச்சரியமும், இடும்பையும், அகங்காரமும் என எட்டாகும்.

திருந்தும் உயிரின் செயல்களும் எட்டாகும். அவற்றிற்குப் பெயர் விழைவும், அறிவும், செயலும், விருப்பும், வெறுப்பும், இன்பமும், துன்பமும், மயக்கமும் என ஆகுமென்று நல்ல தவத்திற் குரிய நூல்களைத் துணிந்தோர் கூறுவர் (எ - று).

இவற்றுள் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மாச்சரியம் என்னும் ஐந்தும் ஆகாயத்தின் கூறு என்பதை இந்நூல் 66 ஆம் பாட்டால் அறிக.

பிங்கல நிகண்டு இவற்றுள் ஆறனை மட்டும் உட்பகை என்ற பெயராற் கூறும். “காமங் குரோதம் மோக முலோபம், மதமாச் சரிய முட்பகை யாறென்ப” என்று கூறும். இதன் முதல் நூலாகிய திவாகர நிகண்டும் “ஆறுட்பகை காமம் வெகுளி யுலோபம், மாறுகொண் மோகம் மதமாற் சரியம்” என்று கூறும்.

சு - வே : ¹ கருது மதம்.

² கனவாங்காரம்.

தொழிற்கருவிகளின் செயல்களும், நாடிகளும்.

54. மன்னிய¹வாக் காதிகளின் விடய மாறும்

வசன²கம னந்தானம் விசர்க்கா னந்தம்

இன்னிலையே வசனாதி ஐந்த தாகும்

இலங்குமிடை பிங்கலைநற் சுழுனை தானும்

உன்னிய³சிங் குவைபுருட னுடன்காந் தாரி

ஒது⁴மத்தி யோடொளிசே ரலம்புடையே யன்றிக்
கொன்னமாச்சங் கினிகுருவ னெனப்பே ராகும்

கோலமிகும் நாடிகளீ ரைந்த தாமே.

(இ - ள்) கிலைபெற்ற வாக்கு முதலான ஐந்து தொழிற்கருவிகட்கும் அடைவே பேசுதலும், நடத்தலும், கொடுத்தலும், விடுதலும், இன்பம் அடைதலுமெனத் தொழில்கள் ஐந்தாகும்.

அழகுமிகும் நாடிகள் பத்தாகும். அவற்றிற்கு இடைகளையும், பிங்கலையும், சுழுனையும், சிங்ஙுவையும், புருடனும், காந்தாரியும், அத்தியும், அலம்புடையும், சங்கினியும், குகுவும் எனப் பெயராகும் (எ - று).

தத்துவப் பிரகாசம் என்னும் நூல் புறக்கருவி அறுபதுக்கும் தோற்றம் உணர்த்துமிடத்து

“புகலும்வாக் காதிகளில் தோன்றுதொழில் ஐந்தும்”

என்றும்,

“நிகழ்பூதந் தனிற்றோன்றும் புகழ்நாடி பத்தும்”

என்றும் கூறுகின்றது. (நிகழ்பூதம் - நிலமாகிய பூதம்).

நாடி பத்துள் இடைநாடி வலதுகாற் பெருவிரலினின்று தொடங்கிச் சென்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக இடது நாசியைப் பற்றி நிற்பது. பிங்கலை இடதுகாற் பெருவிரலினின்று தொடங்கிச் சென்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக வலது நாசியைப் பற்றி நிற்பது. சுழுமுனை நாடி (சுஷுமநா) மூலாதாரத்தைத் தொடர்ந்து எல்லா நாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய்ச் சிரசளவும் முட்டி நிற்பது. சிங்ஙுவை உண்ணாக்கிலே நின்று உணவாதிகளை விழுங்கச் செய்வது. புருடன் வலக்கண்ணளவாய் நிற்பது. காந்தாரி இடக்கண்ணளவாய் நிற்பது. அத்தி வலக்காதளவாய் நிற்பது. அலம்புடை இடக்காதளவாய் நிற்பது. சங்கினி குறியினளவாய் நிற்பது. குக அபானத்தளவாய் நிற்பது.

பத்து நாடிகளே யன்றி சுழுணை, பிங்கலை, இடை, அலம் புடை, அத்தி, சிங்ஙுவை, வாருணை, பூடை, அசுவினி, வாணி, விசுவோதரை, குகு, காந்தாரி, சங்கினி எனப் பதினான்கு நாடிகள் கூறலும் உண்டு. இதனை

“ஈரெழு நாடி சுழுணை பிங் கலையோ டுடையலம் புடையத்தி சிங்வை, வாருணை பூடை யசுவினி புகழும் வாணிவிச் சுவோதரை குகுகார், தாரிசங் கினியென்பன”

என்னும் குறுந்திரட்டுப் பாடலால் அறிக.

சு - வே : ¹ வாக்காதியினின்.

² கெமனம்.

³ சிங்ஙுவை.

⁴ அசுவனி, அசுவினி.

தேவ வாயுவும் பூத வாயுவும்

55. பேசரிய வாயுவும் ரைந்த தாகும்

பிராணனுட னபாணனுதா னன்வி யானன்

நேசமுறுஞ் சமானனிலை 'யைந்து தாகும்

நீதிமரு வுந் தேவ வாயு வாகும்

தேசமரு நாகனுயர் கூர்மன் றுனும்

திருந்துகிரி கரன்றேவ தத்த னென்றே

ஓசைமிகுந் தனஞ்செயனென் றைந்து காலும்

ஒதியிடி 'லிவைபூத வாயு வாமே.

(இ - ள்) சொல்லுதற் கரிய வாயுவும் பத்தென்று கூறப்படும். அப் பத்துள் பிராணன், அபாணன், உதானன். சமானன், வியானன் என்னும் இவ் வைந்தும் நீதி பொருந்திய தெய்வக் காற்றாகும்.

ஒளி பொருந்திய நாகன், உயர்ந்த கூர்மன், திருந்திய கிரிகரன், தேவதத்தன், நீண்ட ஓசையுடன் கூடிய தனஞ்சயன் என்று கூறப்படும் ஐந்து காற்றும், கூறுங்கால் அவை பூதக்காற்றும் (எ - று).

தத்துவப் பிரகாசம் “நீதிவா யுவிற் றேன்றும் வாயுப் பத்தும்” (56) என்று கூறுகிறது. அதன் உரையாசிரியர் “பிராணவாயுவிற் றேன்றும் வாயுக்கள் பத்தும்” என்று உரை

கூறுவர். பத்து வாயுக்களின் இயல்பினை இந்நூல் 19 ஆம் பாட்டால் அறிக.

சு - வே : ¹ 'ஐந்து காலும்'.

² 'தேகி' 'தேச' 'தெய்வ'.

³ இது.

**பூத காரியம் இருபத்தைந்துள் நிலம், நீர்,
தீயின் கூறுகள்.**

56. தோலெலும்பு நரம்புதசை மயிரென் றைந்தும்
சொல்லரிய பிருதுவியின் கூற தாகும்;
ஓலமிகும் அப்புவின்கூ றைந்த தாகும்
ஓடும்நீ ருடனுதிரம் மூளை மச்சை
மேலமருஞ் சுக்கிலமாம் என்று கூறும்:
மேவியவா காரமும்நித் திரைகள் தாமும்
சீலமிகும் ¹பயமுடன்மை துனமுஞ் சோம்பும்
தேயுவின்கூ றென்றுலகஞ் செப்புங் காணே.

(இ - ள்) நிலம் என்னுந் தத்துவத்தின் கூறுகள்
தோலும், எலும்பும், நரம்பும், தசையும், மயிரும் என்று
ஐந்தாகும் ஓசை மிகும் நீர் என்னுந் தத்துவத்தின் கூறுகள்
ஓடுகின்ற சிறுநீரும் இரத்தமும் மூளையும் மச்சையும், சுக்கில
மும் என்று ஐந்தாகும். நெருப்பு என்னுந் தத்துவத்தின்
கூறுகள் பொருந்திய பசியும், உறக்கமும், அச்சமும், இளை
விழைச்சும், சோம்பலும் என்று ஐந்தாகும் என்று அறிஞர்
உலகம் கூறும் காண்பாயாக (எ - று).

பெருந்திரட்டில், பஞ்ச விம்சதி என்னுந் தலைப்பில்,
வீட்டுநெறி என்னும் நூலில்,

1 என்பொடு தோல்நரம் பிறைச்சி மயிரெனப்
பொன்படு பூமி பொருந்திய கூறே.

2 மூத்திரம் சுக்கிலம் மூளை யொடுநிணம்
பேர்த்தெழு சோரியும் நீரின் கூறே.

3 பசியே சோம்பு நித்திரை மறவி
வசிதரு மைதுனம் அங்கியின் கூறே.

என்று வருவனவற்றாலும் இப்பாட்டின் பொருள் உணர்க.

சு - வே : ¹ பயமுமை துனமும்.

**பூதகாரியம் இருபத்தைந்துள் வாயுவின் கூறும்,
ஆகாயத்தின் கூறும், மூன்றுமண்டலமும்**

57. ¹ஒடல்நடந் திடலிருத்தல் கிடத்தல் தத்தல்
ஒதரிய வாயுவின்கூ றைந்த தாகும் :
நாடரிய குரோதமிகு லோப மோகம்
நண்ணுமத மாச்சரிய மைந்து தாகும்
நீடியவா காயத்தின் கூற தாகும் :
நித்தியமாம் அக்கினியா தித்தன் சோமன்
சேடமரும் ²மண்டலமூள் ருகு மென்றே
செப்பிடுவர் ஒப்பருநூல் தெளிந்து னோரே.

(இ - ள்) சொல்லுதற்கரிய காற்று என்னும் பூதத்தின் கூறுகள் ஒடலும், நடத்தலும், இருத்தலும், கிடத்தலும், தத்தலும் என்று ஐந்தாம். பரந்த ஆகாய பூதத்தின் கூறுகள் நாடுதற்கரிய குரோதமும் உலோபமும் மோகமும் மதமும் மாச்சரியமும் என்று ஐந்தாம்.

நிலைபேறுக உள்ள அக்னிமண்டிலமும், ஆதித்தமண்டிலமும், திங்கள் மண்டிலமும் என்று உடம்பினுள் மண்டிலங்கள் மூன்றாகும் என்று ஒப்பற்ற தத்துவ நூல்களைத் தெளிந்தோர் கூறுவர் (எ - று).

மேற் குறிப்பிட்ட வீட்டுநெறியில்

4 ஓங்கல் ஓடல் உரைத்தல் இருத்தல்
வாங்கல் என்றிவை வாயுவின் கூறே.

5 குரோதம் உலோபம் இலச்சை பயமொடு
நிரோதயின் மோகம் நீள்விசும் பாமே.

என்று சிறிது வேறுபட வருவனவற்றைக் காண்க.

மும்மண்டிலங்களில் அக்னிமண்டிலம், மூலாதாரத்திற்கு இருவிரற்கடைக்குமேல் உள்ளதென்றும்; ஆதித்தமண்டிலம் உந்திக்கு நான்கு விரற்கடைக்குமேல் உள்ளதென்றும், திங்கள் மண்டிலம் தலையின் நடுவில் உள்ளதென்றும் தத்துவதீபிகை கூறும். ஆனால் குறுந்திரட்டு என்னும் நூல்

“மாலோன் றனது மண்டிலந்தான் ஆஞ்ஞை விசுத்தி
அருக்கனதாம்,
மூலாதாரம் அனலனதா மொழிவர் யோக முனிவர்களே”
என்று சிறிது வேறுபடக் கூறும். (மாலோன் - திங்கள்)

சு - வே : ¹ ஓடல்நடத்தல் இருத்தல்.

² மண்டலமு முன்றும்.

ஆதாரம் ஆறு; உடற்குறி மூன்று; உடம்பு இரண்டு.
மேலே கூறியவையெல்லாம் கூட்டத் தொண்ணூற்றாறு
தத்துவம் என்றல்.

58. சாற்றியமு லாதாரம் சுவாதிட் டானம்
தருமணிபூ ரகமுமனா கதமும் மேலை
ஆற்றலுறு விசுத்தியுமாக் கீழையும் ஆறும்
ஆதாரம்: பெண்ணுடனா அலிமூன் ருகும்
போற்றுமுடற் குறி:யிரண்டா முடம்பு தாமும்
பூதபுரி யட்டகமாம் புகலுங் காலை
தோற்றியதத் துவமடைவே 'மொழிந்த வெல்லாம்
தொகையாக வைத்திடுவர் தொண்ணூற் ருறே.

(இ - ள்) ஆதாரங்கள் சொல்லப்படும் மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம் மணிபூரகம் அனாகதம் விசுத்தி ஆக்கினை (ஆஞ்ஞை) என்று ஆறாகும். உடற்குறிகள் பெண்குறி ஆண்குறி அலிக்குறி என்று மூன்றாகும். உடம்புகள் தூல உடம்பாகிய பூத உடம்பும் சூக்கும உடம்பாகிய புரியட்டக வுடம்பென்றும் இரண்டு வகையாம். மேலே “சூக்குமை பைசந்தியும்” (50) என்னும் பாட்டிலிருந்து இப் பாட்டு வரை கூறியவற்றையெல்லாம் வாக்கு 4, ஏடகை 3, குணம் 9, இராகம் 8, உயிர்ச்செயல் 8, வாக்காதினளின் தொழில் 5, நாடிகள் 10, வாயு 10, உடம்பின் ஐம்பூதக்

கூறு 25, மண்டிலம் 3, ஆதாரம் 6, உடற்குறி 3, உடம்பு 2
என்று அடைவாகக் கூட்டினால் தொண்ணூற்றாரும் (எ - று).

சு - வே : ¹ மொழிந்ததெல்லாம்,

மேற்கூறிய முப்பத்தாறிலும் தொண்ணூற்றாறிலும்
அடங்காத பல்வகைத் தத்துவம்,

59. பலவாகுஞ் சகலகலை புராணம் வேதம்
¹பகிருமமர் வாசயங்கற் பாசயம்²பற் ருக்
³வலமாகும் பக்குவா சயமும் மூத்தி
ராசயமும் மலாசயமு மைந்தா மென்றே
சலமாகும் வியாதியொரு மூன்ற தாகும்
தகுவாதம் பித்தஞ்சேத் துமந்தா மென்றே
மலமாமைந் தாணவந் நிரோதை மாயை
மாமாயை ⁴காமியமாய் மதித்துக் காணே.

(இ - ள்) எல்லாக் கலைகளும், புராணங்களும் வேதங்
களும் கூறும் பொருள்கள் இன்னும் பலவாகும். அவை
களைக் கூறின் சயங்கள் ஐந்து; அவற்றின் பெயர் பகிர்வா
சயம், கர்ப்பாசயம், பக்குவாசயம், மூத்திராசயம், மலாசயம்
என்பனவாம். அசைவினைத் தரும் நோய்களும் வாதம்
பித்தம் சிலேத்துமம் என்று மூன்றாம். மலங்களும் ஆணவம்
திரோதை மாயை மாமாயை காமியம் என்று ஐந்தாகும்
(எ - று).

பகிர்வாசயம் - உண்ட உணவு பகிருமிடம். கர்ப்பாசயம் -
சுக்கிலம் அல்லது சுரோணிதம் பிரியுமிடம். பக்குவாசயம் -
உண்ட உணவு பக்குவப்படுமிடம். மூத்திராசயம் - சிறுநீர்
பிரிந்து தங்குமிடம். மலாசயம் - மலம் பிரிந்து தங்குமிடம்.

சு - வே : ¹ பகிருமமர்
² பற்றாகு
³ சிலவாகும்
⁴ காமியமாய்.

ஐந்து கோசமும், ஏழு தாதுக்களும், அருட்சத்தி வகுப்பைந்தும்.

60. அன்னமயம் பிராணமயம் அதனை நீங்கா
தமருமன விஞ்ஞான மயமாம் நூல்கள்
பன்னருமா னந்தமய மைந்து தாமும்
பஞ்சகோ சங்களெனப் பகர லாகும்
முன்னியதோல் தசையுதிர் மெலும்பு மேதை
மூனையுடன் சுக்கிலந்தா தேழ தாகும்
மன்னுபரை திரோதாயி இச்சை ஞானம்
வருங்கிரியை அருட்சத்தி வகுப்பைந் தாமே.

(இ - ள்) அன்னமயமும், பிராணமயமும், மனோமயமும், விஞ்ஞானமயமும் ஆனந்தமயமும் என்னும் இவை ஐந்தும் உயிர்க்குள்ள ஐந்து கோசங்களாம். கோசம் - உறை, சட்டை. கருதப்படும் தோலும், தசையும், இரத்தமும், எலும்பும், மேதையும், மூனையும், சுக்கிலமும் என்னும் இவை பருவுடம்பிற் கமைந்த ஏழு தாதுக்களாம். நிலை பெற்ற பராசத்தியும், திரோதான சத்தியும், இச்சா சத்தியும், ஞான சத்தியும், கிரியா சத்தியும் ஆகிய இவை ஐந்தும் பதியின் தாதான்மிய சத்தியாகிய அருட்சத்தியின் கூறும் (எ - று).

முதல்வன் எல்லா உயிர்கட்கும் ஆனந்தமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம் என்னும் இரண்டினைச் சுத்த மாயையில் தோற்றியருளுவன். அசுத்தமாயையில் கலைமுதலான தத்துவ வடிவாகிய மனோமய கோசத்தையும், பிராண வாயுவு முதலான வற்றுடன் கூடிய பிராணமய கோசத்தையும், தோல் முதலான தாதுக்களால் ஆகிய தூலஉடம்பாகிய அன்னமய கோசத்தையும் தோற்றியருளுவன். (சிவநெறிப் பிரகாசம் 138).

ஏழு தாதுக்களை

“இரதம் உதிரம் என்பு தோற்றசை,
: மூளை சுக்கிலம் எழுவகைத் தாதே”

என்று திவாகரம் கூறும்.

ஐந்து தொழில்கள்; தொழிலதிபர் ஐவர்;
எழுத்துக்கள் ஐந்து; உபதேசம் மூன்று.

61 சீராருந் தொழில்¹ சிருட்டி திதிசங் காரம்
திரோபாவம் அனுக்கிரகம் எனவைந் தாகும்;
ஏராருந் தொழிலதிபர் பிரமன் மாயன்
எண்ணுமரன் ஈசன்சதா சிவனைந் தாகும்;
ஆராத அக்கரங் னீர்த தாகும்
அகாரவுகா ரம்மகரம் விந்து நாதம்
பாராரு முபதேசம் மூன்ற தாகும்
பகர்சமய விசேட²நிரு வாணந்³தாமே.

(இ - ள்) சீர்த்தி பொருந்திய தொழில்கள் ஆக்கலும்,
அளித்தலும், அழித்தலும், மறைத்தலும், அருளலும் என்று
ஐந்தாகும்.

அத் தொழில்களுக்குரிய எழுச்சி பொருந்திய தொழி
லதிபர் நான்முகன், திருமால், அரன், மகேசுரன், சதாசிவன்
என ஐவராவார்.

அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் எனத்
தனித்த இயல்பினையுடைய எழுத்துக்கள் ஐந்தாகும்.
உலகத்தில் ஆசான் மாணவனுக்கு உபதேசிப்பதான
உபதேச முறைகள் சமயம், விசேடம், நிர்வாணம் என்று
மூன்றாகும் (எ - று).

இறைவன் இயற்றுகின்ற படைப்பு பொது என்றும் சிறப்
பென்றும் இருவகைப்படும். உலகங்களையும் உலகத்திலுள்ள
பொருள்களையும் படைத்தல் பொதுவாம். ஒவ்வொரு உயிர்க்கும்
உடம்பினைப் படைப்பது சிறப்பாம். படைத்த உலகம் தம் தம்
விடயங்களை அடைந்து நுகர்ச் செய்வது காத் தலாம். படைத்த
பொருள்களை ஒடுக்க வேண்டிய காலத்தில் முதற் காரணப்
பொருளாகிய மாயையில் ஒடுக்குதல் அழித்தலாம். ஆணவ
மலத்தைப் பக்குவப்படுத்தற்காக உலக போகங்களை உயிர்க்கு
ண்டி மறைப்பதுவே திரோபாவமாம். மலங்களை நீக்கி உயிர்க்கு
முத்தியளிப்பதுவே அனுக்கிரகமாம்.

சு - வே : ¹ சிருட்டி

² ஈசர் சதாசிவ மைந்தாகும்

³ தானே

**பதம் நான்கு; பதமுத்தி நான்கு;
ஞானம் நான்கு; உயிர்ப்பேதம் மூன்று.**

62. சரியையொடு கிரியைமிகு யோக ஞானம்
தக்கபதம் நாலு;பத முத்தி நாலாம்
விரிவுதரு சாலோகஞ் சாமீ பங்கள்
விண்ணிகழ்சா ரூபஞ்சா யுச்சி யந்தாம்
தெளிவரிய ஞானமுநா லாகுங் கேட்டல்
சிந்தித்தல் தெளிதலுயர் கிட்டை யென்றே
பிரிவிலுயிர் விஞ்ஞான கலர்கள் நீடும்
பிரளயா கலர்சகலர் பேதம் மூன்றே.

(இ - ள்) சரியையும், கிரியையும், இவற்றிற்கு மேலான
யோகமும், ஞானமும் என்று, முதல்வனை அடைவதற் குரிய
வழிகள் நான்காகும்.

மேற் கூறிய வழிகளால் அடையப்பெறும் முத்திகள்
முறையே சாலோகமும், சாமீபமும், சாரூபமும், சாயுச்சிய
மும் என்று நான்காகும்.

ஞான நூல்களை ஆசானிடத்தே கேட்டலும், கேட்ட
வற்றைச் சிந்தித்தலும், சிந்தித்தவற்றைத் தெளிதலும்,
தெளிந்த பொருளை உட்கொண்டு கிட்டை கூடுதலுமெனத்
தெரிதற் கரிய ஞானமும் நான்காகும்.

முதல்வனுடைய வியாபகத்திலிருந்து பிரிவில்லாத
உயிர்களும் விஞ்ஞான கலரென்றும், பிரளயாகலரென்றும்,
சகலரென்றும் மூன்று பகுப்பின வாகும் (எ - று).

பதம் - பாதம், வழி. பிங்கல நிகண்டானது சரியை முத
லானவற்றைச் சிவ பூசை என்றே கூறுகின்றது.

“சரியை கிரியை யோக ஞானமென்,
றிவையொரு நான்குஞ் சிவபூசை யியல்பே”

என்பது அந் நூற்பா வாகும்.

மேலும் அந்நிகண்டு சாலோகத்தைத் தான் (சிவன்) ஆள்
உலகிலிருத்த லென்றும், சாமீபத்தைத் தன்பாடிருத்த லென்றும்,
சாரூபத்தைத் தானும் பதம் பெறலென்றும் சாயுச்சியத்தைத்

தானுதலென்றும் கூறும். அந்நான்கு முத்தியுள் சாயுச்சியம் பெற்றவரே பிறவாதவர், ஏனையோர் பிறப்பர் என்பதைத்

“தன்னை அறிந்தவர் சாயுச்சி யத்தர்
பின்னையர் மீண்டு பிறப்போர் என்ப”

என்று அது கூறுகின்றது.

மாயையின் காரியம் நான்கு; கன்மம் மூன்று;
பிராரத்தம் மூன்று; உலகம் மூன்று.

63 தகைவிரவு மாயையொரு நான்கு தாகும்
தனுக்ரண புவனபோ கந்தா மென்றே
வகைநிறுவுங் கன்மமொரு மூன்ற தாகும்
மன்னியசஞ் சிதம்பிரா ரத்தம் மேலைச்
சிகையுறுமா காமியமு மெனநூ லோதும்
தெய்விகமுற் பவுதிகமான் மிகந்தா னென்றே
தொகைமருவும் பிராரத்தம் மூன்ற தாகும்
தொல்புவியந் தரஞ்சுவர்க்க முலக மூன்றே.

(இ - ள்) தகுதியுடைத்தாய்த் தனது காரியப் பொருள் களிலே விரவும் சுத்தமாயையின் காரியமும் அசுத்த மாயையின் காரியமும் உடம்பு. கருவி, உலகம், நுகர்பொருள் (தனுக்ரண புவன போகம்) என்று நான்காகும்.

கூறுபாடாய்ப் பொருந்தியிருக்கும் கன்ம மலமானது நிலைபெற்ற சஞ்சிதம், பிராரத்தம், மேலைக்கு வித்தாகும் ஆகாமியம் என மூன்றாகும்.

அம் மூன்றுள் பிராரத்த அனுபவமானது தெய்விகம், பவுதிகம் ஆத்மிகம் என மூன்றாயிருக்கும்.

உலகம் பழமையான நிலமும், நரகமும், சுவர்க்கமுமென மூன்றாயிருக்கும் (எ-று).

திவாகர நிகண்டு

“பூமியா காயம் சுவர்க்க மென்ப
தாமொரு மூன்று நிலமெனுந் தகைய”

என்று உலகம் மூன்றினைச் சிறிது வேறுபடக் கூறும்.

**காரண அவத்தை மூன்றும், அவற்றின் காரிய
மாகிய அவத்தைகள் பதினைந்தும்.**

64 ஒங்கியகே வலஞ்சகலஞ் சுத்த மென்றே
ஓதியகா ரணவவத்தை மூன்ற தாகும்
தாங்கரிய கேவலகா ரியமைந் தாகும்
சகலகா ரியவவத்தை தானைந் தாகும்
நீங்கரிய சுத்தகா ரியமைந் தாகும்
நிகழ்த்திடுவர் அவத்தைபதி னெட்டா மென்றே
ஆங்கடைவின் பெயர்கீழா லவத்தை மத்தி
யாலவத்தை யுடன்மேலா லவத்தை யாமே.

(இ - ள்) உயிர்கட்கு மிக்கு வரும் அவத்தைகளில்
முதன்மையாகிய அவத்தை (காரண அவத்தை) கேவலம்
சகலம் சுத்தம் என மூன்றாகும்.

இனி அவற்றின் காரிய அவத்தைகள் கேவல காரியம்
ஐந்து, சகல காரியம் ஐந்து, சுத்த காரியம் ஐந்து என்று
மூன்றுவகையா யிருக்கும்.

முதலவத்தை மூன்றனுடன் காரிய அவத்தை பதினைந்
தையும் கூட்ட அவத்தைகள் பதினெட்டாம்.

அம் மூன்றிற்கும் முறையே கீழாலவத்தை. மத்தியா
லவத்தை, மேலாலவத்தை என்றும் பெயர் கூறப்படும்
(எ - று).

இவற்றுட் காரண கேவலமாவது, முதல்வன் எல்லாப்
பொருள்களையும் அறிக்குங் காலத்தில் உயிர்கள் மாயையாகிய
முதற்காரணத்தி லொடுங்கிச் சிருட்டி காலம்வரை ஆணவமலத்
தால் மறைக்கப் பெற்று, ஒன்றையும் அறியாமலிருக்கும் நிலை
யாம். காரண சகலமாவது, உயிர்கள் படைப்புக்காலம்
தொடங்கி ஒடுங்குங்காலம்வரை பிறப்பிறப்பிற்பட்டு நிற்கும் நிலை.

காரண சுத்தமாவது, உயிர்கள் இறைவன் திருவடிகளிலே
இரண்டறக் கூடி நிற்கும் சாயுச்சிய நிலையாகும். இம்மூன்றின்
இயல்பினை 67 ஆம் பாட்டாலும் அறிக.

**கேவல காரிய அவத்தை ஐந்தும்,
சகல காரிய அவத்தை ஐந்தும்.**

65. சாக்கிரஞ்சொப் பனஞ்சுழுத்தி துரிய மான்மாத்
தன்னிலையுண் மையையுணருந் துரியா தீதம்
ஆக்குவது கேவலகா ரியமைந் தாக
அறைவர்: 'சக லத்தின்கா ரியமைந்தாகும்
சாக்கிரத்தி லதீதஞ்சாக் கிரத்தெஞ் சாமல்
தகுதுரியஞ் சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி தானும்
சாக்கிரத்திற் சொப்பனஞ்சாக் கிரத்தி னன்பாம்
சாக்கிரமாம் என்பரருட் டலைவர் தாமே.

(இ - ள்) சாக்கிர மென்றும், சொப்பன மென்றும்,
சுழுத்தி பென்றும், துரிய மென்றும், உயிரின் தன்னிலை
யுண்மை உணர்வதற் கேதுவான துரியாதீத மென்றும்
உண்டாவன கேவலத்தின் பின் நிகழ்வன வாதலில் இவற்
றைக் கேவல காரிய அவத்தை ஐந்து என்று கூறுவர்.

சகலாவத்தையின் காரியமும் ஐந்தாகும். அவற்றைச்
சாக்கிரத்திற் றுரியாதீதம், சாக்கிரத்திற் றுரியம், சாக்கிரத்
திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சாக்
கிரம் என்று கூறுவர் திருவருண் ஞானத்தை யுடைய
பெரியோர் எ - று).

கேவல காரியம் ஐந்தின் இயல்பினை இந் நூல் 69, 70 ஆம்
பாட்டுகளாலும், சகல காரியம் ஐந்தின் இயல்பினை 72 ஆம்
பாடலாலும் அறிக

சு - வே : ¹ சகலவவத்தையின்.

² சாக்கிரத் தெஞ்சாமல்

சுத்தாவத்தையின் காரியமைந்து

66. நின்மலசாக் கிரஞ்சுத்த வித்தை யைந்தாம்
நின்மலசொப் பனத்தீசன் முதல்நா லாகும்
நின்மலமாஞ் சுழுத்தி சதாசிவம் மூன்றாகும்
நின்மலமாஞ் சத்திசிவம் துரிய மாகும்

நின்மலமாம் அதீதத்திற் சிவமொன் ருக
 நிகழ்த்துவர்¹சுத் தத்தின்கா ரியமைந் தாகும்
 முன்மலிகா ரியவவத்தை மூவைந் தாகும்
 முதலவத்தை ²மூன்றுடனே மூவா ருமே

(இ - ள்) சுத்தாவத்தையாகிய நின்மலாவத்தையின் காரியங்கள், சுத்தவித்தை, ஈசரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் ஐந்துடன் கூடிய நின்மல் சாக்கிரமும்; ஈசரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் நான்குடன் கூடிய நின்மல சொப்பனமும்; சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் மூன்றுடன் கூடிய நின்மல சுழுத்தியும்; சத்தி சிவம் என்னும் இரண்டுடன் கூடிய நின்மல துரியமும்; சிவம் ஒன்றுடன் உள்ள நின்மல துரியாதீதமும் என்று ஐந்தாகும்.

இக் காரிய அவத்தைகள் பதினைந்தும் காரண அவத்தை மூன்றுடனே கூட அவத்தைகள் பதினெட்டாம் (எ - று),

இதனைப்

“பிறிவிலா ஞானத் தோரும் பிறப்பற அருளா லாங்கே,
 குறியொடும் அஞ்ச வத்தை கூடுவர் வீடு கூட” (225)
 என்று சிவஞான சித்தியார் கூறும்.

சு - வே : ¹ சுழுத்தி சதாக்கிய.

² சுத்தவத்தையின்.

³ மூன்றவத்தை.

**கேவலம் சகலம் சுத்தம் என்னும்
 காரண அவத்தைகளின் இயல்பு**

67 தனுகரண புவனபோ கங்கள் கூடாத்
 தன்னிலையாம் மன்னிருள்கே வலம தாகும்
 தனுகரண புவனபோ கங்கண் மாயை
 தாமருவி வினைநுகர்தல் சகல மாகும்
 இனையவிலை இருவகையும் பவவித் தாகும்
 இவையுயிருக் கன்னியமென் நிவற்றை நீங்கிப்
 புனிதனரு ளாலமலன் கமல பாதம்
 பொருந்துமது சுத்தமெனப் புகலும் நூலே.

(இ - ள்) உயிரானது உடம்பு, கருவிகள், உலகம், நுகர்பொருள் என்னும் இவற்றொடு கூடப்பெற்ற தன்னிலை தானே ஆணவ இருளுடன் கூடியுள்ள கேவல நிலையாகும்.

பின்னர் அவ் வுயிரானது உடம்பு, கருவி, உலகம், நுகர்பொருள் வடிவமாகிய காரிய மாயையுடன் கூடி, இரு வினைகளை நுகரும் நிலைதானே சகல நிலையாகும்.

இத் தகைய இவ் விருவகை நிலையும் பிறவிக்கு வித்தாகும். இவ் வவத்தைகள் இரண்டும் உயிர்க்கு வேறான அவத்தைகளே என்று இவற்றை யகன்று தூயவன் என்னும் பதியின் திருவருளால் அவன்றன் தாமரை மலர்போன்ற திருவடியைப் பொருந்துவதே சுத்தாவத்தை என்று சிவாகமங்கள் கூறும் (எ - று).

இம் மூன்றவத்தையின் இயல்பை

“கேவலஞெண் சகலஞே டமல னென்னக்

கிடந்தமூ வவத்தையுளன் கிளந்த வான்மா,

மூவகையுள் விகலன்கே வலனும் பெத்தன்

மொழிசகலன் அமலனுயர் முத்த னென்பர்” (291)

என்னும் சிவப்பிரகாச விகாசச் செய்யுளானும் அறிக.

உயிர்கட்கு அவத்தைகளின் அனுபவத்தால் மலம் நீங்கும் என்பதும்; அம் மலத்தினைக் குரு லிங்க சங்கமம் நீக்குமென்பதும் உணர்த்துகிறது.

68 மன்னியகே வலசகல சுத்தம் மூன்றும்

மதித்துயிர்கட் கவதரமாய் 'அமைத்த தென்னிங்
கென்னிலது கேவலமா ணவத்தை நீக்கும்;

இருஞ்சகலம் "உருவருமா யையினை நீக்கும்;
பன்னரிய சுத்தமிரு வினையை நீக்கும்

பகர்தருமில் மூவகையு மசத்தா மென்றே
கொன்னமரு மிறையருளா லகற்றும் மேனி
குருலிங்க சங்கமமாங் குறியி னாலே.

(இ - ள்) நிலைபெற்ற கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்னும் மூன்று அவத்தைகளையும் கருதி, உயிர்கட்கு மூன்று சமயமாய் இறைவன் அமைத்தது என்னையோ வெனின்? இம்

மூன்றுள் கேவலநிலையுற்ற அவதாரம் ஆணவத்தை நீக்கும். அது நீங்கிப் பெரிய சகலநிலை யுற்ற அவதாரம் உருவம் வருதற்கு ஏதுவான மாயாமலத்தை நீக்கும். சொல்லு தற்கரிய சுத்தநிலை யுற்ற அவதாரம் இருவினையை நீக்கும்.

உயிர்களுக்கு உரியதாகக் கூறப்படும் இம் மூவகை அவத்தைகளும் நிலைபேறுடையனவல்ல என்று உட்கொண்ட இறைவன் அவற்றைத் தன் திருவருளால் நீக்கும் என்க. எவ்வாறு நீக்குவனெனில்? குரு என்னும் வடிவுகொண்ட குறியினாலும், இலிங்கம் என்னும் வடிவுகொண்ட குறியினாலும், சங்கமம் என்னும் வடிவுகொண்ட குறியினாலும் நீக்கும் (எ - று).

சு - வே : ¹ அமைத்த தேனிங்
² உருவுறு.

கேவல காரிய அவத்தைகளில் கருவிகள் நிற்கும் நிலை

69 இந்திரிய மொருபதும்மாத் திரையீ ரைந்தும்
இலங்கியவந் தக்கரணம் நான்கு தாமும்
உந்தியகா லையிரண்டு முயிருங் கூடி
உற்றறிதல் சாக்கிரம்; சொப் பனத்தி னோதும்
இந்திரிய மீரைந்து மகற்றி நின்ற
எண்மூன்று மெனுஞ்சித்தம் பிராணன் றுனும்
அந்தமுறும் சுழுத்தியினிற் பிராண வாயு
அருந்துரியந் தனிற்போதல் அதீதத் தாமே.

(இ - ள்) அறிவுக் கருவி, தொழிற் கருவி என்னும் பத்தும், அவற்றின் செய்திகளாகிய ஒலிமுதலானவை ஐந்தும், பேசுதல் முதலாய ஐந்து மாகிய ஈரைந்து மாத்திரையும், மனம் முதலான அந்தக்கரணம் நான்கும், பிராணன் முதலான பத்துக் காற்றும் என்னும் இம் முப்பத்து நான்கு கருவிகளுடன் உயிரும் கூடி முப்பத்தைந்தாகி உலகப் பொருள்களை அறிந்து வரும் நிலை விழிப்பு நிலை என்னும் சாக்கிராவத்தை யாம்.

இது,

“இந்திய மீரைந் தீரைந்து மாத்திரை
மந்திர மாய்நின்ற மாருதம் ஈரைந்தும்
அந்தக் கரணம் ஒருநான்கும் ஆன்மாவும்
பந்தவச் சாக்கரப் பாலது வாருமே”

என்ற திருமந்திரப் பாட்டைக் (2144) கருதியது.

மேற் கூறிய முப்பத்து நான்கில், இருவகைக் கருவிகளை நீக்கி, எஞ்சிய இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுடன் உயிருங் கூடி, இருபத்தைந்தாகி, இன்ப துன்பம் நுகர்வது கனாவிலை என்னும் சொப்பனாவத்தையாம்.

அந்தக்கரணங்களுள் சித்தம் ஒன்றும், பத்துக் காற்றுகள் பிராணன் ஒன்றும் ஆகிய இரண்டு கருவிகளுடன் உயிரும் கூடி முன்றுகியுள்ள நிலைதானே சுழுத்தியாம்.

சித்தம் நீங்க, பிராணவாயு ஒன்றுடன் உயிருங் கூடி, இரண்டாயுள்ள நிலைதானே துரிய நிலையாகும்.

பிராணவாயுவும் நீங்க, உயிர்மட்டும் தனித்திருக்கும் நிலை துரியாதீத மாகும் (எ - று).

இதனை,

“ஐயைந்து பத்துடன் ஆனது சாக்கிரம்,
கைகண்ட ஐயைந்திற் கண்டங் கனா என்பர்,
பெய்கண்ட மூவர் புருடன் சுழுணையில்,
மெய்கண் டவன் உந்தி மேவல் இருவரே”

என்னும் திருமந்திரத்தால் அறிக.

“ஈரைந்து மாத்திரை” என்றது, ஞானேந்திரியங்கட்கு விடய மாயிருக்கும் சத்தம் முதலான ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கட்கு விடயமாயிருக்கும் வசனம் முதலான ஐந்தும் ஆகிய பத்தினை. உமாபதி சிவமும் நெஞ்சுவிடு தூதுள்

“இந்திரியம் பத்துக்கும் ஈரைந்து மாத்திரைக்கும்”

(18) என்பர். சாக்கிரத்திற்கு இடம் நுதல்; சொப்பனத்திற்கு இடம் களம்; சுழுணைக்கு இடம் இருதயம்; துரியத்திற்கு இடம் நாடி, துரியாதீதத்திற்கு இடம் மூலாதாரமாகும். சிவஞான சித்தியார்

“சாக்கிரம் முப்பத் தைந்து நுதலினிற் கனவு தன்னில்,
ஆக்கிய இருபத் தைந்து களத்தினிற் சுமுனை மூன்று,
நீக்கிய இதயந் தன்னில் துரியத்தில் இரண்டு நாபி,
நோக்கிய துரியா தீதம் நுவலின்மு லத்தி னென்றே (228)
என்று கூறும்.

சிலர், துரியாதீதநிலையில் மூலாதாரத்தில் உயிர்,
புருடனுடன் உளதாம் என்று கூறுவது
பொருந்தா தென்பது

70. மூலமதிற் புருட¹னுயி ருடனுளனா மெனவே
மொழிந்திடுவ ருயிருடனே முழுப்பான்மை நிலையான்
மேலமருஞ் சாக்கிரத்தைம் புலனுயிர்க ளருந்தில்
வித்தாகி உற்பவிக்கும் வேறறியப் படாதாம்
மாலமருந் துரியாதீ தத்திலுயிர் தானே
மருவியிடும்; புருடனுமங் குளனெனவே மதிக்கின்
'மூலமுயிர் உண்மைநிலை தன்னியற்கை' யெனவே
முதல்வனரு ணாலுணர்ந்தோர் மொழிபழுதா யிடுமே.

(இ - ள்) துரியாதீத அவத்தையில் மூலாதாரத்திலே
உயிருடன் புருடன் (பஞ்ச கஞ்சகனாகிய புருடதத்துவம்)
உளனாம் என்றும் சிலர் கூறுவர்; எல்லாத் தத்துவக் கூறு
பாடுகளுடன் நிலைபெற்று மேலே பொருந்தியிருக்கும் சாக்
கிரத்திலே உயிர்கள் ஐம்புலப் பொருள்களை நுகரின்,
அதனால் ஆகாமிய வினை ஏற, அது பிறவிக்கு வித்தாகி
நிற்ப, அதனால் உயிர் பிறப்பிறப்பிற் சுழலும்; அத்தகைய
எல்லாக் கருவிகளுடனும் கூடிய சாக்கிராவத்தைக்கு ஒரு
கருவியுடனும் கூடாத துரியாதீத அவத்தையே நேர் எதிரான
வேறுபட்ட அவத்தையாகுமதன்றித், துரியாதீதத்திலும்
உயிர், புருடனாகிய கருவியுட னிருப்பின், இத் துரியாதீதத்
திற்கும் சாக்கிரத்திற்கும் வேறுபாடு அறியப்படாதாகும்.

வேறுபாடு அறியப்படாதென்று கூறுவ தென்கை ?
மயக்கம் பொருந்திய துரியாதீதத்தில் உயிர்மட்டும் புருட
னென்னும் கருவியொன்றுடன் உளதாம்; அதுவே வேறு
பாடாம் என்னின்,

அற்றன்று, துரியாதீதத்திற் குரிய மூலாதாரத்தில் உயிர் உளதாம் நிலைதானே உயிர்தன் உண்மை நிலையாம் என்னுங் கருத்தால், “ஒன்றணையா மூலத்து” (சி-போ-உதா-28) என்றும், “உண்மை துரியாதீதம்” (187-சித்தியார்) என்றும், “தனி அதீதம் உண்மை உயிர்க்கென உணர்த்து மன்றே” (சிவப்பிரகாசம்-52) என்றும்,

“புன்புலால் போர்த்த புழுக்குரம்பை மாமனையில்,
அன்புசேர் கின்றனகட் டைந்தாக்கி-முன்புள்ள,
உண்மை நிலைமை ஒருகா லகலாது,
திண்மை மலத்தாற் சிறையாக்கிக்-கண்மறைத்து,
மூலவருங் கட்டிலுயிர் மூடமாய் உட்கிடப்ப”

(போற்றிப் ப.:ரெடை 25-27) என்றும், முதல்வன் திருவருண்ணான நூலைத் தெளிந் தோதிய மெய்கண்ட தேவ நாயனார், அருணந்தி சிவாசாரியார், உமாபதி சிவாசாரியார் முதலியோர் கூறிய உண்மை மொழி பழுதாகுமே; ஆகையால் அவ்வாறு கூறற்க (எ - று).

சு - வே: ¹ னுயிருட னுளவாம்

சாக்கிரம் முதலான ஐந்தவத்தையைப்
பொருந்தும் உயிர்க்கு உடலாகப் பொருந்துவனவும்
மேலாலவத்தையைப் பொருந்தும் உயிர்க்கு
உடலாவனவும் இவையெனல்

71. தூலவுடல் சாக்கிரஞ்சூக் குமவுடற்சொப் பனமாம்;
சுழுத்திபிர கிருதியுடல்: துரியநிலை யதுதான்
மாலுறுமோ கினிவடிவாம்: ¹மலிதுரியா தீதம்
மாருத மலநிலையான் மானியற்கை வடிவாம்;
மேலமருஞ் சுத்தவித்தை யீசர்சதா சிவமும்
மேவரிய சத்திசிவம் விதித்திடுமை வகையும்
கோலியமே லாலவத்தை பொருந்துமுயிர்க் குடலாம்
கூறியசாக் கிரமாதி யதீதம்முடி வுறவே.

(இ - ள்) உயிர் விழிப்பு நிலையில் பருவுடம்புடன் கூடியிருக்கும். கனுகிலையில் நுண்ணுடம்புடன் கூடியிருக்கும்.

சுழுத்தி நிலையில் மூலப்பகுதியை உடலாகக் கொண்டிருக்கும். துரிய நிலையில் மயக்கம் பொருந்திய மோகினியை வடிவாகக் கொண்டிருக்கும். துரியங்கடந்த நிலையில் ஆணவமலத்துடன் நிலைபெற்றிருக்கும். இத் துரியங்கடந்த நிலையில் உயிர் உள்ள நிலையே அதன் தன்னியற்கை வடிவாகும்.

மேலாலவத்தையைப் பொருந்தும் உயிர்க்கு, நின்மல சாக்கிரம் முதல் நின்மல துரியாதீதம் வரை ஐந்தவத்தைக்கும், சுத்தவித்தை. ஈசர், சதாசிவம், சத்தி, சிவம் என்னும் ஐந்தும் அடைவே உடலாம் (எ - று).

சு - வே : ¹ எணுந்துரியா தீதம்.

சாக்கிரத்தில் ஐந்து நிலை

72 ஐவகையா மவத்தைகள்சாக் கிரமதனி லுளவாம்;

அவைதாம்முன் னறிந்தவனைக் கண்டறியா திருத்தன் மையலுறு மதீதநிலை: மோகினியைப் பொருந்தி

வாயுவியங் குதல்துரியம்: 'மானையடைந் துடனே பையநினை வெழுந்திருத்தல் சுழுத்திநிலை யதுசொப்

பனம்புரியட் டகமருவிப் பகுத்தறியா அறிவால் ஐயமுறல்: தூலவுட லடைந்தவனா மெனவே

அறிந்திடுதல் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரமென் றறியே.

(இ - ள்) சாக்கிரத்திற்றானே ஐந்துவகை அவத்தைகள் தோன்றுவன வாகும். அவைதம்மைக் கூறின், முன் ஒரு கால் அறிந்தவனைப் பின்னர்க் கண்டபொழுது அறியாதிருந்த நிலை ஆணவமல மயக்கத்துடன் கூடிய சாக்கிரத்தில் அதீத நிலையாகும். அதன்பின் மோகினியைப் பொருந்தி பிராண வாயு இயங்கத் தொடங்கிய நிலை சாக்கிரத்திற் துரிய நிலையாகும். அதன்பின் மான் என்னும் மூலப்பிரகிருதியை அடைந்து மெல்ல நினைவு தோன்றப்பெற்ற நிலை சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி யாகும். அதன்பின் நுண்ணுடம் பாகிய புரியட்ட கத்தை மருவி, பகுத்தறியாத அறிவால் ஐயப்படும் நிலை சாக்கிரத்திற் சொப்பனமாம். பின்னர்த் தூல உடம்பினை

அடைந்து முன்பு கண்ட அவனே இவனாம் என்று உண்மையாக அறிந்திடும் நிலை சாக்கிரத்திற் சாக்கிரமாம் (எ - று).

ச - வே: ¹ மரண, மரண.

உயிர் சுத்தநிலை அடைவது

73. இந்திரிய மீரைந்தும் வித்தை தானும்

இலங்குசுத்த வித்தையுட விதற்கு மேலாம்
அந்தமில்லாத் துவமிருபத் திரண்டு தாமும்

அராகமும் சுரமுமுட எவ்வியத்தன் றுனும்
சிந்தையுநற் சதாசிவத்தோ டியங்கும் வாயுச்

செறிகாலங் கலைநியதி திகழுஞ் சத்தி
விந்துவுடன் பிரகிருதி சிவத்தோ டேக

விமலனருள் மேவிலுயிர் சுத்த னாமே.

(இ - ள்) ஆன்மதத்துவங்களுள் ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரிய மென்னும் பத்தும், வித்தியாதத்துவத்தில் வித்தையும், இவற்றை இயக்கும் சிவதத்துவமாகிய சுத்த வித்தையுடன் ஏகம்படியும்,

அந்தமில்லாத ஆன்மதத்துவங்களுள் இருபத்திரண்டும் வித்தியாதத்துவத்தில் அராகமும் இவற்றை யியக்கும் சிவதத்துவமாகிய மகேசுர தத்துவமுடன் ஏகம்படியும்,

ஆன்மதத்துவத்தில் சிந்தையும், வித்தியா தத்துவத்தில் அவ்வியத்தன் என்னும் புருடதத்துவமும், சிவதத்துவமாகிய சதாசிவத்தோடு ஏகம்படியும்,

இயங்கும் வாயுவும், காலம் கலை நியதி என்னும் வித்தியாதத்துவம் மூன்றும் சிவதத்துவத்துள் சத்தி என்னும் விந்துவுடன் ஏகம்படியும்,

மூலப்பிரகிருதியாகிய மாயை, சிவதத்துவத்துள் சிவம் என்னும் நாததத்துவத்துடன் ஏகம்படியும்

உயிரானது இறைவனுடைய திருவருட் சத்தியை மேவினால், அது சுத்தாவத்தை என்னும் தூயநிலையை அடையும் (எ - று).

‘அவ்விபத்தன்’ என்பது, புருடதத்துவத்திற்கொரு பெயர் என்பதை, இந்நூல் 85 ஆம் பாட்டால் அறிக.

சிவஞானிகளின் ஐவகைநிலை இவ்வகை என்றது

74. பொறியினிலொன் றதற்கிசைந்த பூத மொன்று
புரிகரணம் நான்குகலா திகளேழ் ஐந்தாம்
அறிகருவி யிவற்றாலோர் விடயந் தன்னை
அறிந்திடுதல் சாக்கிரமாம்: தன்னைக் காண்டல்
நெறிதருசொப் பனம்: பரையாந் தனைக்கா னாது
நிலவுபரம் பரைநிறைவே சுழுத்தி யாகும்;
பிரிவறுஞா னனந்தம் துரிய மாகும்:
பெருகுசுகா தீதநிலை அதீதம் ஆமே.

(இ - ள்) ஐம்பொறிகளில் ஒன்றும், அவற்றிற்குப் பொருந்திய ஐம்பூதங்களில் ஒன்றும், அந்தக்கரணம் நான்கும், கலைமுதலான வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும், அறிவிக்குங் கருவியாகிய சிவதத்துவமென்தும் கூடித் தொழிற் பட்டு நிற்க உயிர் ஒருபொருளை அறிந்து நுகரும் என்பதை, நூல்கள் வாயிலாகவும் அநுபவ அறிவின் வாயிலாகவும் ஒருஞானி அறிதலே சகலாவத்தையைக் காண்டலாகிய சாக்கிர நிலையாகும்.

பின்னர், அத் தத்துவங்களெல்லாம் தான் அல்ல என்று நீக்கி, உயிராகிய தனது உண்மையியல்பினை அறிதலே சொப்பன நிலையாகும். இதனைத்

“தன்னை யறிவது அறிவாம் அஃதன்றிப்

பின்னை யறிவது பேயறி வாகுமே” (2818)

என்னுந் திருமந்திரத்தால் அறிக.

பின்னர், தத்துவங்களை இயக்கவிடும் இச்சா சத்தி, கிரியா சத்தி, ஞான சத்திகட்கு முதலாகிய பராசத்தியை உணர்ந்து கண்டு, பின் அதனையுங் காணாமல் அதன் நிறைவில் (வியாபகத்தில்) தான் அடங்கியிருக்கும் நிலையே சுழுத்தியாகும்.

பின்னர், பரையையுங் கடந்து இறைவனுடைய ஞான மயமான இன்ப சத்தியைப் பெறலே துரியநிலையாகும்.

அதன்பின்னர், இவ் வின்ப சத்தியையுங் கடந்து
(சுகாதீதனாய்) இவ் வின்ப சத்திக்கு முதலான சிவத்தினை
அடையப் பெறுதலே துரியாதீத நிலையாகும் (எ - று).

சகலாவத்தையைக் காண்டலை,

“அஞ்ச வகையாக ஆறூறும் நீத்ததற்பின்
விஞ்சிவரும் ஆணவத்தின் மேலீடு - வஞ்சமறச்
சாற்றிலது கேவலமாம் தான்கழித்துப் போந்தநிலை
சாற்றி லதுசகலந் தான்” (23)

என்னும் பாட்டாலும், தன்னைக் காண்டலை,

“வைத்த அவதரங்க ளெல்லா முடன்வந்தும்
அத்தகைமை கண்டும் அறியாயால் - மூத்தனாய்ப்
பாச அறிவும் பதியறிவு மன்றியே
ஆசறவே நின்றவன்நீ யாம்” (31)

என்னும் பாட்டாலும், பராசத்தியில் நிறைதலை,

“விண்ணிற் கதிரோன் விளங்கி விரிந்ததுபோல்
கண்ணிற் கதிரோன் கலந்ததுபோல் - நண்ணிப்
பரைநிறைவில் நீயும் பதிவையே யாகில்
உரையிறந்திட் டொன்றாவை யுற்று” (45)

என்னும் பாட்டாலும், ஞானானந்தம் பெறலை,

“பைய விருந்து பதைப்பற்ற பின்னுனக்குத்
துய்ய சுகப்பிரபை தோன்றுமே” (53)

“துன்பமற்ற விந்தச் சுகப்பிரபை தன்னையே
இன்பசத்தி யென்றறிநீ எப்போதும்” (55)

என்னும் பாடல்களாலும், சுகாதீதமாகிய சிவப்பேற்றினை,

“எல்லாம் கழன்ற இடமே சிவமென்று
சொல்லா டுவர்கழன்ற தூயோர்கள் - நல்லாய்கேள்
நின்றபடி தானே நிலையா நிலையதனில்
நின்றுவிடு நேராக நீ” (59)

என்னும் பாடலாலும் அறிக. இப்பாடல்கள் துகளறு போதம்.

மேலே மூவகையாகக் கூறிய தத்துவங்களெல்லாம் இருநூற்றிருபத்தாரும் என்றலும்; உயிர்கள் இவற்றைப் பெறலே பெத்தநிலை, இவற்றை நீங்கலே முத்திநிலை என்றலும் கூறப்படுகின்றன.

75 பூதமுத லாயவத்தை ¹யீற தாகப்

பொருந்தியதத் துவமனைத்தும் பொருவி லாமல்
ஒதியிடுந் தொகையிருநூற் றிருபத் தாரும்

உயிர்க்கிவைதாம் தனுகரண புவன போகம்
ஆதலின லுயிர்வற்றைத் தானென் றெண்ணி

அமுந்தியிடும் ²பெத்தநிலை யகற்று மாறு
சோதிருரு பரனாய்வந் திவற்றை நீக்கிச்

சொல்லரிய முத்திநெறி நல்குந் தானே.

(இ - ள்) பூதம் 5, பொறி 5, புலன் 5, கன்மேந்திரியம் 5, அந்தக்கரணம் 4, வித்தியாதத்துவம் 7, சிவ தத்துவம் 5, வாக்கு 4, ஏடனை 3, குணம் 3, இராகம் 8, உயிர்ச்செயல் 8, வாக்காதிகளின் தொழில் 5, நாடிகள் 10, வாயு 10, ஐம்பூதக் கூறு 25, மண்டிலம் 3, ஆதாரம் 6, உடற்குறி 3, உடம்பு 2, சயம் 5, நோய் 3, மலம் 5, கோசம் 5, தாது 7, அருட்சத்திப் பகுப்பு 5, முதல்வன் தொழில் 5, தொழிலதிபர் 5, அக்கரம் 5, உபதேசம் 3, பதம் 4, பதமுத்தி 4, ஞானம் 4, உயிர்வர்க்கம் 3, மாயா காரியம் 5, கன்மம் 3, பிராரத்தம் 3, உலகம் 3, அவத்தை 18 என்று மேலே பூதம் முதலாக அவத்தை ஈராகக் கூறப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் இருநூற்றிருபத்தாராகும்.

இவ் விருநூற்றிருபத்தாரும் உயிர்கட்குத் தனுகரண புவன போகமா யிருத்தலால், உயிர்கள் இப் பொருள்களைத் தான் என்று எண்ணி, இவற்றில் அமுந்தியுள்ள நிலை பெத்த நிலை (பந்தம் உற்ற நிலை) ஆகும். ஒளிவடிவாகிய இறைவன் இவற்றை நீக்கும்படி அருண்ஞான ஆசானாய் வந்து நீக்கிக் கூறுதற் கரிய முத்திநெறியை உயிர்கட்கு நல்கும் (எ - று).

சு - வே : ¹ ஈதீதாகப்.
பத்த நிலை.

மேற்கூறிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் உயிர்க்கு வேறுன சடப்பொருள்களே என்பதை ஆராயத் தொடங்கி, முதற்கண் ஐம்பூத இயல்பும், அறிவுக் கருவியில் செவியின் இயல்பும் கூறுவது.

76 மாயாபோ கத்தடைவே சிக்கனவு புனியாம்;
மருவிரதம் நெகிழ்ச்சிபுனல்: வளர்தீச்சுட் டொன்றல்;
நேயாருந் 'தொழில்சலித்துத் திரட்டுதல்கால்: அண்டம்
நிறைபொருளிற் றேய்வறவே நிறுத்துதல்: வான்
ருணமாம்
சாயாது சோத்திரத்துக் கிடங்கொடுத்தல் செவிக்குத்
தகுருணம்விண் ணிடைநின்று சத்தமறி வதுவாம்
ஓயாத சோத்திரத்துக் குறுங்கன்மி வாக்காம்
உயர்வசனம் வாக்கினுக்கு விடயமென வுணரே.

(இ - ள்) மாயா போகப் பொருள்களைக் கூறத் தொடங்கின் முன் கூறிய அடைவே, நிலதத்துவம் இறுக்கமாகிய (கடினமாகிய) குணம் உடையது. நீர் இரசமும் நெகிழ்ச்சியும் உடையது. நெருப்பு சுட்டுச் சேர்ப்பிக்குங் குணமுடையது. காற்று சலித்துத் திரட்டுங் குணமுடையது. ஆகாயம் தன்னிடத்தில் அடைந்திருக்கும் பொருள்களில் தான் தோய்வற நிறைந்து நின்று அவற்றைத் தன்பால் நிறுத்திக்கொள்ளும் குணமுடையது.

வானத்தின் குணம் கெடாது செவிக்கு இடம் கொடுப்பதாம். செவி என்னும் அறிவுப் பொறியின் பண்பு ஆகாயத்தினிடமாக நின்று ஓசையை அறிவதாம். அச் செவிக்குப் பொருந்திய தொழிற் கருவி வாக்காகும்; ஆகாயத்தினிடமாக நின்று உரையாடுவதே அவ் வாக்கின் செய்தியாகும் (எ - று).

'சிக்கனவு' என்னுஞ் சொல் இறுக்கம், கடினம் என்னும் பொருட்டு.

துவக்கும் பாதமும், சக்கும் பாணியும்.

- 77 காற்றினுக்குக் குணந்துவக்குக் கிடங்கொடுத்தல்; துவக்கின்
கருதுகுணங் காலிடமாய்ப் பரிசமறிந் திடலாம்;
ஏற்றதுவக் குக்கினிய ¹ கருமியது பாதம்;
இயங்குகம னம்பாத ² விடயமதே யாகும்.
ஆற்றுமழற் குணஞ்சக்குக் கிடங்கொடுத்தல்: சக்குக்
கானகுணந் தீயிடைநின் றுருவநயந் தறிதல்;
மாற்றருநேத் திரந்தனக்குக் ³ கருமியது பாணி;
மற்றதற்கு விடயமிட ⁴ லேற்ற லாமே.

(இ - ள்) காற்றினுக் கியல்பு ஊற்றின் திரியத்திற்கு
(துவக்கு) இடமா யிருத்தலாம். அவ்வூற்றின்திரியத்தின்
குணம், காற்றினிடமாக நின்று ஊற்றுணர்ச்சியை அறிந்து
கொள்ளுதலாம். அவ் வூற்றின்திரியத்திற்குப் பொருந்திய
தொழிற்கருவி (பாதம்) கால்களாம். அக் கால்களும்
காற்றினிடமாக நின்று நடத்தல் முதலான தொழில்களைச்
செய்யும்.

நெருப்பென்னும் பூதத்திற்கு இயல்பு, கண் என்னும்
அறிவுப் பொறிக்கு இடமாயிருத்தலாம், கண் என்னும்
அறிவுப் பொறியின் பண்பு நெருப்பு என்னும் பூதத்தினிட
மாக நின்று, உருவப் பொருள்களை விரும்பி அறிவதாம்.
அக் கண் என்னும் அறிவுப் பொறிக்குப் பொருந்திய
தொழிற் கருவி (பாணி) கைகளாம். அவற்றிற்குச் செய்
தியா யிருப்பவை இடுதல், ஏற்றல் முதலியன வாகும்
(எ - று).

சு - லே : ¹ கருமி பாதம்.

² விடைய மாகும்.

³ கருமி பாணி

⁴ ஏற்றலவை யாமே.

சிங்ஙுவையும் பாயுருவும்; மூக்கும் உபத்தமும்.

78. சலத்தினுக்குக் குணஞ்¹சிங்ஙுவைக்கிடந்தான் கொடுத்தல்
தாலுவுக்குக் குணம்நீரில் நின்றிரத மறிதல்
நலத்தகுதா லுவின்கன்யி பாயுருவா மதற்கு
நண்ணிய ² மலமதனைக் கழிப்பதுவாம் விடயம்

நிலத்தினுக்குக் குணம்நாசிக் கிடங்கொடுத்தன் மூக்கின்
நிகழ்குணம்மண் ணிடமாக நின்றமணம் அறிதல்
வலித்திடுமாக் கிராணத்துக் குறுங்¹கன்மி யுபத்தம்
மனமிகுமா னந்தமதற்²கெதிர்விடய மெனுமே.

(இ-ள்) நீர் என்னும் பூதத்தின் இயல்பு நா என்னும் அறிவுப் பொறிக்கு இடமாயிருத்தலாம். அந் நாவின் பண்பு, நீர் என்னும் பூதத்தினிடமாக நின்று சுவையை (இரசத்தை) அறிந்து வருதலாம். இந் நாவிற்குப் பொருந்திய தொழிற் கருவி (பாயுரு) மலங்கழிகருவியாம். அதற்குச் செய்தி நீர் என்னும் தத்துவத்தை ஆதாரமாகப் பெற்று இயங்கி மலத்தைக் கழிப்பதுவாம்.

நிலம் என்னும் பூதத்தின் இயல்பு மூக்கு (ஆக்கிராணம்) என்னும் அறிவுப்பொறிக்கு இடமாயிருத்தலாம். அம் மூக்கின் பண்பு நிலம் என்னும் பூதத்தினிடமாக நின்று நாற்றத்தை (கந்தத்தை) அறிதலாகும். இம் மூக்கிற்குப் பொருந்திய தொழிற் கருவி (உபத்தம்) நீர்கழி கருவியாம். இதற்குச் செய்தி நிலமென்னுந் தத்துவத்தை ஆதாரமாகப் பெற்றியங்கி இன்பத்தை விளைவிப்பதாம் (எ - று).

சு - வே: ¹ சிங்குவைக்

² கருமி

³ மலவிசர்க்கம்

⁴ கருமி

⁵ உயர் விடைய

ஐந்து பூதங்களின் பத்துச் செய்தியைக்
(தச காரியம்) கூறத் தொடங்கி, முன்னே
நிலதத்துவத்திற்குக் கூறுதல்.

79. தரையுரத்துத் தரித்திடுத லுருவமருஞ் சொரூபம்
சதுட்கோணங் கிடத்தல்சுபா வஞ்சிறப்பு விசேடம்
நிரைதரித்த வானளவும் வியாத்திவியா பகந்தான்
நீடியயோ சனைநூறு கோடியென விரிந்தே
உரைபரித்த நவமணியை வகைலோக நிறமாய்
உடலினுமை வகையாகி விரிதலுயர் குணந்தான்
வரைவகற்றும் பொறைநிறம்பொன் னிவையறிதல் காட்சி
மற்றிதைவிட் டகன்றிடுதல் சுத்தியென மதியே.

(இ - ள்) நிலம் என்னும் பூதத்திற்கு உருவம் முதலிய தசகாரியங்களைக் கூறின், நிலத்திற்கு உரத்துத் தாங்கும் வடிவே உருவமாகும். அதன் சொருபம் நாற்கோண மாம். சுபாவமாவது கிடத்தலாம். விசேடமாவது கல், மண், நவமணி முதலிய பல வடிவங்களா யிருத்தலாம். வியாத்தியாவது ஆகாய தத்துவ அளவாம். வியாபகமாவது நூறுகோடி யோசனை அளவும் விரிந்து, நவமணி பொன் முதலிய ஐந்து உலோகங்கள் என்னும் இவற்றின் நிறமாகியும் உடம்பிலே எலும்பு தோல் நரம்பு இறைச்சி மயிர் என்னும் ஐவகையாகி விரிதலாம். குணமாவது செறிந்து நின்று தாங்குதலாம். அதன்நிறம் பொன்மையாகும். மேலே கூறியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து அறிதலே காட்சியாகும். நிலமாகிய தத்துவம் உயிராகிய யான் அன்று; அது எனக்கு வேறுபட்டதே என்று தெரிந்து அதன்கண் பற்றுவிடுதலே சுத்தியாகும் (எ - று).

தசகாரியங்களை, தத்துவப் பிரகாச உரையில் வரும்,

“மேவுருவ சொருபசுபா வம்விசே டவியாத்தி
தாவுவியா பகங்குணமே வன்னந்தான் - ஓவும்
தெரிசனஞ் சுத்தியெனச் சேர்பவை பத்தும்
அருள்பசுபா சங்கட்கு மாம்”

என்னும் வெண்பாவால் அறிக.

நீர் என்னுந் தத்துவத்தின் பத்துச் செயல்.

- 80 அறலுருவங் குளிர்ந்துபதஞ் செயல்சொருபம் பிறைபோல்
ஆதல்சுபா வம்விழுதல் நொய்மையதன் விசேடம்
விறன்மருவும் புமானளவும் வியாத்திவியா பகந்தான்
மேதினியிற் பதின்மடங்கு யோசனையாய் விரிந்தே
திறலெழுவா ரியுழ்¹பிறச லங்களுமாய் உடலில்
செறிதருகா ரியமைந்தாய்த் திகழ்வதுவாம் வெண்மை
நிறமதுகட் டுண்டல்குண மிவையறிதல் காட்சி
நீரசத்தென் றகன்றிடுதல் சுத்தியென நிறுத்தே.

(இ - ள்) நீர் என்னும் பூதத்திற்குக் குளிர்ந்து நெகிழ் வாயிருத்தல் உருவ மாகும். பிறைபோன்ற வடிவமே சொருப மாகும். சுபாவம் கிழ்நோக்கி விழுதலாகும். விசேடம் இலேசா யிருப்பது. வியாத்தி பிரகிருதி யளவாகும்,

வியாபகம் நிலமென்னுந் தத்துவத்தின் அளவைக் காட்டிலும் பத்துமடங்கு யோசனை அளவாய் விரிந்து ஏழுகடல் நீரும் பிற நீர் நிலைகளின் நீருமாய், உடம்பிற் பொருந்தியுள்ள சிறுநீர், வெண்ணீர், மூளை, நிணம், சோரி என்னும் ஐந்து காரியமாய் விளங்குவதாம். நிறம் வெண்மை யாகும். குணம் சிறை செய்யப்படுதலாகும். மேற் கூறிய அதன் இயல்புகளைத் தெளிவாய் அறிதலே காட்சி யாகும். இத்தகைய நீராகிய பூதம் பொய்ப்பொருளென் றறிந்து அதனிற் பற்றுவிடுதலே சுத்தியாகும் (எ - று).

சு - வே : ¹ பிரளயங்களுமாய்

தீயென்னுந் தத்துவத்தின் பத்துச் செயல்

81 எரியுருவஞ் சுட்டொன்றல் திரிகோணஞ் சொருபம்
எழுதல்சுபா வம்பெருமை விசேடமிதன் வியாத்தி
விரியுமோ கினியளவும் வியாபகமைந் தழலாய்
மிகுபதினா மிரங்கோடி யோசனையாய் விரிந்தே
பரிவுறுகா யத்தினுமை வகையாதல் குணந்தான்
பந்தமொளி விளக்கெனநின் றனாதிபதஞ் செயலாம்
அரியநிறஞ் செம்மையிதை ¹ அறிதல்தரி சனந்தான்
அங்கிசடம் ² என்றறிதல் சுத்தியென அறியே.

(இ - ள்) நெருப்பு என்னும் பூதத்திற்குச் சுட்டு ஒன்று வித்தலே உருவ மாகும். முக்கோண வடிவமே அதன் சொருப மாகும். மேல்நோக்கி எழுதல் சுபாவ மாம். விசேடம் பெருமை யாகும். இதன் வியாத்தி மோகினி (அசுத்தமாயை) என்னுந் தத்துவத்தின் அளவாகும். வியாபகம் உதராக்கினி, பூதாக்கினி, விந்துவாக்கினி, காட்டாக்கினி, படிகாக்கினி என்னும் ஐந்து தழலாய், மிக்க பதினாயிரங் கோடி யோசனையளவும் விரிந்து, உடம்பினுள் ளும் பசி, சோம்பல், நித்திரை, மறவி, இணைவிழைச்சு என்னும் ஐந்துவகையா யிருத்தலாம். குணமாவது பந்தம், ஒளி, விளக்கு முதலியனவாய் நின்று, பொருள்களைத் தொன்று தொட்டு பக்குவஞ் செய்து வருதலாம், நிறம் சிவப்பாகும். மேற் கூறிய அப் பூதத்தின் உருவம் முதலான வற்றைத் தெளிவாய் அறிதலே காட்சி யாகும். இத்தகைய

வேறுபாட்டினை யுடைய நெருப்பு சடப்பொருளே என்றறிந்து அதனிற்பற்றுவிடுதலே சுத்தி யாகும் (எ - று).

சு - வே : ¹ அறிதல்தரி சனமாம்.

² என்றுணர்தல்.

வளியென்னும் பூதத்தின் பத்துச் செயல்

- 82 வளிக்குருவஞ் சலித்துமிகத் திரட்டலறு கோணம்
வளர்சொருபந் தெரியாமல் நிற்பலதன் விசேடம்
திளைத்தல்சுபா வம்¹ நிறைதல் அதற்கினிய வியாத்தி
² திகழுசதா சிவமளவும் வியாபகஞ்செப் பிடுங்கால்
³ விளக்கருநா ருயிரயோ சனைகோடி விரிந்தே
⁴ மேவுதச வாயுவுமாய் மெய்யினுமை வகையாம்
அளப்பரிய நிறங்கருமை குணம்பிரித்த விதனை
⁵ அறிதல்தரி சனஞ்சுத்தி யதனையகன் றிடலே.

(இ - ள்) காற்று என்னும் பூதத்திற்கு உருவஞ் சலித்துத் திரட்டுதலாம். அதன் சொருபம் அறுகோணமாகும். விசேடம் ஏனைய மூன்று பூதங்களைப் போலல்லாமல் விழிக்குத் தெரியாமலிருப்பதாம். சுபாவம் எல்லாப்பொருளிலும் திளைத்து நிறைந்திருப்பதாகும். அதற்கு வியாத்தி சதாசிவ தத்துவத்தின் அளவாம். வியாபகத்தைக் கூறுங்கால் நூருயிரங்கோடி யோசனை யளவும் விரிந்து பிராணன் முதலிய பத்துக் காற்றாய், உடம்பினும் ஓடல் நடத்தல் இருத்தல் கிடத்தல் தத்தல் என்னும் ஐங்கூறுய் இருத்தலாம். அதனிறம் கருப்பாகும். குணம் பிரித்தலாம். மேற் கூறிய இப் பூதத்தின் செயல்களைத் தெளிவாய்த் தெரிதலே காட்சி யாகும். இது சடம் என்று கருதி பற்று விடலே சுத்தி யாகும் (எ - று).

சு - வே : ¹ நிறைத்தல்.

² திகழ் சதா.

³ விளந் கரு.

⁴ மேவு தெச.

⁵ அறிதல் தெரிசனம்.

ஆகாயம் என்னும் பூதத்தின் பத்துச் செயல்

83. விண்ணுருவம் நிரந்தரமாய் இடங்கொடுத்தல் சொருபம்
 விருத்தமசை யாதுநிற்றல் சுபாவ¹ம்தன் விசேடம்
 நுண்மைவியாத் தியுஞ்சத்தி தத்துவத்தி னளவாம்
 நுவலும்வியா பகங்காலிற் ²பதின்மடங்காய் விரிந்தே
 மண்முதற்பூ தங்களெல்லா ³மடக்கியே தன்னுண்
 மருவுமுட லினுமைந்து வகையாதல் குணந்தான்
 எண்ணரிய குடாகாசம் மடாகாசம் தூமம்
 இதன்றிறங்கண் டிடல்காட்சி ⁴சுத்தியிதை விடலே.

(இ - ள்) ஆகாயம் என்னும் பூதத்திற்கு உருவம் எல்லாப் பொருட்கும் நிரந்தரமாக இடந் தருதலாம். அதன் சொருபம் வட்டமாகும். அசையாமல் நின்றலே சுபாவமாகும். இதன் விசேடம் நான்கு பூதங்களைக் காட்டிலும் நுண்மையா யிருத்தலாம். இதன் வியாத்தி சத்தி தத்துவத்தின் அளவாகும். இதன் வியாபகம் காற்றின் அளவைக் காட்டிலும் பத்து மடங்காய் விரிந்து, நிலம் முதலான பூதங்களை யெல்லாம் தன்னுள் அடக்கி, உடம்பினுள் குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என்னும் ஐங்கூறுபெருத்தலாம். இதன் குணந்தான் எண்ணற்ற குடத்தினுள் ஆகாயமும் எல்லாவிடங்களிலும் மடுத்துள்ள ஆகாயமுமாக இருத்தலாம். இதன் நிறம் புகை நிறமாம். மேற் கூறியவற்றைத் தெளிய அறிதலே காட்சி யாகும். இவ் வாகாயமும் சடப்பொருளென்றறிந்து விடுதலே சுத்தியாகும் (எ - று).

சு - வே : ¹ அதன் விசேடம்.

² பதின் மடங்கா.

³ அடக்கித் தன்னுண்.

⁴ சுத்தியிதன் விடலே.

அந்தக்கரணங்களின் தொழிலும், வித்தியா தத்துவங்களின் தொழிலும்.

- 84 பற்றிடுதல் நிச்சயித்த லெழுந்திருத்த லழுந்தல்
பகர்வரிய மனம்புத்தி யாங்காரஞ் சித்தம்;
உற்றதொரு விடயத்தைச் சத்தாதி யதனை
‘ ஒருபுலனைக் கழற்றியொரு புலனிலுற வைத்தன்
மற்றதளிற் ²பலன்றருதல் புதுமையினைச் செய்தல்
வரைந்ததுவாய் நிறுத்தல்தொழிற் ³போதமறி வறுதன்
முற்றியபே ராசையெலாம் நான்புசித்தே னென்றல்
முழுதுமயக் கிடலடைவே கலாதியென மொழியே.

(இ - ள்) உட்கருவிகளுள் மனத்தின் ரொழில் ஐம்பொறி
களுடன் கூடிப் பொருள்களைப் பற்றுதலும், புத்தியின்
ரொழில் மனம்பற்றியதை நிச்சயித்தலும், அகங்காரத்தின்
ரொழில் புத்தி நிச்சயித்த பொருள்மேல் ஒருப்பட்டு
நானென்று எழுதலும், சித்தத்தின்தொழில் அகங்காரம்
எழுந்தபொருளிற் சென்று அழுந்துதலும் ஆகிய இவை
அவற்றின் தொழிலென்பர்.

அன்றியும், பொருந்திய சத்தாதியான ஒரு விடயத்
தின்கண் ஒரு புலனறிவைக் கழற்றி மற்றொரு புலனறிவை
வைத்தலும் அவ் வந்தக்கரணங்களின் தொழிலாம்.

இதன்பின், அடைவே வித்தியாதத்துவங்களின் இயல்
பினைக் கூறின், காலத்தின் ரொழில், நிகழ்கால மாயிருந்து
சத்தாதி விடயங்களாகிய பலனைத் தருதலும், எதிர்காலமா
யிருந்து புதுமையினைச் செய்தலுமாம். நியதியின் ரொழில்
வினையை இவ்வளவென்று நிச்சயம்பண்ணி நிறுத்துதலாம்.
கலையின் ரொழில் உயிரை மூடியுள்ள ஆணவத்தைச் சிறிது
நீக்கி, அதற்குத் தொழிலாற்றலை எழுப்புதலாம், வித்தை
யின் ரொழில் உயிரை மூடியுள்ள ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி,
அதன் அறிவாற்றலை எழுப்புதலாம். அராகத்தின் தொழில்
உயிரைத் தனைந்துள்ள ஆணவமலத்தைச் சிறிது நீக்கி
அதன் இச்சையாற்றலை எழுப்புதலாம். புருடதத்துவத்தின்
தொழில் இச்சையாற்றலால் இச்சிக்கப்பட்டு எழுந்த
பொருளையெல்லாம் நான் நுகர்ந்தேன் என நிற்பதாம்.

மாயையின் தொழில் உலகப்பொருள்களில் முற்றிலும் மயங்கிக் கிடக்கச் செய்வதாம் (எ - று).

‘உற்றதொரு விடயத்தை சத்தாதி யதனை ஒருபுலனைக் கழற்றி ஒரு புலனில் உற வைத்தல்’ என்பதற்கு ‘உற்றதொரு விடயத்தினைச் சத்தாதியாகிய தன்மாத்திரையினை ஒரு புலனி லிருந்து கழற்றி மற்றொரு புலனிடத்தே வைத்தல்’ என்றும் பொருள் கூறிக்கொள்க. ‘முற்றிய பேராசை யெலாம்’ என்றத னால், அராகதத்துவத்தின் தொழில் வருவிக்கப்பட்டது.

- சு - வே : ¹ ஒரு பலனைக் கழற்றல்.
² பலனருந்தல்.
³ பேதமறிவுறுதல்.
⁴ முற்றியபே ணசையெல்லாம்.
⁵ கலாதி யென.

புருடதத்துவத்தின் பெயர்

85 புகலருமு லப்பகுதி ¹பிரகிதி பூமான்

²புலனுக்கா லத்துதயன் பொதுநிலையன் அதீதன் சகலவியா பிருதிகரன் பசுஞான முதல்வன்

சடத்துவன் வியத்த³னுயி ரியமானன் சகலன் அகலரிய சித்தசித்து இருவினைவித் துலவர்

ஆங்கார விருத்திகரன் ஆன்மாவென் றினமும் மிகல்புருட தத்துவத்துக் குரியபெயர் பலவென் றியம்புலர்க ளருங்கலைகள் நிரம்பவுணர்ந் தவரே.

(இ - ள்) அருங்கலைகளாகிய ஆன்ம வித்தையை மிகவும் கற்ற அறிஞர் வித்தியாதத்துவம் ஏழனுள் ஒன்றாகிய புருடதத்துவத்திற்கு மூலப்பகுதி, பிரகிருதி, பூமான், புலன் நுகருங் காலத்தில் உதிப்பவன், பொது நிலையன், அதீதன், சகலவியாபிருதிகரன், பசுஞான முதல்வன், சடத்துவன், அவ்வியத்தன், உயிர், இயமானன், சகலன், சித்தசித்து, இருவினைவித்து, ஆங்காரவிருத்திகரன், ஆன்மா என்று இன்னமும் பலபெயர்களை வைத்து வழங்குவர் (எ - று).

- சு - வே : ¹ பிரகிருதி புமானம்
² புலனுக்கருங் காலுதயன்
³ உயரியமானன்.

சிவதத்துவங்களின் செயலும், எல்லாம் இறைவன்
செயலென்றறிந்து தற்போதமற்ற செயலை
மேற்கொள்ளுதலும்.

86 சத்தமுதல் விடயத்தைப் பகுத்தறிதல் வித்தை
தக்கதொழிற் படுத்திடுத லீசர்தொழில் ஞானம்
ஒத்ததுசா தாக்கியமாம் சத்தநசை யுறவே
உரிசிப்பித் திடுதல் சிவம் தற்செயல்பண் ணுவதாம்
தத்துவம்நா லொன்பதுவுஞ் சடமெனவிட் டகன்றே
தானறிவா காமலறி யாமையுமா காமல்
அத்தனுணர்த் திடவுணரு மறிவுயிரென் றருளால்
அறிந்தெவையு மிறைசெயலென் றுன்செயல்விட்
டகலே.

(இ - ள்) இயக்குவதாகிய சிவதத்துவம் ஐந்தனுள்
சுத்தவித்தை என்பது, ஒலி முதலான விடயங்களை உயிர்
பகுத்தறியுமாறு வித்தியாதத்துவம் முதலானவற்றை
இயக்கவிடுங் கருவியாகும். தொழிற்படுத்த உதவுவது
மகேசமென்னுந் தத்துவமாம். அறிவுந் தொழிலும் ஒத்தியங்
கச் செய்வது சாதாக்கிய தத்துவமாகும். விருப்பம் உண்
டாகும்படி உலகப்பொருள்களில் சுவையுண்டாக்குவது
சத்திதத்துவமாகும். நான்கிற்கும் தலைமையாயிருந்து அச்
செயல்களைச் செய்விப்பது சிவதத்துவமாகும்.

மேற் கூறிய தத்துவங்கள் முப்பத்தாறினையும் உருவம்
சொரூபம் முதலியனவாகப் பகுத்துணர்ந்து அவற்றைச்
சடமென அறிந்து, அவற்றின்மேற் பற்றுச் செய்வதை
விட்டுத், தான் பேரறிவுப் பொருளாகிய பதிப்பொரு
ளாகாமலும், அறியாமை (சடம்) யையுடைய பாசப்பொரு
ளாகாமலும், பேரறிவுப் பொருளாகிய சிவம் அறிவித்திட
அறிந்துவரும் சிற்றறிவுப் பொருளே உயிராகிய நாமென்று
திருவருண் ஞானத்தால் அறிந்து, எல்லாம் இறைவன்
செயலால் நிகழ்வனவாம் என்று தெளிந்து உன்செயலாலே
நிகழும் என்று எண்ணும் எண்ணத்தினை விட்டொழிவாயாக
(எ - று).

உயிராகிய தான் பேரறிவுப் பொருளாகாமல் என்பதற்கு
எடுத்துக் காட்டு,

“நீசிவமாய் யாவுமுன் வசம தாகில்
நித்திரையில் வைத்தபொருள் கவர்ந்தவனை யறியாய்
நேசமற வருமகித மகற்ற மாட்டாய்
நெறிபொறிகள் நிற்கையிலே ஒருவன் கையில்
ஆசில்மணி யாழியைநீ கொடுத்தயர்ந்து வருந்தி
அவ்வாழி வாங்கினவற் கண்டுநினைத் தலினால்
ஆசைவந்து கேட்டலால் நீசிவனன் றாகும்
ஆதலால் உனையறிவித் திடும்அருளை அறியே” (273)

என்னும் தத்துவப் பிரகாசப் பாட்டால் அறிக.

சு - வே : ¹ அறியாமலுமாகாமல்.

பதியே எல்லாவற்றையும் இயக்கும் என்பது

87 சிவஞ்சுந்த வித்தைபுமான் வித்தையினை யடைவே
செலுத்தியிடு ¹மவையிரண்டை ஞானசத்தி செலுத்தும்
தவமிக்க சத்திசதா சிவமிரண்டு மடைவே
தருகாலம் கலைநியதி புருடனைநின் றியற்றும்
நவமுற்றவ் விரண்டையுநற் கிரியைசெலுத் திடுமால்
நாடுமகே சுரன்நிடு ¹மராகமியற் றிடுமால்
பவமற்ற மகேசனையிச் சாசத்தி செலுத்தும்
பரையிவற்றைச் செலுத்துமிறை பரையையியற்
றிடுமே.

(இ - ள்) சிவதத்துவம் பிரகிருதி மாயையை நடத்தும்;
சுத்தவித்தை வித்தியாதத்துவத்தை இயக்கும். சிவம்
சுத்தவித்தை என்னும் இரண்டினையும் ஞானசத்தி செலுத்
தும். (புமான் - மூலப்பிரகிருதி).

சத்திதத்துவம் சதாசிவதத்துவம் என்னும் இரண்டும்
முறையே காலம் கலை நியதிபுருடன் என்பவற்றை இயக்கும்.
சத்தி சதாசிவம் என்னும் இரண்டையும் முதல்வனுடைய
கிரியாசத்தி செலுத்தும்.

மகேசுரன் என்னுந் தத்துவம் அராகத்தை இயக்கும்:
அம் மகேசுர தத்துவத்தை இச்சா சத்தி செலுத்தும்.

ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தி என்னும் மூன்று
சத்திகளையும் பதியின் தாதான்மிய சத்தியாகிய பராசத்தி
செலுத்தும்.

முதல்வன் பராசத்தியைச் செலுத்தும் ஆதலின்,
எல்லாம் இறைசெயலென்று கருதி, உன் செயல் என்று
கருதுவதை அகன்றொழுவுவாயாக (எ - று).

சு - வே : ¹ அவையிரண்டும்

² இராகம்

**மேல் 51 ஆம் பாட்டிற் கூறிய நான்கு வாக்குகளின்
இயல்பு கூறுதல்.**

88 உள்ளொளியாய் நாதவொலி யாகி நிறற்
உன்னரிய சூக்குமைபை சந்தி தானும்
எள்ளரிய குறிப்பினின்மந் திரந்தி யானம்
இலங்கியமத் திமையுரையா துரைத்தல் நெஞ்சால்
விள்ளரிய வைகரிதான் பிறருங் கேட்க
விளம்புமொலி யக்கரமில் வடைவே மேவித்
தெள்ளியவை கரிமுதலாய் வாக்கு நான்கிற்
நிகழ்த்திடுமென் நிறையருணூல் புகன்ற தாமே.

(இ - ள்) மேலே “சூக்குமைபை சந்தியுமத் திமைநா
விற்குச் சொல்லுதவும் வைகரியு மெனநான்காகும் வாக்குகள்
வந்துவிற் றேன்றும்” (51) என்ற நான்கு வாக்குகளில்,
உள்ளொளி என்னும் பராசரீரத்தி னுள்ளதாய் நாத
மாத்திரையாகி நிற்பது சூக்குமை வாக்காகும். எழுத்துக்
களைத் தனக்குள் குறிக்கொண்டிருப்பது பைசந்தி என்னும்
வாக்காகும். மந்திரம் தியானம் என்று இரண்டாய்
விளங்கும் மத்திமை யானது வாயினால் பிறர்கேட்கக் கூறப்
பெறாமல் நெஞ்சால் உரைக்கப்படுவதாம். தனக்கேயன்றிப்
பிறர்க்குங் கேட்கும்படி வெவ்வேறெழுத்தொலியாய் விளம்
பப்படுவது வைகரியாகும். எழுத்துக்களெல்லாம் இம்

முறைப்படி மேவித், தெளிந்த வைகரியாதிதாக ஆகி, இவற்றால் உயிர்கட்குப் பொருளுணர்வைத் திகழ்த்தும் என்று சிவாகமங்கள் கூறும் (எ - று).

சு - வே : ¹ நாதவொளி.

² மந்திரத் தியானம்.

³ தெள்ளுவைகரிமுதலாய்.

பதியின் படைப்புத் தொழில்.

(சுத்த மாயையின் தோற்றம்)

89 பரானுளாற் குடிலையினில் நாதம் விந்து
பரவியசா தாக்கியமீ சுரம்நீள் வித்தை
வரும்முறையே சிவஞ்சத்தி சதாசி வந்தான்
மகேசனுருத் திரனிவற்றின் மருவித் தோன்றும்
விரவியவாக் கக்கரங்கள் மந்தி ரங்கள்
வேதாதி கலைகள்பதம் புவன மெல்லாம்
திமருவு நிவிர்த்தாதி கலைக டானும்
செப்பரிய விந்துவிலுற் பவமா மன்றே

(இ - ள்) “உளதாகும் பதியே” (38) என்று முன் கூறிய பரமேச்சுரன் திருவருட் சத்தியால் குடிலை என்னும் தூய மாயையில் ஞான சத்தி வடிவே யான நாத தத்துவமும், கிரியா சத்தி வடிவே யான விந்து தத்துவமும், ஞான சத்தியும் கிரியாசத்தியும் சமமாய்ப் பொருந்திய சாதாக்கிய தத்துவமும், கிரியாசத்தி மிகுந்து ஞானங் குறைந்த மகேச் சுரமும், ஞானம் மிகுந்து கிரியை குறைந்த சுத்தவித்தையும் தோன்றும். (இவ் வைந்திற்கும் சிவதத்துவம் என்று பெயர்) இவ் வைந்து தத்துவங்களில் சிவம், சத்தி, சதா சிவன் மகேசன், உருத்திரன் என்பவர் பொருந்தித் தோன்றுவர்.

குக்குமை முதலிய நான்கு வாக்குகளும், அகரம் முதலான எழுத்துக்களும், சிவ முதலான மந்திரங்களும், வேதம் முதலான கலைகளும், பதங்களும், புவனங்களும்,

நிவிர்த்தி முதலிய கலைகளும் மேற் கூறிய விந்து தத்துவத்தில் தோன்றுவன வாகும் (எ - று).

சு - வே : ¹ சதாசிவன் ருன்
² உருத்திரனிதனின்
³ விந்துவினிற் றேன்று மன்றே.

அசுத்த மாயையின் றேற்றம்

90 ¹அனந்தனரு ளாலசுத்த மாயை தன்னில்
 அரியகலை காலங்கள் நியதி தோன்றும்
²நினைந்தகலை யினிவித்ததை ³யராகந் தோன்றும்
 நிகழ்புருடன் புலனுருங் காலந் தோன்றும்
 முனைந்தகலை யினின்மான்முக் குணம தாகும்
 முக்குணமும் ஒத்தநிலை சித்த மாகும்
 இனந்தருமுக் குணத்தினிலொன் றுயறிற் புத்தி
 ஏராரும் புத்தியினுங் கார மாமே.

(இ - ள்) அனந்ததேவ நாயனார் அருட்சத்தி கலக்கலால் அசுத்தமாயையாகிய முதற்காரணத்திலிருந்து அ ரி ய கலையும், காலமும், நியதியும் தோன்றும். பின்னர் கலையி லிருந்து வித்தையும், வித்தையிலிருந்து அராகமும் தோன் றும். அப்பொழுது உயிர் மேலே கூறிய ஐந்து தத்துவங் களுடன் கூடிப், புருடன் என்று பெயர் கூறப்பட்டுப் புலன்களை நுகரத்தொடங்கும் நிலை உண்டாம். அந் நிலைக்குப் புருட தத்துவம் என்று பெயராகும். முன்னே கூறிய கலையி லிருந்து முக்குணவடிவான பிரகிருதி மாயை தோன்றும். (கலை, காலம், நியதி வித்தை. அராகம், புருடன், பிரகிருதி மாயை என்னும் ஏழும் வித்தியாதத்துவ மெனப்படும்.)

அம் முக்குணங்களும் ஏற்றக் குறைதலின்றி ஒத்து விளங்கியநிலை சித்த மென்னுந் தத்துவமாம். அம் முக்குணங்களும் ஏறியும் குறைந்தும் நின்றநிலை புத்தி தத்துவ மாகும். அப் புத்தியிலிருந்து ஆங்காரம் தோன்றும். (எ - று).

பிரகிருதி மாயையினைச் சீகண்ட உருத்திரர் சக்தி கலக்க சித்தமாகிய குணதத்துவந் தோன்றும் என்றுங் கூறுவ துண்டு.

சு - வே : ¹ அனந்த ருளால்
² நினைந்த கலையிதனின்
³ இராகந்

இதுவும் அது.

91 ஆங்காரம் மூன்றாய்முக குணங்கள் கூடும்
¹அவற்றின்பேர் தைசதவை கரிபூ தாதி
 நங்காத சாத்திகதை சதத்திற் றேன்றும்
 நிகழ்மனமும் புத்தியிந் தீரிய மைந்தும்
 பாங்கான ராசதவை காரி தன்னிற்
²பகர்கரும வாக்காதி யைந்துந் தோன்றும்
 தீங்காருந் தாமதபூ தாதி தன்னிற்
 நிகழ்ந்திடுஞ்சத் தாதியினிற் நிகழும் பூதம்.

(இ - ள்) மேலே கூறிய ஆங்கார தத்துவம் முக்குணங் களுடன் கூடி மூன்றாய் விளங்கும். சத்துவ ஆங்காரத் திற்குத் தைசத மென்றும், இராசத ஆங்காரத்திற்கு வைகாரிக மென்றும், தாமத ஆங்காரத்திற்குப் பூதாதிக மென்றும் பெயராகும்.

அவற்றுள் சாத்துவிக வடிவான தைசத ஆங்காரத்தி னின்றும் மனமும், அறிவுக் கருவி (ஞானேந்திரியம்) ஐந்துந் தோன்றும். இராசத வடிவான வைகாரிக ஆங்காரத்தினின்றும் வாக்கு முதலான தொழிற் கருவி (கன்மேந்திரியம்) ஐந்துந் தோன்றும். தீமை பொருந்திய தாமத வடிவான பூதாதியாங்காரத்தினின்றும் சத்தம் முதலான தன்மாத்திரை ஐந்துந் தோன்றும். சத்ததன் மாத்திரை முதலானவற்றிலிருந்து தூல பூதம் ஐந்துந் தோன்றும் (எ-று).

சு - வே : ¹ அதனாம்
² பகரவரும

இதுவும் அதுவும், ஒடுக்கமும்.

92 சத்தத்திற்¹ வெளிதோன்றும் பரிசந் தன்னிற்
 சமீரணனுற் பவமாகும் உருவந் தன்னில்
 ஒத்தொளிரு மங்கி²யிர தத்திற் றேன்றும்
 உதகமிருங் கந்தத்தி லுதிக்கும் பூமி
 வைத்தகுண மொன்றினுன்கொன் றதிக ³மாகும்
⁴மலையன்முன் னைவாதி தெய்வ மாகும்
 தத்துவங்கள் சிவமாநி புவியீ ருகத்
 தருமுறையே ஒடுக்குமெனச் சாற்றும் நூலே.

(இ - ள்) “சத்தாதியினிற் றிகமும் பூதம்” என்று
 மேற்கூறியதை விளக்கிக் கூறின், நுண் பூதமாகிய சத்த
 தன்மாத்திரையிலிருந்து தூல பூதமாகிய ஆகாயந் தோன்
 றும்; பரிச தன்மாத்திரையிலிருந்து காற்று என்னுந் தூல
 பூதந் தோன்றும்; உருவ தன்மாத்திரையிலிருந்து நெருப்
 பென்னுந் தூல பூதந் தோன்றும்; இரச தன்மாத்திரையி
 லிருந்து நீர் என்னுந் தூல பூதம் உண்டாம்; கந்த
 தன் மாத்திரையிலிருந்து நிலம் என்னும் தூல பூதம் வரும்.

மேலே கூறிய ஆகாயம் முதலான ஐந்து தூல பூதங்
 களில் சத்தம் முதலான குணங்கள் ஒன்றினுக்கொன்று
 அதிகமாகும்.

நிலம் முதலான ஐம்பூதங்கட்கும் கிரணிறையாய் நான்
 முகனும் திருமாலும் உருத்திரனும் மகேசனும் சதாசிவனும்
 அதிதெய்வங்களாகும்.

“பரனருளால்” (89) என்னும் பாட்டிலிருந்து கூறப்
 பட்ட சிவதத்துவமுதல் நிலதத்துவ மீருன முப்பத்தாறு
 தத்துவங்களை முறைப்படி அனந்ததேவ நாயனாரும், முதல்வ
 னும் அசுத்தமாயையிலும் சுத்தமாயையிலும் ஒடுக்குவர்
 எனச் சிவாகமங்கள் கூறும் (எ - று).

சு - வே : ¹ வெளியுதிக்கும்

² இரசத்திற்

³ மாக

⁴ மலையன்முன்

புறக்கருவி அறுபதும் முப்பத்தாறில் அடங்கும் என்றல்

93 ஓதுபுறக் கருவியறு பதுமா றுறில்

ஒடுங்குமுறை யைம்பூதத் தையைந் தாரும்

பூதபரி னுமமுறு நாடி பத்தும்

புடவியினில் ஐயிருகால் பொருந்துங் காலில்

நீதிவச னுதிகள்வாக் காதி யைந்தில்

நிலவிய¹விந் துவில்நாலு வாக்கு மேவும்

கோதுறுமு வேடனையா காயம் மேவும்

குணமூன்றும் புமான்றனையே கூடுங் காணே.

(இ - ள்) ஐம்பூதங்களின் காரிய மாகிய இருபத்தைந் தும், நாடிகள் பத்தும், காற்று பத்தும், வசனாதி ஐந்தும், வாக்கு நான்கும், ஏடனை மூன்றும், குணம் மூன்றும் ஆகிய புறக்கருவி அறுபதும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் ஒடுங்கும் முறையைக் கூறின், பூத காரியம் இருபத்தைந்தும் ஐம் பூதத்தினுள் அடங்கும். பூதக் கலப்பால் உண்டாகிய நாடிகள் பத்தும் நிலதத்துவத்தில் அடங்கும். பிராணன் முதலிய பத்துக் காற்றும் வாயு பூதத்தி லடங்கும். வசனாதி யைந்தும் வாக்காதி தொழிற்கருவியில் அடங்கும். குக்குமை முதலான நான்கு வாக்கும் விந்து தத்துவத்தில் அடங்கும். ஏடனை மூன்றும் ஆகாயத்தில் அடங்கும். மூன்று குணமும் மூலப்பிரகிருதியில் அடங்கும் என்று அறிவாயாக (எ - று).

சு - வே : ¹ விந்துவினில் நால்வாக்கு மேவும்.

சூக்கும உடம்பாகிய புரியட்டகத்துள் ஏனைய தத்துவங்களெல்லாம் அடங்கும் என்றல்.

94 ¹போற்றிடுசத் தாதியுங் கரண மூன்றும்

பொருந்துபுரி யட்டகமாஞ் ²சூக்கு மத்தே

ஏற்றமிகுந் தத்துவங்கள் முப்பத் தாறும்

இசைந்தடங்கும்; புஷியாதி சோத்தி ராதி

³சாற்றியவாக் காதிவச னுதி யெல்லாம்

சத்தாதி தமிழடங்கும்; சித்தந் தானும்

ஆற்றலுறுங் கலாதிசிவ கருவி யெல்லாம்

அடங்கியிடும் மனம்புத்தி யாங்கா ரத்தே.

(இ - ள்) போற்றி உணரப்படும் சத்தம் முதலிய தன்மாத்திரை ஐந்தும், மனம் புத்தி ஆங்காரமென்னும் காரணம் மூன்றும் பொருந்தி புரியட்டகமென்று கூறப்படும் சூக்கும உடம்பில், உயர்வு பொருந்திய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் பொருந்தி அடங்கு மென்க. எவ்வாறடங்கு மெனில்? நிலம் முதலான தூல பூதங்கள் ஐந்தும், செவி முதலான அறிவுக்கருவிகள் ஐந்தும், வாக்கு முதலான தொழிற்கருவிகள் ஐந்தும், வசனம் முதலான அவற்றின் தொழில் ஐந்தும் ஆகிய இருபதும் சத்தம் முதலான தன் மாத்திரையில் அடங்கும்; சித்தமும், கலைமுதலான வித்தியா தத்துவங்களேழும், சிவதத்துவ மைந்தும் ஆகிய பதின் மூன்றும் மனம், புத்தி, ஆங்காரத்தே அடங்கும் (எ - று).

புரியட்டகம் சூக்கும தேகமும், பரதேகமு மென்று இரு வகைத்து. அவற்றுள், தன்மாத்திரை ஐந்தும், அந்தக்கரணம் மூன்று மாகிய எட்டானும் ஆயது சூக்கம தேகம், இது காலோத்தரத்திற்கண்டது என்பர் சிவஞான முனிவர். (சி.போ-பாடியம்-2-2)

சு - வே : ¹ போற்றியிடுஞ் சத்தாதி கரணம் மூன்றும்.

² சூக்கமற்றே.

³ சாற்றிய

**முப்பத்தாறு தத்துவங்களை மூன்றாகவும்
இருபத்தாறுகளும் இயம்பலாம் என்றல்.**

95 மூலமுதல் எண்மூன்றும் மாயை என்றும்
முயங்குகலா நிகளேழும் புருட னென்றும்
கோலுசிவ முதலைந்து மீச னென்றும்
கூறுவர்மான் மோகினிநீள் விந்து வென்றும்
ஏலமரும் மாயையிரு பத்து நாலோ
டிகல்புருட னுடனிருபத் தைத்தா மென்றும்
மேமைரு மீசனுட னிருபத் தாரும்
விதிப்பர்பர சிவத்தொடரு பத்தேழா மென்றே.

(இ - ள்) நிலம் முதலான இருபத்துநான்கு ஆன்ம தத்துவத்தினை மாயை என்றும், கலை முதலான ஏழு

வித்தியாதத்துவத்தினைப் புருடனென்றும், நாதம் முதலான ஐந்து சிவதத்துவத்தினை ஈசன் என்றும் கூறுவர். இம் மூன்றினையும் அடைவே மான், மோகினி, விந்துவென்றும் கூறுவர்.

மேல், மாயை என்று கூறிய இருபத்துநான்குடன் கலாதிகள் ஏழும் கூடி ஒன்றான புருடனைச் சேர்க்க இருபத்தைந்தாம். இவ் விருபத்தைந்துடன் சிவம் முதல் ஐந்துங் கூடிய ஈசனைச் சேர்க்க, இருபத்தாரும். இவ் விருபத்தாறுடன் தத்துவாதீதனை பாசிவத்தைச் சேர்க்க இருபத்தேழாம் என்று அறிஞர் கூறுவர் (எ - று).

‘கூறுவர்’ என்னுஞ் சொல்லினை மூன்றிடத்தும் கூட்டுக.

சு - வே : ¹ விதிப்பர்சிவத் தோடிருபத் தேழா மென்றே.

வேதாந்த நிலையுடையோர் கூறுவது.

96 பூதமவை ஐந்தடையே ஒன்றினிநான் காகப்
பொருந்திருப துடன்முதலைத் தையைந்தாம் புகலின்
ஓதியவான் நாளாகும் அதிலொருகூ றனிலன்
உறில்மனமாம் ஒருகூறங் கெரிமருவிற் புந்தி
நீதியிலங் கொருகூறு சலமருவிற் சித்தம்
நின்றதொரு கூறுபுரு திவியுறிலங் காரம்
ஆதிமுதல் வானமிய மானன்னிவ் வடைவே
அனிலனுமை வகையாகு மதுபகரக் கேளே.

(இ - ள்) பூதங்கள் ஆகாயம் முதலாக ஐந்தாகும். அவை முறையே இரண்டாகப் பிரிந்து நிற்க, அவ் விரண்டில் இரண்டாக் கூறு நான்காகப் பிரிந்ததனால் உண்டான நான்கு அரைக்காற் கூறுகளும் ஏனைய நான்கு பூதத்துடன் பொருந்திய இருபதுடனே ஒவ்வொரு பூதத்தின் முதற்கூறு ஐந்தும் சேர இருபத்தைந்து தத்துவங்களாகும். அவ் விருபத்தைந்தினை விளங்கக் கூறின், சொல்லப்பட்ட வானின் இரண்டாக் கூறு நான்காகும். அவ் வான்கூறில் ஒன்று காற்றுடன் ஒன்றில் மனம் உண்டாம்; ஒரு கூறு நெருப்புடன் பொருந்தில் புத்தி தோன்றும்; ஒரு கூறு நீருடன்

பொருந்தில் சித்தம் உண்டாம்; ஒரு கூறு மண்ணுடன் சேரில் ஆங்காரம் தோன்றும்; முதற் கூறுகிய வானமே இயமானனும்.

இம் முறைப்படியே காற்று என்னும் பூதமும் ஐவகையாகும் அதனைக் கூறக் கேட்பாயாக (எ - று).

சு - வே : ¹ முதலை யைந்தாம் புகலின்.

² இயமானிகை யிவ்வடைவே.

இதுவும் அது

97 காலுமொரு நான்கதலி லொருகூறு வானிற்
கலக்கிலது சமானனொரு கூறழலி லுதானன்
கோலுமுத கத்தொருகூ ற்பானனெனப் புகலும்
குலவுமொரு கூறவளி உறிலதுவே பிரானன்
சாலுமுதல் வாயுவியா னன்றிறத்தி னாகும்
தழலுமொரு கால்வகையா ¹மொருகூறம் பரத்தின்
மேலுறிலங் கதுசெவியாங் காலொருகூ றுடலாம்
விரிதிரை ருறிலொருகூ றதுதாலு வெனுமே.

(இ - ள்) காற்றின் ஒருபகுதி நான்கு கூறுகி, அவற்றுள் ஒரு கூறு ஆகாயத்திற் கலக்கில் அது சமான வாயுவாம். ஒரு கூறு நெருப்பிற் கலக்கில் அது உதான வாயுவாம். ஒருகூறு நீரிற்கலக்கில் அபான வாயுவாம். ஒருகூறு மண்ணிற் கலக்கில் பிரான வாயுவாம். முதற்பகுதியான காற்று வியானன் முதலான கூறுபாடுடையன வாகும்.

நெருப்பும் இருபகுதியாய் ஒரு கூறு நான்கு பகுதியாகிட, அவற்றுள் ஒரு கூறு ஆகாயத்திற் சேரில் அது செவியென்னும் அறிவுக் கருவியாம். ஒரு கூறு காற்றுடன் கலக்கில் அது உடல் (துவக்கு) என்னும் அறிகருவியாம். ஒரு கூறு நீருடன் ஒன்றில் நாக்கு என்னும் அறிகருவியாகும் (எ - று).

சு - வே : ¹ ஒருகூறம் பரந்தான்.

இதுவும் அது

98 எனுமொருகூ ¹றவனியினி லாக்ராண மாகும்
 எரிமுதனேத் திரமாகும் ²நீரும் ான்காம்
 உனிலொருகூ றண்டமுறிற் சத்த மாகும்
 ஒருகூறு வனிமருவிற் பரிச மாகும்
 துனியொருகூ றெரிமருவி லுருவ மாகும்
 தொடர்ந்தொருகூ றவனியுறிற் கந்த மாகும்
 தனிநிலை ³நிரதமெனப் புகல லாகும்
 தரணியின்நால் வகையதுவுஞ் சாற்றக் கேளே.

(இ - ள்) நெருப்பில் ஒருகூறு நிலத்திற் கலக்க உண்டாயது முக்கு (ஆக்கிராணம்) என்னும் அறிகருவி யாகும். நெருப்பின் முதற் கூறுகிய பாதியே விழி (சட்சு) என்னும் அறிகருவி யாகும்.

நீரும் இருபகுதியாய் இரண்டாங் கூறு ான்காக, அவற்றுள் ஒருகூறு ஆகாயத்தொடு கலக்கில் ஒலி (சத்தம்) உண்டாகும். ஒருகூறு காற்றுடன் கலக்கில் ஊறு (பரிசம்) உண்டாம். ஒருகூறு நெருப்புடன் பொருந்தில் உருவந்தோன்றும். ஒருகூறு மண்ணுடன் சேரில் மணம் (கந்தம்) உண்டாம். நீரின் முதற்பாதி யாகிய தனிநிலையே இரதமாகும் (ரசம்) எனப் புகலலாகும். இனி நிலத்தின் நால்வகையினையுஞ் சொல்லக் கேட்பா யாக (எ - று).

சு - வே : ¹ றவனியுறல்

² நீர்நான் காகும்

³ இரச மெனப்

இதுவும் அது

99 ¹சாற்றிலொரு கூறுவிசும் புறில்வாக் காகும்
 சமீரணனி லொருகூறு பாத மாகும்
 ஏற்றயெரி யினிலொருகூ றடையிற் பாணி
 இருப்புலி லொருகூறு ²பாயு ராகும்
 மாற்றியமண் முதனிலையே உபத்த மாகும்
 மறைந்தடைவே தத்துவங்க னையைந் தாமுற்
 போற்றியபூ தங்களும்நாற் ³கரணந் தம்மைப்
⁴பொருத்தியியற் றிடுநிலையும் புகலக் கேளே.

(இ - ள்) நிலதத்துமும் இருபகுதி யாகி, இரண்டாங் கூறு நான்காக, அவற்றுள் ஒரு கூறு விசம்பாகிய பூதத்துடன் கலக்கில் வாக்கு என்னும் தொழிற்கருவி தோன்றும்; ஒருகூறு காற்றுடன் கலக்கில் பாதமாகிய கருவி தோன்றும்; ஒருகூறு நெருப்புடன் பொருந்தில் பாணி (கைகளின் உயிர்க் கூறு) என்னுங் கருவி தோன்றும். ஒருகூறு நீரென்னும் பூதத்துடன் கலக்கில் பாயுரு வாகும். நிலத்தின் முதற் பாதியே உபத்தமென்னுந் தொழிற்கருவி யாகும்.

இவ்வாறு ஒரு பூதத்தின் கூறு மற்றொரு பூதத்தினுடன் கலந்தும், ஒவ்வொரு பூதத்தின் கூறு தனித்து நின்றும் மனம் முதலான இருபத்தைந்து தத்துவங்கள் உண்டாயின.

இனி முன் போற்றிக் கூறிய பூதங்களும் நான்கு கரணங்களைப் பொருந்தி நின்று அவற்றைச் செயற்படுத்தும் நிலையினையும் சொல்லக் கேட்பா யாக (எ - று).

- சு - வே : ¹ சாற்று மொரு
² பாயுருவ தாகும்
³ கரணத் தன்னை
⁴ பொருந்தியிடு மிதனிலையும்

வேதாந்த நிலையுடையோர் கூற்றினைச், சிவாகம சைவசித்தாந்த நிலையோர் கொள்ளார் என்பது.

100 வாயுவிட மாகமனஞ் சஞ்சலமாய் நினையும்
வன்னியிட மாய்ப்புந்தி பண்ணிடும்நிச் சயங்கள்
ஆயுநீ ரிடஞ்சித்தஞ் 'சலித்துக்கொண் டழியும்
ஆங்காரம் மண்ணிடமா யபிமாவம் புரியும்
நேயமுட னையைந்தாந் தத்துவமைம் பூத
நெறியெனவே வேதாந்த நிலையுடையோர் மொழிவர்
தூயசிவா கமசைவ சித்தாந்த நிலையோர்
சொல்லாரிப் பொருளதனைக் கொள்ளாரென் றுணரே.

(இ - ள்) குக்கும மாகிய வாயு பூதத்தின் ஒரு கூறு ஆகாய பூதத்தினிடம் சேர்ந்து உண்டானதே மனம் ஆகையால், அது வாயுவைப் போல விடயங்களிற் சென்று, சஞ்சல

மாய் (அசையும் இயல்புள்ளதாய்) நினைத்தலைச் செய்யும். குக்குமமாகிய தேயு பூதத்தின் ஒரு கூறு ஆகாய பூதத்தினிடம் சேர்ந்துண்டானதே புத்தியாகையால், அது தேயுவைப் போலப் பொருள்களை விளக்கி நிச்சயம் பண்ணும். குக்குமமாகிய அப்பு பூதத்தின் ஒருகூறு ஆகாயத்தினிடஞ் சேர்ந்துண்டானதே சித்தமாகையால், அது அப்புவினைப் போலப் பொருள்களைச் சலித்துப் பற்றி யிழுக்கும். குக்குமமாகிய பிருதிவு பூதத்தின் ஒருகூறு ஆகாய பூதத்தினிடஞ் சேர்ந்துண்டானதே ஆங்காரமாகையால் அது பிருதிவியைப் போற் கடினமாய் நின்று நான் என்று அபிமானிக்கும்.

இவ்வாறு, இருபத்தைந்து தத்துவங்களும் ஐம்பூதங்கள் கலந்து உண்டான (பஞ்சீகரண) நெறியால் தோன்றும் என்று வேதாந்த நிலையுடையோர் கூறுவர்.

ஆனால், தூய சிவாகம நெறியிற் செல்லும் சைவசித்தாந்த நிலையினையுடையோர் மேற் கூறிய இருபத்தைந்து தத்துவங்களின் தோற்றத்தை இவ்வாறு கூறார்; அவர்கள் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டார் என்று உணர்வாயாக (எ-று)

சு - வே : ¹ சலித்துக் கொண்டழியும்

சிவாகம சைவ சித்தாந்த நிலையோர், மும்முதற் பொருள்களைக் கூறி, அம் மூன்றினையும் அநாதி என்பார் என்பது.

101 அனைத்துலகம் ¹முவகையா மவனவனோ டதுவாய்
அளவிலுள வாயுலவி அழிந்திடலா லிவற்றைத்
தனக்குமுத னடுவீறி லானெவையுங் கடந்த
தலைவனியற் றிடவேண்டுந்; ²தானுவுள தாக,
மனத்தவனை நினைத்தரிய சித்திமுத்தி பெறலான்
மருவுபசு வர்க்கமுள; மலமுன்றும் உளவாம்
உனற்கரிய துக்கசுகம் அஞ்ஞானம் மயக்கம்
³உயிருறலான்; மும்முதலு மநாதியென வுணரே.

(இ - ள்) எல்லா உலகங்களும் அவனென்றும், அவளென்றும், அதுவென்றும் இவ்வாறு பகுத்து முவகையாய்

வழங்கப்படுவதாகி, முறைப்படி தோன்றி, நின்று, அழிந்து முத்தொழிலுடைமையால், இப் பெரிய மூன்று தொழில்களை, ஒருவரால் ஆக்கப்படுதலும் காக்கப்படுதலும் ஒடுக்கப்படுதலும் இல்லாதவனும் எல்லாப் பொருள்களையுங் கடந்தவனும் ஆகிய ஒப்பற்ற பெருத்தலைவன் நிமித்த காரணனாய் நின்று இயற்றிடவேண்டும். அத்தகைய தலைவனாகிய தாணு உளதாக அளவைகளால் நிச்சயிக்கப் படவே, அத்தகைய தலைவனை மனத்தாலே நினைத்து, அரிய சித்தியினையும், முத்தியினையும் பெற்றுவருதலால், அப் பேற்றினைப் பெறும் உயிர்க்கூட்டம் உள வாதலும் அளவைகளால் துணியப்படுகின்றது. அவ் வுயிர்க்கூட்டம் துன்ப யின்பப் பயனையும் அறியாமையினையும் மயக்கத்தினையும் பெற்றுவருதலால் அம் மூன்றிற்கும் ஏதுவான கன்ம மலமும், ஆணவ மலமும் மாயா மலமும் உளவாதலும் அளவைகளால் துணியப்படுகின்றது. மேலே நிச்சயிக் கப்பட்ட பதி, பசு. பாசம் என்ற மூன்று பொருள்களும் ஒரு பொருளிலே இருந்து ஒரு காலத்திலே தோன்றியவை யல்ல; தனித்தனியான அநாதிப் பொருள்களாம் (எ-று).

இப்பாட்டின் கருத்தினை,

“பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்

பதியினைப் போற்பசு பாசம் அநாதி”

என்னும் திருமந்திரப் பாடலால் (115) அறிக.

சு - வே: ¹ எழுவகையாம், எழுவகையாய். ‘மூவகையாம்’ என்பது, சரஸ்வதி மகால் சுவடி பாடம்.

² தாணு வுணவாகும்; தாணுவுளவாக.

³ உயிருறுகால் அம் முதலும்.

முதல்வன் வடிவாகிய பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தில் அடங்கியுள்ள முப்பத்தெட்டு கலாசத்திகளால் அம் முதல்வன் இவ் வுலகை விதித்து, வகுத்து, அடக்கும் என்பதை உணர்த்தத் தொடங்கி, முன்னர் அச் சத்திகளைக் கூறுதல்.

102 அண்ணல்திரு முகமைந்தாம் ஈசானம் புருடம்
அகோரமரும் 'வாமஞ்சத் தியோசாத மென்ன

நண்ணியிடு மீசான கலையைந்தாம் புருடன்
 நயந்தகலை யொருநான்காம் நாலிரண்டா மகோரம்
 திண்ணமிகும் வாமகலை யொருபதுடன் மூன்றும்
 திகழ்சத்தி யோசாதத் தெண்கலையாந் தெரிந்தே
 எண்ணமருங் கலைமுப்பத் தெட்டாமென் றிறைநூல்
 இயம்பியிடு ¹மிந்நாமம் விளம்புமுறை கேளே.

(இ - ள்) அண்ணல் என்னும் சதாசிவ மூர்த்தியின் திருமுகங்கள் ஈசானம், தத்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்று ஐந்தாகும். அவ் வைந்து முகங் களுள் ஈசானத்திற்குரிய கலை ஐந்தாகும். தத்புருட கலை நான்காகும்.

அகோரகலை எட்டாகும்; வாமதேவகலை பதினமூன் றாகும். சத்தியோசாதகலை எட்டாகும்; இவ் வைந்தற்கும் உரிய கலைகள் முப்பத்தெட்டாகும் என்று சிவாகமங்கள் கூறும். இம் முப்பத்தெட்டு கலைகளின் பெயர்களைக் கேட்பா யாக (எ - று).

சு - வே: ¹ வாமமுடன் சத்தியமென் றறிக.

² இதனாம்.

இதுவும் அது

103 சத்தியதெண் கலைநாமஞ் சாற்றிடுவ மடைவே
 தகுஞ்சத்தி இருத்தியுடன் ¹தியதியையிந் திரையும்
 நித்தியமே தாவினிய காந்தியுடன் ²சுவதை
 நிகழ்திருதி யெனவெட்டாம்; நிரைநிரையே தானம்
 ஒத்தவலப் பான்முதலாய் அகங்கால்க ளிரண்டும்
 உரைத்தவகங் கையிரண்டாக் கிராணமுட னுச்சி
 வித்தகமாம் வாசுவிரண் டுவையிருநான் கடைவே
 வியாபரிக்கு மெனமுதல்வன் நூலுரைக்கு நெறியே.

(இ - ள்) பஞ்சப் பிரம்ம மந்திரங்களுள் சத்தியோசாத மந்திரத்திற் குரிய எட்டுக் கலைகளின் பெயரைக் கூறின், சித்தி, இருத்தி, தியுதி, இந்திரை அல்லது இலக்குமி, நித்திய மாகிய மேதா, இனிய காந்தி, சுவதை, திருதி என எட்

டாகும். இவை சதாசிவ மூர்த்தியின் வடிவத்தில் அடைவே வலப்பக்கம் முதலாக உள்ளங்கால் இரண்டு, உள்ளங்கை இரண்டு, மூக்கு, உச்சி, தோள் இரண்டு என்னும் எட்டு இடங்களிலே வியாபரித் திருக்கும் என்று சிவாகமம் கூறும் (எ - று).

சத்தியோசாத மந்திரத்தை நியசிக்க வேண்டிய முறையினை; சத்தியோ சாதம் பிரபத்யாமி என்று சித்தி கலையை வலக்காலிலும், சத்யோசாதாயவை நம: என்று இருத்தி கலாசத்தியை இடக்காலிலும், பவேநம: என்று தியுதி சத்தியை வலக்கையிலும், அபவேநம: என்று இலக்குமியை இடக்கையிலும், அநாதிபவே நம: என்று மேதா சத்தியை மூக்கின் நுனியிலும், பஜஸ்வமாம் நம: என்று காந்தி சத்தியை சிரத்திலும், பவ நம: என்று ஸ்வதா சத்தியை வலத்தோளிலும், உத்பவாய நம: என்று திருதி சத்தியை இடத்தோளிலும் நியசிக்க என்று (அர்ச்சன விதிப்படலம்) காமிகாகமம் கூறுகின்றது.

சு - வே : ¹ துவிதியும் துத்தியை.

² சுவத்தி.

இதுவும் அது

104 வாமகலை பதின்மூன்றும் ¹அந்நாமம் புகலில்

²வளரிரசா கூரிரட்சா மகிழிரதி பாவி

³காமினிசா மினிகிரியா புத்தி காரி

கருதரிய தாத்திரியும் பிராமியுமோ கினியும்

எமமுறு பவாவெனவு ⁴மாமிவற்றின் தானம்

இசைந்தனபா யுருவிங்க மிருகுறங்கீர் முழந்தாள்

சேமமுறுங் கணைக்கால்கள் இரண்டுபத மிரண்டும்

திருந்துகடி நடம்பக்க மிரண்டிடமுந் திகழும்.

(இ - ள்) வாமதேவ மந்திரத்திற் குரிய கலைகள் பதின் மூன் றாகும். அவற்றின் பெயர்களைக் கூறின், இரசா, இரட்சா, இரதி, பாவி, காமினி, சாமினி, கிரியை, புத்தி, காரி, தாத்திரி, பிராமி மோகினி, பவா என்பனவாம். இவற்றை நியசிப்பதற் குரிய இடம் பாயுருவும், இலிங்கமும், இரண்டு தொடையும், இரண்டு முழந்தாளும், இரண்டு கணைக்காலும், இரண்டு பாதமும், கடிதடமும், பக்கம் இரண்டும் என்னும் பதின்மூன் றிடங்களாம் (எ - று).

வாமதேவ மந்திரத்தை நியசிக்க வேண்டிய முறையினை, வாமதேவாய நம: என்று ரஜா சத்தியை குஹ்யத்திலும், ஜயேஷ்டாய நம: என்று ரட்சா சத்தியை இலிங்கத்திலும், ருத்ராய நம: என்று ரதி சத்தியை வலத்துடையிலும், காலாய நம: என்று பால்யா சத்தியை இடது துடையிலும், கலநம: என்று காமா சத்தியை வலது முழங்காலிலும், விகரணாய நம: என்று சம்யமீ சத்தியை இடது முழங்காலிலும், பல நம: என்று கிரியா சத்தியை வலது கணைக்காலிலும், விகரணாய நம: என்று புத்தி சத்தியை இடது கணைக்காலிலும், பல நம: என்று கார்ய சத்தியை வலது இடுப்பு முட்டியிலும், பிரமதாய நம: என்று தாத்ரி சத்தியை இடது இடுப்பு முட்டியிலும், ஓம் நம: என்று பிராம்மணீ சத்தியை இடுப்பிலும் (கடிதடம்), ஸர்வவூத தமனாய நம: என்று கூறிக்கொண்டு, மனோ நம: என்று மோகினி சத்தியை வலப்பக்கத்திலும், உந்மநாய நம: என்று பவசத்தியை இடப்பாரிசத்திலும் நியசிக்க வேண்டு மென்று காமிகாகமம் கூறுகின்றது.

சு - வே: ¹ அதனும்

² வளரிரசா கூரிரக்கா மாவிரதி பாலி

³ காமசமு யமினிகிரி யாபுத்தி காரி

⁴ ஆமிதற்குத்.

இதுவும் அது

105 சாற்றியிடு மகோரகலை ¹எட்டவற்றின் பெயர்கள்
தமம்மோகஞ் சையநிட்டை ²தருமிருத்து மாயை
³போற்றபயை சரையெட்டா ⁴மலைக்குத் தானம்
பொருந்தியங் களமிருதோ ஞந்திமடி புறம்மாள்
பேற்றவிட மெனப்புக்லவர் புருடகலை யொருநான்
கெழில்விவிர்த்தி பிரதிட்டையுடன் வித்தையிருஞ் சாந்தி
ஆற்றியதற் புருடாதி யானனநான் ககலா
தமருமுதல் அறைந்தகலை அனைத்துமியற் றிடுமே.

(இ - ள்) சொல்லப்படும் அகோர மந்திரத்திற்குரிய கலைகள் எட்டாகும். அவற்றின் பெயர்கள் தமம், மோகம், சயை, நிட்டை, தக்க மிருத்யு, மாயை, போற்றப்படும் அபயை, சரை என்பனவாகும்.

மேற் கூறப்பட்ட கலைகளை வைத்து நியசிக்கும் இடங்களாவன;— பொருந்திய நெஞ்சம் கண்டமும், இரண்டு தோளும், உந்தியும், வயிறும், முதுகும், மார்பும் என்கிற எட்டு உறுப்புக்களும் ஏற்றவை யாகும்.

தத்புருட மந்திரத்திற்குரிய கலைகள் நான்காகும். அவற்றின் பெயர் நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி என்பனவாகும். அவை முறையே மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு இத் திசைகளி லுள்ள முகங்களில் நீங்காது அமரும் என்க. முன் சொன்ன கலைகள் அனைத்தினையும் இவை இயற்றிடும் (எ - று).

அகோர மந்திரத்தை நியசிக்க வேண்டிய முறை, அகோரேப்யோ நம: என்று இருதயத்தில் தமை என்னும் சத்தியையும், அதகோரேப்யோ நம: என்று மோகசத்தியைக் கண்டத்திலும், கோர நம: என்று ரட்சா சத்தியை வலத் தோளிலும், கோரதரேப்யோ நம: என்று நிஷ்டா சத்தியை இடத்தோளிலும், சர்வதஸ் சர்வநம: என்று மிருத்யுவை நாபியிலும், சர்வேப்யோ நம: என்று மாயையை வயிற்றிலும், நமஸ்த்தே ருத்ர நம: என்று அபயா சத்தியை பிருஷ்டத்திலும், ரூபேப்யோ நம: என்று ஜராசத்தியை மார்பிலும் நியசிக்கவும் என்று காமிகம் கூறும்.

தத்புருஷ மந்திரத்தை நியசிக்கும் முறை, தத்புருஷாய வித்மகே என்று சாந்தி கலையை கிழக்கு முகத்திலும், மகாதேவாய தீமஹி என்று வித்யா கலையைத் தட்சிண முகத்திலும், தந்நோருத்ர: என்று பிரதிஷ்டா சத்தியை வடக்கு முகத்திலும், பிரசோதயாத் என்று நிவிர்த்தி கலையை மேற்குமுகத்திலும் நியசிக்க வேண்டும் என்று காமிகம் கூறும்.

சு - வே : ¹ எட்டாகு மதன்பேர்.

² தகும்பையுண் மிருத்துப்.

³ போற்றுபயை.

⁴ இதற்குத்தானம்.

இதுவும் அது

106 அரியதிற் லீசானத் தைங்கலையா ¹மவைப்பேர்
 அச்சசியங் கதையோடிட் டாயை²மரீ சினியும்
³மரியசுவா லினிமுகமைந் தினுமகலா வியாத்தம்
 மருவியிடுந் தொகைமுப்பத் தெண்கலையாஞ் சத்தி
 விரவியபஞ் சப்பிரமத் தினிலடங்கி யுலகம்
 விதித்துவகுத் தடக்கியிடும் மேன்மையினால் விளங்குந்
 திரமருவுஞ் சகம்பஞ்சப் பிரமமய மெனவே
 தெளிந்தவரே ⁴தம்போதக் களங்கமகன் றவரே.

(இ - ள்) அருமையும் ஆற்றலும் வாய்ந்த ஈசான மந்திரத்திற் குரிய கலைகள் ஐந்தாம். அவற்றின் பெயர் அழகிய சசி அங்கதை, இட்டாயை, மரீசி, சுவாலினி என்பன வாகும். இவை சதாசிவ மூர்த்தியின் ஐந்து முகங்களிலும் நீங்காமல் அடங்கியிருக்கும்.

சத்தியோசாதம் முதலான பஞ்சப்பிரம மந்திரத்திற் பொருந்தியிருக்கும் கலாசத்திகள் முப்பத்தெட்டினை மேற் கூறிய முறையில் அறிந்து கொள்க. இச் சத்திகள் சதாசிவ மூர்த்தியின் வடிவான பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தினில் அடங்கி, உலகத்தை உண்டாக்கியும், காத்தும், ஒடுக்கியும் வருகின்ற மேன்மையினாலே, இவ் வுலகம் பஞ்சப்பிரம மயம் என்று தெளிந்த அறிவினரே தற்போதமாகிய குற்றத்தினின்றும் நீங்கியவ ராவார் (எ - று).

ஈசான மந்திரத்தை நியசிக்க வேண்டிய முறையினை, ஈசான சர்வ வித்யானாம் என்று சசிநீ கலையை மேல் நோக்கிய மஸ்தகத்திலும், ஈஸ்வர சர்வ பூதானாம் என்று அங்கதா கலையை கிழக்கு மஸ்தகத்திலும், பிரம்மாதிபதி பிரம்மணோதிபதி பிரம்மா என்று இஷ்டாகலையை தட்சிண மஸ்தகத்திலும், சிவோமே அஸ்து என்று மரீசி கலையை உத்தரமஸ்தகத்திலும், சதாசிவோம் என்று ஜ்வாலினீ கலையை மேற்கு மஸ்தகத்திலும் நியசிக்க என்று காமிகாகமம் கூறும்.

சு - வே : ¹ அதன் பேர்

² சுவாலினியும்

³ மரிசியெனயிவை முகமைந்

⁴ நம் போதக்

நிலம் முதலான தத்துவங்கள் வியாபித்திருக்கும் அளவு

107 புடவிவிசும் பளவுதகம் புமானளவாம் வன்னி
புகலருமோ கிவியளவாம் பொருவருகால் மருவும்
அடலுறுசா தாக்கியத் தம்பரம்நாத மளவாம்
ஆங்காரங் கிரியையரும் புத்தியுயர் ஞானம்
திடமருவும் மொமிச்சா சத்தியள வாகும்
திகழ்சித்தந் திரோதான மளவாகு முள்ளம்
விடலரிய பரையளவும் 'வியாத்தமுறு மெனவே
விளம்புவர்கள் உலகியல்பை யகன்றநெறி யினரே.

(இ - ள்) நிலம் என்னும் தத்துவம் ஆகாயமென்னுந் தத்துவம்வரை வியாத்தி யாகும். நீர் என்னுந் தத்துவம் பிரகிருதிமாயைவரை வியாத்தியாகும். நெருப்பென்னுந் தத்துவம் அசுத்தமாயைவரை வியாத்தியாகும். காற்றென்னுந் தத்துவம் சாதாக்கிய தத்துவம்வரை வியாத்தியாகும். ஆகாயமென்னுந் தத்துவம் நாத தத்துவம்வரை வியாத்தி யாகும். அகங்கார மென்னுந் தத்துவம் கிரியா சத்திவரை வியாத்தி யாகும். புத்திதத்துவம் ஞானசத்திவரை வியாத்தி யாம். மனம் என்னுந் தத்துவம் இச்சாசத்திவரை வியாத்தி யாகும். சித்ததத்துவம் திரோதான சத்திவரை வியாத்தி யாகும். உள்ளம் பராசத்திவரை வியாத்தி யாகுமென்று உலகியல்பினை யகன்ற சிவஞானிகள் கூறுவர் (எ - று).

ஐந்து பூதங்களின் வியாத்தியை இந் நூல் 79, 80, 81, 82, 83 என்னும் எண்ணுள்ள பாடல்களாலும் அறிக. அந்தக் கரணங்களுக்கு வியாத்தி, மான் (ஆன்மதத்துவம்) அளவுமென்று தத்துவப் பிரகாசம் (254) கூறுகின்றது. இக் கருத்து இந் நூலுடன் மாறுபடுகிறது. ஆராயத் தக்கது.

சு - வே: வியாப்தம்

ஐம்பூதத்துள் கருவிகள் முப்பத்தாறும்
அமரும் முறை.

108 அவனிதனிற் பிரமாண்ட மடங்குமது நிவிர்த்தி
அப்புவினிற் புமானெண்மூன் றடங்குமது பிரதிட்டை
துவமருவுங் கலாநிகளேற் அங்கியிலுற் றமருஞ்
சொல்லிலது வித்தைசுத்த வித்தைமுதன் மூன்றும்

தவமருவு முல்வையினி லடங்குமது சாந்தி
 சத்திசிவம் விகம்பிலுறு மதுசாந்தியா தீதம்
¹நவையுறுமைம் பூதத்திற் கருவிகளா றுறும்
 நயந்தமரு மெனமொழிவ ருயர்ந்தபெருந் தவரே.

(இ - ள்) நிலதத்துவத்தில் நான்முகன் அண்டம் அடங்கும். நிலதத்துவமும் நான்முகன் அண்டமும் நிவிர்த்திகளையாகும். நீர் (அப்பு) என்னுந் தத்துவத்தில் பிரகிருதி மாயையும் ஆன்மதத்துவம் இருபத்து மூன்றுள் நிலம் நீங்கலான இருபத்துமூன்றும் அடங்கும். நீரும் பிரகிருதி மாயை முதலானவைகளும் பிரதிட்டாகலை யாகும். நெருப்பென்னுந் தத்துவத்தில் (தேயு) கலைமுதலான வித்தியாதத்துவம் ஏழும் பொருந்தி அமரும். நெருப்பும் வித்தியாதத்துவமும் வித்தியாகலை யாகும். காற்றென்னுந் தத்துவத்தில் (வாயு) சுத்தவித்தை, மகேசுரம், சாதாக்கியம் என்னும் சிவதத்துவம் மூன்றும் அடங்கும். காற்றும் இத் தத்துவங்களும் சாந்திகலை யாகும். ஆகாயதத்துவத்தில் சத்தி தத்துவம் சிவதத்துவ மென்னும் இரண்டு சிவதத்துவங்கள் அடங்கும். ஆகாயமும் இத் தத்துவ மிரண்டும் சாந்தியாதிகலையாகும். இவ்வாறு ஐம்பூதத்தில் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் பொருந்தும் என உயர்ந்த பெருந்தவர் மொழிகுவர் (எ - று).

சு - வே : ¹ நவையுறுமைம்.

இறைவன் செயல் திருவிளையாடலே என்பது

109 தக்கபரை கலைசாந்தி யாதீ தத்தாற்

சதாசிவநற் றெழிலினையுந் திரோதை சாந்தி
 மிக்ககலை யாலீசன் றெழில்க டானும்

விளங்கருள்சே நிச்சைகலை வித்தை ¹தம்மாற்
 தொக்கவுருத் திரன் றெழிலும் ஞான சத்தி

துலங்குகலை ²பிரதிட்டையின்மால் தொழிலு மேனை
 அக்கணமே கிரியைகலை நிவிர்த்தி ³தம்மால்

அயன் றெழிலும் நடத்தலிறை யாட லாமே.

(இ - ள்) பதியாகிய இறைவன், தக்க பராசத்தியாலும் சாந்தியாதீத கலையாலும் சதாசிவ மூர்த்தியின் நல்ல தொழிலாகிய அனுக்கிரகத்தையும், திரோதான சத்தியாலும் சாந்திகலையாலும் மகேசுரனுடைய தொழிலாகிய மறைத் தலையும், இச்சாசத்தியாலும் வித்தியாகலையாலும் உருத்திரனுடைய தொழிலாகிய அழித்தற் றொழிவினையும், ஞான சத்தியாலும் பிரதிட்டாகலையாலும் திருமால் தொழிலாகிய காத்தற் றொழிவினையும், கிரியாசத்தியாலும் நிவிர்த்திகலையாலும் நான்முகன் தொழிலாகிய படைத்தற் றொழிலையும் நடத்துதல் நடனத்தலைவனாகிய அவன் திருவிளையாடலாகும் (எ - று).

சு - வே : ¹ தன்னால்.

² பிதிட்டையில்.

³ தன்னால்.

இறைவன் அத்துவாக்களின் வழியாக உயிர்கட்கு வினைப்போகம் ஊட்டும்முறை

110 உன்னரிய பரன்கிரியை நிவித்திகலை யதனில்
உயர்தருமந் திரமிரண்டால் புரமொருநூற் றெட்டால்
‘வன்னமு’ வெழுத்தொன்றால் வரும்பதநா லேழான்
‘மலரவன்முன் னிலையாக மதித்துயிர்கட் ‘கிதமாய்
மன்னுபுவி தத்துவத்தி னிடமாக மருவி
வருபாசி உபத்தமதால் வருங்கருமப் பயலை
அந்நிலையே அருத்தியபின் முன்போல் ஏன்ற
அருவினையை நிவித்தியினில் அடைத்திடுமென்
றுணரே.

(இ - ள்) நினைத்தற்கரிய பரமேசுரன் கிரியாசத்தியினால் நிவிர்த்திகலையி னிடமாக, சத்தியோசாதம் இருதயம் என்னும் மந்திரம் இரண்டினால், பத்திரகாளி புவனம்முதல் வீரபத்திர புவனம் ஈருன நூற்றெட்டு புவனத்தால், கூட என்னும் எழுத்தொன்றால், மகாதேவ பதம் முதலாக நமோ நம : என்னும் பதம் ஈருகிய இருபத்தெட்டுப் பதங்களால், நான்முகனை முதன்மையாக வைத்து, உயிர்கட்கு நன்மை

வினையவேண்டி, நிலமாகிய தத்துவத்தினிடமாக மருவி, மூக்கு என்னும் அறிவுக்கருவியால், குறி (உபத்தம்) என்னும் தொழிற்கருவியால் உண்டாகும் வினைப்பயனை முறைப்படி நுகரச் செய்தபின், மிகுந்ததாய்ப் பொருந்திய வினையை முன் போல அந் நிவிர்த்திகையிலேயே வைப்பன் என்று உணர் (எ - று).

சு - வே : ¹ வன்னமுடி யெழுத்தொன்றால்.

² மலரயன். மாலயன்.

³ கினிதாய்.

இதுவும் அது

111 ஞானகலை பிரதிட்டையினிள் மந்திரங்க ளிரண்டால்
நாடியதத் துவமிருபத் தொருமுன்று வயந்த
ஈனமிலெண் முவெழுத்தாற் பதமெழுமுன் றதனல்
எண்ணேழு புரமதனல் எழிலரிமுன் விலையால்
ஏனையுயிர் கட்டுதக மிடமாக விளங்கும்
இந்திரியஞ் சிங்ஙுவைபா யுருவதன லேய்ந்த
மானவினைப் பயனுக்ர்வித் தவ்வழியா லடைந்த
வல்வினையின் பயன்முன்போல் வைத்திடுமக் கலையில்.

(இ - ள்) உன்னரிய பரன் (110) தனது ஞானசத்தி தோற்றுவிக்கும் பிரதிட்டாகலையி னிடமாக வாமதேவம், சிரம் என்னும் இரண்டு மந்திரங்களால், அப்பு தத்துவம் முதலாகச் சித்ததத்துவம் ஈருன இருபத்துமுன்று தத்துவங் களால், குறைவில்லாத ளகாரம் முதல் (சங்கார முறையில்) டகாரம் ஈருன எழுத்து இருபத்து மூன்றால், மகேசுர என்னும் பதம் முதலாகச் (சங்கார முறையில்) அருபின் அருபின் என்னும் பதம் ஈருன இருபத்தொரு பதங்களால், அமரேச புவனம் முதல் சிறீகண்ட புவனம் ஈருன ஐம்பத்தாறு புவனங்களால், அழகிய திருமாலை முன்னிலை யாக வைத்து உயிர்க்கு நன்மை வினையவேண்டி, நீர் என்னுந் தத்துவத்தினிடமாக நாக்கு என்னும் அறிவுக்கருவி யால், பாயுரு என்னும் தொழிற்கருவியால் உண்டாகும் பெரியவினைப் பயனை நுகர்வித்து, அவ்வழியால் அடைந்து

எஞ்சிய வினைப்பயனை முன்போல அப் பிரதிட்டாகலையில் வைப்பன் (எ - று).

சு - வே : ¹ பிதிட்டையினில்

இதுவும் அது

112 இச்சைகலை வித்தையினி லுருத்திரன்முன் நிலையால்
இசைதருமந் திரமிரண்டாற் பதநா லைந்தான்
மெச்சியதத் துவமேழால் வன்ன மேழால்
மிகுபுரம்மு வொன்பதனால் விதித்தான் மாவுக் (கு)
அச்சமிலக் கிவிவழித்தா தேத்திரங்கை யெனவே
அமர்தருமிந் திரியமதால் அடைந்தவினைப் பயனை
பிச்சயமா யருந்தியபின் என்றவினை யனைத்தும்
கெழ்தரு வித்தையின்முன்பா லடைவுறவைத் திருமெ.

(இ - ள்) உன்னரிய பரன் (110) தனது இச்சா சத்தி உதவும் வித்தியாகலையி னிடமாக, உருத்திரனை முன்னிலை யாக வைத்து, அகோரம் சிகை என்னும் மந்திரம் இரண்டினால், வியாபின் வியாபின் என்னும் பதம் முதலாகச் சங்கார முறையில் தியான ஹாராய என்னும் பதம் ஈராகிய இருபது பதங்களால், கலை முதலான வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழால், ஞகாரம் முதல் சங்கார முறையில் கவ்வருக்கத்தின் நான்காமெழுத் தீராக வுள்ள ஏழு எழுத்துக்களால், வாம புவனம் முதல் அங்குட்ட மாத்ர புவனம் ஈராகிய இருபத் தேழு புவனங்களால் உயிர்கட்கு விதிக்கவேண்டி, நெருப்பு என்னுந் தத்துவத்தினிடமாகக், கண்ணென்னும் அறிவுக் கருவியால், கையென்னுந் தொழிற்கருவியால் உண்டாகிய இருவினைப் பயனை உயிர்கட்கு நுகர்வித்த பின்னர், மிகுதியாய்ப் பொருந்திய எல்லாவினைகளையும் அந்த வித்தியாதத்துவத்தி னிடமாகவே முன்போல முறைமையுற வைத்திருவன் (எ - று).

இதுவும் அது

113 ஆதிகலை சாந்தியினின் மகேசுரன்முன் நிலையால்
அருடருமந் திரமிரண்டால் பதம்பதினென றதனால்
ஓதியதத் துவம்முன்றால் வன்னம் முன்றால்
உயர்புவனம் பதினெட்டால் உயிர்கட் கன்பால்

வாதமிட மாந்துவக்குப் பாதந் தம்மால்
 மருவுமிரு வினைப்பயனை அருத்தி முன்போல்
 ஏதமுடன் என்றவினைப் பயனி யாவும்
 இருத்திடுவன் சாந்தியிலென் றிசைக்கும் நூலே.

(இ - ள்) உன்னரிய பரன், (110) தனது ஆதிசத்தி யுதவும் சாந்திகலையினிடமாக, மகேசுரனை முன்னிலையாக வைத்து, தத்புருடம் கவசம் என்னும் இரண்டு மந்திரத்தால், நித்திய யோகினை முதல் சங்கார முறையில் வியோம வியாபினை ஈராகிய பதம் பதினொன்றால், சுத்தவித்தை மகேசுரம் சாதாக்கிய மென்னும் சிவதத்துவம் மூன்றால், கவ்வருக்கத்தில் நான்காவ தொழிந்த எழுத்து மூன்றால், வாமை புவனமுதல் சதாசிவ புவனம் ஈராகிய பதினெட்டு புவனங்களால், உயிர்களுிடத்து வைத்த அன்பினாலே, காற்று என்னும் தத்துவத்தினிடமாக, மெய் (துவக்கு) என்னும் அறிவுக்கருவியால், கால்கள் என்னுந் தொழிற் கருவியால், பொருந்திய வினைப்பயனை உயிர்கட்கு நுகர் வித்து, முன்போலவே மிகுதியாய்ப் பொருந்திய வினைகளை பெல்லாம் அச் சாந்திகலையினிடமாகவே வைத்திடுவன் (எ - று).

சு - வே : ¹ தன்னால்

² பயன்க ளியாவும்

இதுவு மது

114 பரையுதவு மதீதகலை தனிலன் பாகப்

பகர்தருமந் திரமுன்றற் பதமொன் றாலும்
 உரைநருதத் துவமிரண்டால் எழுத்தி ரெட்டால்
 ஓங்குபுரம் பதினைந்தால் உயிர்கட் கென்றும்
 திரமருவுஞ் சதாசிவமுன் விலையால் வானிற்
 செறிந்தரெவி வாக்கதனற் சேருங் கன்மம்
 விரைவினுட னருத்தியபின் முன்போ லேன்ற
 வினையையடைத் திடுமிறையக் கலையி லன்றே.

(இ - ள்) உன்னரிய பரன் (110) ஆகிய இறைவன், தனது பராசத்தி உதவும் சாந்தியாதித கலையினிட மாக,

ஈசானம் நேத்திரம் அத்திரம் என்னும் மந்திரம் மூன்றால், ஓம் என்னும் பதம் ஒன்றால், சத்தி சிவம் என்னும் சிவ தத்துவம் இரண்டால், அகரம் முதலாகிய உயிரெழுத்து பதினாலால், நிவிர்த்தி புவனம் முதல் அநாசிருத புவனம் ஈருன பதினைந்து புவனங்களால், சதாசிவ மூர்த்தியை முன்னிலையாக வைத்து, ஆகாய தத்துவத்தினிடமாகச் செவி என்னும் அறிகருவியால், வாக்கு என்னும் தொழிற்கருவியால் உயிர்கட்கு வரும் வினைகளை நுகரச் செய்தபின், முன்போல, மிகுந்து பொருந்திய வினைகளை அச் சாந்தியாதீத கலையில் வைப்பன் (எ - று).

சு - வே : ¹ அதீதகலை தனிலின்

² பதமூன்றாலும்

மறைகளெல்லாம் முதல்வனை அத்துவாவடிவன் என்று கூறுதலால், அவ் வடிவினைக் கூறுகின்றது.

115 அத்துவா வடிவாமெம் மிறைமுடிதான் கலைகள்
ஐந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானநான் குமாம்
வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதி யுந்தி
வியன்பாதம் நிவிர்த்தியதாம் மினிந்துவக்கக் கரங்கள்
வைத்தபுவ னங்கண்மயிர் மந்திரங்கள் நெய்த்தோர்
வளந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகும் மதித்த
தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்தினினை மூளை
சத்திகடாம் நேத்திரம்மூ வைந்தாமிந் தகையே.

(இ - ள்) எம் இறைவனுக்கு ஆறு அத்துவாக்களும் உடம்பாகும். எவ்வாறென்னில்? கலை என்னும் அத்துவாவில் சாந்தியாதீதம் முதலான ஐந்துகலைகளும் அவனுடைய முடியாகும்; சாந்திமுதலான நான்குகலைகளும் முகம் ஆகும்; வித்தியாகலை முதலான மூன்றுகலைகளும் மார்பு ஆகும்; பிரதிட்டை முதலான இரண்டுகலைகளும் உந்தியாகும்; நிவிர்த்திகலை யொன்றும் பெரிய திருவடியாம். வர்ணத்துவா வாகிய எழுத்துக்கள் (துவக்கு) தோலாகும். புவனத்துவாக்களெல்லாம் மயிராகும்; மந்திரத்துவாக்கள் குருதியாகும்; பதாத்துவாக்கள் தசையாகும்; தத்துவத்துவாக்கள் சுக்கிலமும் எலும்பும் நிணமும் மூளையுமாகும்;

அத்துவாக்கட்கு முதலான சத்திகள் பதினைந்தும் விழியாகும் (எ - று).

‘அத்துவா மூர்த்தியாக’ என்னும் சிவஞானசித்தியார் பாடல் உரையில் மறைஞானசம்பந்தர் “சாந்தியாதீதகலை திருமுடி, சாந்திகலை திருமுகம், வித்தை மார்பு, பிரதிட்டை குய்யம், நிவிர்த்தி முழந்தாளும் பாதமும் ஆக இப்படிப் பஞ்ச கலைகளும் அங்கமாகவும்; புவனங்கள் உரோமமும் வன்னங்கள் தோலும் மந்திரங்கள் சோரியும் பதங்கள் நரம்பும் தத்துவங்கள் என்பும் மச்சையாகவும் இப்படி ஆறு அத்துவாவும் சதாசிவ ருக்குத் திருமேனி ஆனபடி யறிக” என்று சிறிது வேறுபடக் கூறுவர்.

சதாசிவ மூர்த்திக்கு ஐந்து முகமும், ஒவ்வொரு முகத்தில் மூன்று கண்ணாக ஐம்மூன்று பதினைந்து விழியும் இருத்தலை, “அஞ்ச முகமுள ஐம்மூன்று கண்ணுள” (1736) என்னுந் திருமந்திரத்தால் அறிக.

சு - வே : ¹ சாந்தி முதலான நான்

² பிதிட்டாதி.

முதல்வனுக்கு விழி தனது சத்தி என்பதை விளக்கிக் கூறுகிறது.

116 அரியபதி பரன்றனது சத்தி கண்ணாய்
அனைத்தினையு மியற்கையினி லறியும் மேன்மை
தெரியமொழி குவம்பரையே விழிய தாகத்
திரோதைகரு மணியாக இச்சா ஞானக்
கிரியையதற் குள்ளொளியாய் யாவுங் காண்பன்;
கிளர்மாயை கண்ணாகக் காண்பன் என்னிற்
பரிவுறுமா யையின்கண்ணாய்க் காண்ப தெல்லாம்
பசுவருக்க மெனப்புக் கல்வர் பதியன் றுமே.

(இ - ள்) வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் உணர்தற்கரிய பதியாகிய பரமேசுவரன், தனது சத்தியினையே விழியாகக் கொண்டு எல்லாப்பொருள்களையும் இயல்பாக அறிந்து வரும் மேன்மையினைத் தெரியக் கூறுவோம்; எவ்வாறெனில், தனது சத்திகளில் பராசத்தியே விழியாகவும் திரோதையே

கருமணியாகவும், இச்சா ஞானக் கிரியை என்னும் மூன்று சத்திகளே அவ் விழிக்கு உள்ளொளியாகவுங் கொண்டு யாவையுங் காண்பன்.

இவ்வாறு கூறாமல் சுத்தமாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதி மாயை என்னும் மூன்றினையும் மூன்றுவிழியாகக் கொண்டு முதல்வன் எல்லாப்பொருள்களையுங் காண்பான் என்று கூறின், மாயையினைக் கண்ணாகக்கொண்டு காண்பவையெல்லாம் பசு என்னும் உயிர்வருக்கமாகுமே யன்றிப், பதியாகா தென்று அறிஞர் கூறுவர் (எ - று).

உட்கரணத்தில் நிலைபெறும் இலிங்கமே புறத்திலே பூசித்தற்குரிய இட்டலிங்க மாயிற்று என்றல்

117 அருத்திமிகும் ஓங்காரம் பீட மாகும்

¹அகாரம்நடுக் கண்டமதாம் அதற்கு மீதே திருத்தமிகும் மேற்பீடம் உகார மாகும்

செறியுமதற் குள்வட்டம் மகார மாகும்
விருத்தமுறும் இலிங்கநிலை விந்து வாகும்

விளங்குசிவ லிங்கமுயர் நாத மாகும்

²கருத்தமருட் கரணநிலை இலிங்கத் தானே

கன்மமிகும் புறப்பூசை இலிங்க மாமே.

(இ - ள்) ஓங்காரம், அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் என்னும் ஆறும் கருதுதல் பொருந்திய மனம் முதலான அந்தக்கரணங்களில் நிலைபெற்று, அவற்றை விடயங்களிற் செல்லாமல் ஒடுக்கியும், விடயங்களிற் செல்லும்படிச் செலுத்தியும் வருகின்ற இலிங்க மாகும்; அவ் விவிங்கந்தானே, பல்வகைக் கிரியைக்குரிய புறப்பூசைக்குரிய இலிங்கமாக வடிவுகொண்ட தென்க.

அந்த உட்கரண இலிங்கம் எவ்வாறுள்ளதெனின்? ஓங்காரமே அடிப்பீட மாகும்; அகாரம் நடுக்கண்டமாகும்; அந் நடுக்கண்டத்தின் மேலே உள்ள மேற்பீடம் உகார மாகும்; அம் மேற்பீடத்தின் உள் வட்டம் மகார மாகும்; இலிங்கம் நிலைபெறும் குழிவான வட்டயிடமே விந்து வாகும்; அவ் விந்து நிலையில் விளங்கும் சிவலிங்கமே நாத மாகும் (எ-று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“இலிங்கநற் பீடம் இசையும்ஓங் காரம்
இலிங்கநற் கண்டம் நிறையும்அ காரம்
இலிங்கத்துள் வட்டம் நிறையும்உ காரம்
இலிங்கம் மகாரம் நிறைவிந்து நாதமே” (1752)

“விந்துவும் நாதமும் மேவும் இலிங்கமாம்
விந்துவ தேபீடம் நாதம் இலிங்கமாம்” (1757)

என்னும் திருமந்திரப் பாடல்களால் அறிக.

சு - வே : ¹ அகாரமே நடுக்கண்டம்

² கருத்தமருங் கரணநிலை

ஞான லிங்கம்

118 நற்பரமாங் கிரியையடிப் பீட மாகும்
நண்ணரிய நடுக்கண்டம் ஞான மாகும்
சொற்பரவும் மேற்பீடம் இச்சா சத்தி
¹சொல்லிலதன் உள்வட்டம் திரோதை யாகும்
விற்பரவும் விந்துநிலை பரைய தாகும்
²வீறுபர சிவமதுவே இலிங்க மாகும்
அற்புதமாம் அகம்புறமொன் றுய நேயத்
தழுந்துவார்கள் சிவபூசை பொருந்தி னோரே.

(இ - ள்) இறைவனுக்குச் சத்தியே திருமேனி யாத
லின் அவ் விறைவன் கொண்ட இலிங்க வடிவத்திற்கு நல்ல
மேலான கிரியாசத்தியே அடிப்பீட மாகும். ஞான சத்தியே
அதன் நடுக் கண்ட மாகும். இச்சா சத்தியே அந் நடுக்
கண்டத்தின் மேலே உள்ள பீட மாகும். திரோதான
சத்தியே அம் மேற்பீடத்திலுள்ள உள்வட்ட மாகும். ஒளி
பரவும் விந்து என்னும் இலிங்கநிலையே (இலிங்கம் நிலை
பெறும் இடமே) பராசத்தி யாகும். சத்தனாகிய பாசிவமே
அவ் விலிங்க நிலையில் நிலைபெறும் இலிங்க மாகும். இத்
தகைய இலிங்க வடிவத்தையுடைய சிவத்தைப் பூசிப்போர்
அற்புதமாகிய, அகமும் புறமும் ஒன்றான, நேயத்திலே
அழுந்துபவ ராகிய ஞானிகள் ஆவார் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“சத்தி சிவமன்றித் தாபரம் வேறில்லை
சத்திதா னென்றுஞ் சமைந்துரு வாசுமே” (1772)

என்னுந் திருமந்திரப் பாட்டால் அறிக.

சு - வே : ¹ சொல்லிலதன் வட்டந்

² வீறுபரை சிவமதுவே.

விளங்குசிவ விங்கமுயர் நாத மாகும்.

அனைத்துலகம் இலிங்கமயம் என்றல்

119 அனுக்கிரகஞ் சதாசிவன்ருன் நாதத்தால் உளத்தில்
அருமறைப்புச் சிந்தையினில் விந்துவினால் ² மகேசன்
துனித்தமனத் ³ துருத்திரன்ருன் மகாரத்தா லழிக்கும்
துழாய்முடியோன் புத்தியினின் றுகாரத்தா லளிக்கும்
பனிப்பதுமன் அகாரத்தா லாங்காரம் பொருந்திப்
படைத்திடுவன் ஓங்காரப் படிவமுமா மதனால்
அனைத்துலகு மிலிங்கமய மாமெவையு மிதுவே
ஆக்கியளித் தழித்துமறைத் தனுக்கிரகஞ் செயுமே.

(இ - ள்) நாதமும், விந்துவும், மகாரமும், உகாரமும்,
அகாரமும் ஆகிய ஐந்தெழுத்தும் (சமஷ்டி) கூடிநின்ற
நிலையே ஓங்காரம் ஆகையால், அவ் வோங்காரத்தின் உறுப்
பாகிய (வியஷ்டி) உள்ளத்திற் றங்கிய நாதத்தால் சதாசிவ
மூர்த்தி அனுக்கிரகஞ் செய்யும்; சிந்தையிற் றங்கிய
விந்துவால் மகேசுரன் மறைப்பினைச் செய்யும்; மனத்திற்
றங்கிய மகாரத்தால் உருத்திரன் அழித்தலைச் செய்யும்;
புத்தியினிற் றங்கிய உகாரத்தால் திருமால் காத்தலைச்
செய்யும்; ஆங்காரத்திற் றங்கிய அகாரத்தால் நான்முகன்
படைத்தலைச் செய்யும்; மேலே கூறியவாறு (117) ஓங்கார
வடிவாயிருக்கின்ற பிரமமாகிய இலிங்கத்தினாலே அனைத்
துலகம் ஐந்தொழிற்படும். அதனால் எல்லாவுலகும் இலிங்க
மயமாம் என்று அறிக (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“இலிங்கம தாவ தியாரும் அறியார்
இலிங்கம தாவ தெண்டிசை யெல்லாம்
இலிங்கம தாவ தெண்ணெண் கலையும்
இலிங்கம தாக எடுத்த துலகே”

என்னும் (1712) திருமந்திரப் பாட்டால் அறிக.

“பெரிதுயர் தருபர சத்தி பீடிகை
தெரிதர வருபர சிவமி லிங்கமவ்
அரிதுணர் வுறுசிவ சத்தி யாகிய
ஒருதனி இலிங்கமே உலகம் யாவுமே”

என்னும் சித்தார்த சிகாமணி (இலிங்கமான்-5)ப் பாட்டாலும் அறிக.

சு - வே: ¹ சதாசிவர்

² மகேசர்

³ உருத்திரர்தாம்

இலிங்க வடிவாகி, அனைத்துலகினையும்
ஐந்தொழிற்படுத்தும் நாதம் முதலான ஐந்துமே,
திருவைந் தெழுத்தென்றல்.

120 நாதத்திற் சிகாரவெழுத் திசைந்து தோன்றும்
நண்ணரிய விந்துவிலில் வகாரந் தோன்றும்
தீதற்ற யகாரம்அகா ரத்திற் றோன்றும்
திசுமுமுகா ரத்தினிய நகாரந் தோன்றும்
போதுற்ற மகாரம்மகா ரத்தின் பாலாம்
பொருந்தியவஞ் செழுத்தையுந்¹தம் போதம் நிக்கிக்
கோதற்ற திருவருளாற் சிவமுன் னாகக்
கொண்டாரே முத்திநெறி கண்டார் தாமே.

(இ - ள்) நாத வொலியில் சிவ எழுத்தாகிய சிகார
எழுத்துப் பொருந்தித் தோன்றும். பொருந்துதற் கரிய
விந்து வொலியில் திருவருட்சத்தி யெழுத்தாகிய வகார
எழுத்துத் தோன்றும். அகார வொலியில் குற்றமற்ற
சிவவெழுத்தாகிய யகார எழுத்துத் தோன்றும். விளங்கும்
உகார வொலியில் திரோதை யெழுத்தாகிய நகாரம்

தோன்றும். மகார வொலியில் மல எழுத்தாகிய மகாரம் தோன்றும்.

இவ்வாறு பொருந்திய சிகாரம் முதலான திருவைந் தெழுத்தினைத், தம்போதப் பற்று என்கின்ற உயிரின் முனைப் பறிவை நீக்கிக், குற்றமற்ற திருவருண் ஞானமாகிய பாபோ தத்தாற் சிவம் முன்னாகும்படிக்கேட்டு, சிந்தித்து, தெளிந்து, நிட்டை கூடப்பெற்றவரே வீட்டுநெறியைத் தலைப்பட்டவ ராவார் (எ - று).

சு - வே : ¹ நம்போதம்.

உயிர் பெத்தத்தில் நகார, மகார, யகாரங்களையே செபியாமற் செபித்தற் போல், முத்தியில் அதற்கு மாறாய்ச் சிகார, வகார, யகாரமாய் நிற்கும் என்ற நிலையறிந்து, செபிப்பவரே பிறனினோய் மாற்றுவார் என்றல்.

121 இறையருளோ டுயிராநி மலமெனுமஞ் செழுத்தில் இறைகேடு மலமருட்கே டாமினிதாந் திரோதை
 “¹செறிதருபெத் தத்திலுயிர் நமயநிலை பொருந்திச் செபியாமற் செபிப்பதுபோற்” நிகழ்தருமுத் தியினும்
 நிறையிருளி னொழிவுசிவந் திரோதையொழி வருளாய்
 நின்றநிலை கண்டுமுதற் றன்னிலைவிட் டகன்றே
 பிறிவரிய சிவமுதலாய் ²நடுநிலையி லெழுந்தும்
 பெற்றியரே உற்பவனோய் பற்றறுநற் றவரே.

(இ - ள்) இறையெழுத்து சிகாரம் : அருளெழுத்து வகாரம்; உயிரெழுத்து யகாரம்; ஆதிசத்தியாகிய திரோதையெழுத்து நகாரம்; மலவெழுத்து மகாரம் என்று கூறப்படும் திருவைந்தெழுத்துள், இறைவனை உணரமுடியாமல் அறியாமையைச் செய்து கெடுப்பது ஆணவமல எழுத்தாகும்; திருவருளை உணர முடியாமற் கெடுப்பது திரோதான எழுத்தாகும்; உயிரானது பொருந்தியுள்ள பெத்தநிலையில், சிவத்தையும் திருவருளையும் உணரப்பெறாமல், திரோதையாகிய நகர எழுத்தின் நிலையும், மலமாகிய மகர எழுத்தின் நிலையும், அவ் விரண்டுடன் கூடிய உயிராகிய யகர எழுத்

தின் நிலையும் பொருந்தி நிற்க, 'நமய' என்று அம்முன்றெழுத்
தினைச் செபியாமற் செபித்திருப்பது போல,

விளக்கமுறும் முத்திநிலையிலும் ஆணவமல ஒழிவினைச்
செய்யும் சிவமும், திரோதையின் ஒழிவினைச் செய்யும் திரு
வருளாய் நின்ற நிலையினையும் உணர்ந்து, உயிர் தான் ஒரு
முதலென்று கருதுகிற தற்போத நிலையினையும் விட்டு
நீங்கிப், பிரிதலில்லாத சிவவெழுத்தே முதலாய் கிற்ப்,
உயிராகிய தம்மைக் குறிக்கும் எழுத்து நடுவிலும் திருவரு
ளெழுத்து ஈற்றிலும் நிற்கச், செபிக்கும் பெற்றியரே பிறவி
நோய்ப் பற்றறும் நற்றவர் ஆவார் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“ சிவனரு ளாய சிவன்திரு நாமம்
சிவன்அருள் ஆன்மாத் திரோதம் மலமாம்
சிவன்முத லாகச் சிறந்து நிரோதம்
பவம தகன்று பரசிவ னாமே ” (2711)

என்னும் பாட்டாலும்,

“ சிவாய நமவெனச் சித்தம் ஒருக்கி
அவாயம் அறவே அடிமைய தாகி
சிவாய சிவசிவ வென்றென்றே சிந்தை
அவாயங் கெடநிற்க ஆனந்த மாமே ” (2718)

என்னும் பாட்டாலும் அறிக. இவை திருமந்திரம்.

சு - வே : ¹ செறிதருபே தத்திலுயிர்.

² நடுநிலையிற் பொருந்தும்.

திருவைந் தெழுத்தின் பெருமை

122 அஞ்செழுத்தே மும்முதலு மாருமென விறைநூல்
¹அறையுமதிற் நிரோதையரு ளரியசிவம் பதியாம்
விஞ்சமுயிர்த் தொகைபசுவாம் பாசவிருண் மலமாம்
வித்தாகும் பெத்தமுத்தி யிரண்டினுக்கு மிதுவே
வஞ்சமுற்ற பவக்கடலி ²லெடுத்துயிர்கட் கருளான்
மதிப்பரிய சிவானுபவ மளிப்பதுவு மிதுவே
அஞ்செழுத்தே ஐந்தொழிலு மெந்தையிரான் நடமும்
ஆதலினு விதவண்மை ஒதரிதென் றுணரே.

(இ - ள்) இறைவன் நூலாகிய சிவாகமம் திருவைந்தெழுத்துக்கள்தாமே ஒவ்வொன்றும் ஒரெழுத்தொருமொழியாக நின்று பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூன்று முதற்பொருள்களையும் உணர்த்தி, அப் பொருள்களாகவும் ஆகும் என்று கூறும். அவற்றுள் நகாரம், வகாரம், சிகாரம் என்னும் எழுத்துக்களால் உணர்த்தப்படும் திரோதை, திருவருள், சிவம் என்னும் மூன்றும் பதியுள் அடங்கும்; மகாரத்தால் உணர்த்தப்படும் மலம் பாசத்துள் அடங்கும்; யகாரத்தால் உணர்த்தப்படும் உயிர்க்கூட்டம் பசுவுள் அடங்கும். இவ்வாறடங்கலின், இத் திருவைந்தெழுத்தே உயிர்கட்குப்பெத்தநிலை, முத்திரினை என்னும் இரண்டும் தோன்றுவதற்கு வித்தாகும். வஞ்சகம் பொருந்திய பிறனியாகிய கடலிலிருந்து எடுத்து உயிர்கட்குத் திருவருண் ஞானத்தால் கருதுதற்கரிய சிவானுபவம் அளிப்பதுவும் இத் திருவைந்தெழுத்தே யாம். இவ்வைந்தெழுத்தே முதல்வன் இயற்றுகின்ற ஐந்து தொழிலும் அவன் நடக்கும் நடப்பும் ஆதலினால் அதனுடைய பேருண்மை நம்மால் கூறுதற்கு அரிதென்று உணர்க (எ - று).

திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையை

“மந்திரங்க ளனைத்தினுக்கும் ஐந்தெழுத்தே மூல

மந்திரமா மெழுகோடி மந்திரத்தைந் தெழுத்து,

மந்திரமிக் குயர்ந்ததய னரிமுதல்வா னவருள்

மதிமுடியோன் பேராலவவன் றனக்கிணையுண் டாயின்,

மந்திரமைந் தெழுத்துநிகர் நின்றதுள தாமம்

மந்திரங்க ளெவற்றினுக்குங் காரணமைந் தெழுத்து,

மந்திரமில் வுலகினுக்குச் சிவனெனவைந் தெழுத்து

மந்திரமே யாதலினான் மதித்துரைப்ப ரறிஞர்” (167)

என்னும் சிவப்பிரகாச விகாசப் பாட்டா லறிக.

இப்பாட்டு

அகனமாகிய முதல்வன், அகரம் முதலான காரண
ஐந்தெழுத்தால் (அருவுருவடிவாகிய) இலிங்கத்
திருமேனி கொண்டும், சிகரம் முதலான காரிய
ஐந்தெழுத்தால் உருவத் திருமேனி கொண்டும்
நடிப்பன் என்றும் கூறுகிறது.

123 அகரவுக ரம்¹மகரம் விந்து நாதம்
ஆகியவக் கரமைந்து ²மிலிங்க மாகும்
பகருமிதன் மிசைசிகரந் துடிய தாகும்
பரிவினுடன் வீசியகை வகர மாகும்
யகரமிகு மபயகர மாக நீடும்
எரிநகர மாகமுய லகனின் பாதம்
மகரநிலை யாகமணி மன்றி னூடே
வான்கருணை வடிவாகி நடஞ்செய் வானே.

(இ - ள்) அகாரம் உகாரம் மகாரம் விந்து நாதம்
என்னும் காரண எழுத்துக்கள் ஐந்தும் இறைவனுடைய
அருவுருவத் திருமேனியாகிய இலிங்கமாம் என்பது முன்னே
கூறப்பட்டது. இக் காரண எழுத்துக்களிலிருந்து தோன்றிய
சிகரம் முதலான எழுத்துக்கள் அவ் விறைவனுடைய உரு
வடிவாக விளங்குவதுமன்றி உறுப்பாகவும் விளங்க நடிப்பன்
என்க. எவ்வாறெனின்? நாதத்தின் காரிய எழுத்தாகிய
சிகரம் துடியாய் விளங்கவும், விந்துவின் காரிய எழுத்தாகிய
வகாரம் வீசிய கையால் விளங்கவும், அகரத்தின் காரிய
எழுத்தாகிய யகாரம் அபயக் கையாய் விளங்கவும், உகரத்
தின் காரிய எழுத்தாகிய நகாரம் கையில் ஏந்திய எரியாக
விளங்கவும், மகரத்தின் காரிய எழுத்தாகிய மகாரம் முயல
களை மிதித்த பாதமாக விளங்கவும் மணிமன்றில் அருள்
வடிவாகி நடிப்பன் (எ - று).

‘இலிங்கமாக’ என்று பாடங்கொண்டு இறைவனுக்குத்
திருமேனியாக என்றும் உரை கொள்க.

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“மருவுந் துடியுடன் மன்னிய வீச்சும்
அருவும் அபயம் அனலுடன் கையும்
கருவின் மிதித்த கமலப் பதமும்
உருவில் சிவாய நமவென வோதே”

என்னும் திருமந்திரப் பாடலால் (2798) அறிக.

சு - வே : ¹ மகரமே.

² இலிங்கமாக.

முதல்வன் பொதுக் கூத்து

124 ¹ஊன்றுதம ருகக்கரத்தா லுலகுயிர்கட் கின்பம்
உறுவிக்கு மதுசிருட்டி உகந்தபய கரத்தால்
தோன்றுமிரு வினைதுலையொப் பாக்குமது திதியாம்
²சோதியழற் றிருக்கரத்தாற் சுழல்கரண மறுத்தே
ஏன்றபவ மறுப்பதுசங் காரம்வலப் பதத்தால்
இன்பதுன்பத் தழுத்தல்திரோ பவமெடுத்த பதத்தால்
ஆன்றிருள்கே வலசகலத் தெடுத்தருளான் முத்தி
அளிப்பதனுக் கிரகமிவை அரன்பொதுநா டகமே.

(இ - ள்) நிலைபெறும் தமருகம் எந்திய கையினால் உலகத்திலுள்ள உயிர்கட்டு இன்பம் உண்டாக்க வேண்டி உடம்பாதிகளைத் தோற்றுவது படைப்புத் தொழிலாகும்; விரும்பி அபயக் குறி காட்டிய கையினால் இருவினைகளை ஏறமலும் குறையாமலும் துலாக்கோல் போல் அளந்து கொடுத்து அனுபவிக்கச் செய்வது திதித் தொழிலாகும். ஒளிதங்கிய அழல் எந்திய கையினால் பொறிவழிச் சுழலும் கரணங்களை அறுத்து எடுத்த பிறவியை அறுப்பது அழித்தற் றொழிலாகும். வலக்காலால் உயிர்களை இன்ப துன்பத் தழுத்திவிடல் மறைத்தற் றொழிலாகும். தூக்கிய திருவடியால் இருள்தங்கிய கேவலாவத்தையிலிருந்தும், சகலாவத் தையிலிருந்தும் பக்குவமுள்ள உயிர்களை எடுத்து அருளால் முத்தியளித்தல் அனுக்கிரக மாகும். இவை அறிவிலாத வர்க்கும் அறிவுடையார்க்கும் இறைவன் இயற்றும் பொது நாடகம் ஆகும் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“அரன் துடி தோற்றம் அமைத்தல் திதியாம்
அரனங்கி தன்னில் அறையிற்சங் காரம்
அரனுற் றணைப்பில் அமருந்தி ரோதாயி
அரனடி யென்றும் அனுக்கிரக மென்னே”

என்னும் திருமந்திரப் பாட்டால் (2799) அறிக.

சு - வே : ¹ ஊன்றுபத மலமகற்றி

² சோதிமுக தரிசனத்தாற்

இப்பாட்டு

திருவைந்தெழுத்துள் சிகாரமே முதல்வன் நடிப்பு;
வகாரமே அருளாகிய நடிக்கும் மன்றம்; யகாரமே
அதனைக்கண்டு சிவபோகத்தழுந்தும் உயிர்; நகாரமே
உலகம் தோன்றாமல் மறைக்கும் திரோதை; மகாரமே
உயிர்க்குப் பேரின்பச் சுவையை ஊட்டும் ஆணவமலம்
என்பது,

125 பரந்தசிவா வந்தநடஞ் சிகார மாகும்

பராபரையே சிதம்பரமாம் அதுவ காரம்

அரந்தையறச் சிவபோக மருந்து மாவி

யகாரமதாம் ஞாதுருஞா னங்கள் ஞேயம்

தெரிந்துபகுத் தறியுமறி வழித்தொன் றுக்கும்

திரோதான முலகமறைத் திடுந காரம்

விரிந்தமல சத்தியழிந் தின்பந் தன்னை

மேன்மேலும் வினைக்குமது மகார மாமே.

(இ - ள்) பரவிய சிவன் ஆனந்தமாய் நடிக்கும் திருக்
கோலமே சிகார எழுத்தாகும். பராசத்தியே அவ் விறைவன்
நடிக்கும் நடிப்பிற்கு இடமாகுமாதலின் அச் சத்தியைக்
குறிக்கும் வகாரமே சிதம்பரமாம். பிறவித் துன்பம் நீங்கு
மாறு அந் நடிப்பினைத் திருவருளாற் கண்டு சிவபோகத்தை
நுகர்வது உயிராகும்; அவ் வுயிரே யகார எழுத்தாம். உயிர்
சிவபோகத்தை அருந்தும் பொழுது காண்பான், காட்சி,
காணப்படு பெருள் என்று வெவ்வேறுப்த் தெரிந்து பிரித்
தறியும் அறிவினை அழித்து ஞேயமாகிய காட்சிப்பொருள்

ஒன்றையே ஆக்கி, உலகம் தோன்றாமல் மறைப்பது திரோதான சத்தியாகும்; அச் சத்தியே நகரமாகும். பல்வகையாய் விரிந்து நிற்கும் மலசத்திகள் அழிந்து நிற்கப் பேரின் பத்தை மேன்மேலும் உயிர்க்கு விளைவிப்பது ஆணவமாகும்; அவ்வாணவமே மகார எழுத்தாம் (எ - று).

சு - வே : ¹ சத்தியழித்து

**நெஞ்சத் தாமரையில் முதல்வன் நடித்து
நிற்கும் இயல்பு.**

126 இதயமல ரெட்டிதழெண் திக்க தாகும்

இனன்திசைமுன் பத்திமிகுந் தாகங் கோபம்
துதிதருமின் சொல்லிய வாய்மை நீடுந்

துயில்கெமன 'மருந்துமைம் புலன்கள் துய்க்கும்
விதிமுறையே 'கறங்கெனநின் றுயிர்க ளாட

விண்டமலர்ப் புண்டரிக புரத்து ஞானப்
பொதுவினிலங் குமைபுடனெம் பிறவி நீங்கப்
புலியரவந் தொழப்பரதம் புவிவன் நாதன்.

(இ - ள்) நெஞ்சத் தாமரை எட்டிதழ்களை உடையது; அவ் விதழ்கள் எட்டும் இந்திரன், அக்னி, இயமன், கிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானியன் என்னும் எண்மர்க்கும் உள்ள திசைகளை நோக்கியிருக்கும்; அன்பும் தாகமும் கோபமும் இன்சொல்லும் வாய்மையும் துயிலும் இயக்கமும் என்னும் இவை முதலானவற்றைக்கொண்டு, நுகரத்தக்க ஐம்புலன்களை அனுபவிக்கும் ஊழின்முறையே, கறங்களைப் போலச் சுழன்று நின்று உயிர்களெல்லாம் ஆடும்படி, மேலே கூறிய விண்ட மலர்ப் புண்டரிகபுரத்தில் ஞானப்பொது வினில், உமாதேவியுடன் புலிக்கால் முனிவரும் தொழ, எம் பிறவி நீங்குமாறு இறைவன் பரதநாட்டியம் செய்வன் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“ ஒருங்கிய பூவுமொ ரெட்டிதழாகும்

மருங்கிய மாயா புரியத னுள்ளே

சுருங்கிய தண்டின் சுமுனையி னூடே

ஒருங்கிய சோதியை ஓர்ந்தெழும் உய்ந்தே”

என்னும் பாட்டாலும், (2528)

“ உதிக்கின்ற இந்திரன் அங்கி யமனும்
துதிக்கும் நிருதி வருணன்நல் வாயு
மதிக்குங் குபேரன் வடதிசை யீசன்
நிதித்தெண் டிசையும் நிறைந்துநின் றுரே”

என்னும் பாட்டாலும் (2527) அறிக. இவை திருமந்திரம்.
‘இனன் திசை முன்’ என்பதற்கு சூரியன் திசையாகிய கிழக்காதி
யாக என்று கொள்க.

சு - வே: ¹ அருந்தவமைப் புலன்கள் துய்க்கும்.

² களங்கெனநின்.

பெரும்பற்றப் புலியூரைப் பிரியாது வாழ்வோர் இன்னாரென்பது.

127 விரும்புற்ற நவர்விரதம் சீல மெல்லாம்

¹மேல்விளைவென் றறிந்தெவையும் விமலன் கூத்தென்(று)

இரும்புற்ற மனமழலின் மெழுகா யென்றும்

யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீக்கி

அரும்புற்றங் கென்னதியா னென்னும் பாசத்

தவாமருவும் புறப்பற்றே டகப்பற் றுன

பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறுவோர் ஞானப்

பெரும்பற்றப் புலியூரைப் பிரியார் தாமே.

(இ - ள்) விரும்புதலுற்ற தவவொழுக்கமும், விரதமும்
நல்லொழுக்கமுமாகிய இவையெல்லாம் மேலைப் பிறனியிற்
செய்த நல்வினைகளின் விளைவென் றறிந்து, எந் நிகழ்ச்சியும்
கூத்தாட்டும் விமலனது கூத்தென்று உணர்ந்து, இரும்
பினைப்போ லிருந்துவந்த மனம் அழலிற்பட்ட மெழுகினைப்
போல் உருக, எப்பொழுதும் யான் செய்தேன் பிறர்செய்
தார் என்று உயிர்கள்மேல் வைத்துக் கருதும் மாறுபாட்டினை
நீக்கித், தோன்றுதலுற்று, என்னுடையதென்றும் யான்
என்றும் கருதும் பாசப் பொருள்களில் ஆசை பொருந்துகிற
புறப்பற்று அகப்பற்றான பெரியபற்றினை விட்டு, இறைவன்
திருவருளைச் சார்ந்தொழுதுவார் யாரோ அவர் இறைவன்
நடித்திருக்கும் ஞானமயமான பெரும்பற்றப் புலியூரினைப்
பிரியாதவ ராவார் (எ - று).

சு - வே: ¹ மேல்விளையென்.

முத்தியினும் மும்முதலும் அழியாதாகையால்
மும்முதலும் அனாதி யாகுமென்றல்.

128 முத்தியினு மும்முதலு மழியா தென்றே
மொழிந்திடுமா கமமதனை மொழியக் கேண்
நித்தியமாய் பரபோகக் தும்பப் தான்மா
நீடுபர போகமுமிர்க் களிப்போ விசன்
சுத்தமல மின்பயிக விளைக்கு மாற்றூர்
சொல்லிய மும்முதலு மனாதி யாரும்
வைத்தமலம் முத்தியின்பம் விளையா தென்னின்
மற்றதுதான் நின்றநிலை வகுப்பக் கேளே.

(இ - ள்) பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளும்
உயிர்முத்தியடையுங் காலத்தினும் அழிதலைப் பெறுதென்று
சிவாகமங்கள் கூறும்; அக் கூற்றின் கருத்தை விளக்கமாக
மொழியக் கேட்பாயாக; அழிவற்ற மேலான சிவபோகத்தை
நுகர்வது உயிராகும்; மிக்க பரபோகத்தை உயிர்க்கு அளிப்
பவன் பதிப்பொருளாகிய இறைவன் ஆவான், உயிர் சிவ
போகத்தை நுகரும்பொழுது சத்திகெட்டுத் தான் கெடாது
நிற்கும். ஆணவமலம் அப் பேரிற்பத்தை மிகவும் விளைவித்த
லால் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளும் என்றும்
உள்ளவாம் (அநாதியாம்).

‘உயிர் சிவபோகத்தை நுகருங்கால் அதற்கு ஆணவ
மலத்தால் முத்தியின்பம் விளையாடுதென்று, நீ கூறுவாயா
னால், அவ் வாணவம் நின்ற நிலையினை வகுத்துக் கூறக்
கேட்பாயாக (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“பதியினைப்போல் நித்தம் பசுபாச மென்றும்
கதியிடத்து முன்றினையுங் காட்டு” (49)

“முத்திதனின் முன்று முதலும் மொழியக்கேள்
சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலனு - மெத்தவே
இன்பங்கொ டுத்தலிறை யித்தைவினை வித்தல்மலம்
அன்புடனே கண்டுகொள் ளப்பா” (50)

என்னும் உண்மைவிளக்கப் பாடலால் அறிக.

முத்தியினும் ஆணவமலம் உண்டென்பதை வலியுறுத்திக் கூறுதல்.

129 ஆதிதிரோ தானத்தாற் ¹பெத்தந் தன்னில்
ஆணவந்தான் மாயாபோ கத்தி லின்பம்
போதமுற விளைத்துயிர்கட் குலகந் தோன்றப்
புதிதொருள் தோன்றாமன் மறைக்கு மாபோல்
சோதியருண் முத்தியினுஞ் சத்தி மாந்திச்
சுகானந்தம் விளைத்துயிர்கட் குயிரா யீசன்
பேதமற நின்றுணர்த்து முண்மை தோன்றப்
பிரபஞ்சந் தோன்றாமன் மறைக்குங் காணே.

(இ - ள்) உயிர் பந்தமுற் றிருக்கும் நிலையில் (பெத்தத் தில்) ஆணவமலமானது ஆதிசத்தி என்னும் திரோதான சத்தியால் இயக்கப்பட்டு உயிர்கட்கு மாயா போகத்திலே இன்ப வுணர்ச்சி உண்டாகும்படி விருப்பத்தை விளைவித்து உலகப்பொருள்களை தோன்றச் செய்து முதல்வனும் திருவருளும் தோற்ற முறாமல் மறைத்தலைப் போலவே,

ஒளிமயமான அருள்சேர் முத்தியினும் அருட்சத்தியான் விழுங்கப்பட்டு, (அருட்சத்தியான் இயக்கப்பட்டு) உயிர் கட்குச் சுகானந்தத்தை விளையச் செய்து, இறைவன் உயிர்க்குயிராய் அத்துவிதமாய் நின்றுணர்த்தும் உண்மையைத் தோன்றச் செய்து உலகம் தோன்றாமல் மறைக்கும் என்று உணர்வாயாக (எ - று).

சு - வே: ¹ பெற்றந் தன்னில்

இதுவும் அது

[30] ¹தரைமுதலாய் நாதாந்த யீற தாகச்
சாருமலஞ் செம்பிலுறு களிம்பே போலக்
கருவியகன் றனுக்கடமைக் காணிற் செம்பு
காளிதமற் றுடகமாந் தன்மைத் தாகும்
விரவுபசு மலமொளிமுன் லிருளின் மாந்தி
விளைக்குமுயிர்க் கின்பநவ விதமும் நீங்கி
²அரிசுளிகை தனிலடங்கு மதுபோ லண்ணல்
அடியிணையின் ஆணவம்விட் டகன்று போமே.

(இ - ள்) செம்பிலே களிம்பு உற்றுற்போல உயிரின் கண் தரைமுதல் நாதாந்தம் முடிவாக உள்ள மலமெல்லாம் சார்ந்திருக்கும்.

உயிரானது தரைமுதல் நாதம் ஈருன தத்துவங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து தானல்ல என்று கண்டு நீங்கி, உயிராகிய தன்னையும் உயிர்க்குயிராகிய முதல்வனையும் திருவருண் ஞானத்தாற் கண்ட பொழுது, மேலே கூறிய செம்பு இரசவாதியால் களிம்பு நீங்கப்பெற்றுப் பொன்னான தன்மை போல, உயிர் அமலநிலை அடையும்.

அப்பொழுது, ஆணவமலம் என்னிலைமை அடையு மெனின்? அஃது ஒளிமுன் இருள் உற்ற நிலையை யடைந்து, சிவபோகத்தை நுகரும் உயிர்க்கு, இன்பத்தை விளைவிக்கும். பொன்னானது தன் தன்மை தோன்றப் பெறாமல் இரச குளிகையில் அடங்கினாற் போல அவ் வாணவமும் அஞ்ஞான மன விகற்பம் முதலான (43) ஒன்பதுவகைச் செய்தியெல் லாம் நீங்கப்பெற்று இறைவன் திருவடியில் தன் தன்மை விளங்காமல் அடங்கிநிற்கும் (எ - று). அரி - பொன்.

சு - வே : ¹ தரைமுதலா.

² அருங்குளிகை.

இலிங்கமும் குருவும் சங்கமமும்
முதல்வனுடைய மனம் வாக்குக் காயம் என்றல்.

131 ஏத்தரிய இலிங்ககுரு சங்க மந்தாம்

ஏகபரன் மனவாக்குக் காய மாகும்

வாய்த்தமனம் சிவலிங்க மாகும் மூல

மலமகற்றும்; குருவருள்சேர் வாக்கு மாயை

தீர்த்தருளும்; சங்கமமாம் மேனி தன்னால்

தீராத இருவினையின் கன்மம் நீக்கும்

ஆர்த்தமலம் மூன்றகற்றுங் குறியீ தாகும்

அல்லதுமற் றென்றாலு மகன்றி டாதே.

(இ - ள்) புகழ்தற் கரிய இலிங்க வடிவமும், குருவடிவ மும் தொண்டர் வடிவமும் ஆகிய இம் மூன்றும் ஒன்றாகிய முதல்வனுக்கு அமைந்த மனமும் சொல்லும் உடம்பும்

ஆகும். இம் மூன்றுள் முதல்வனுடைய மனமாயிருப்பது சிவலிங்கமாம்; அது ஆணவமலத்தைப் போக்கும். முதல்வனுடைய சொல்லாயிருப்பது ஆசானாகும்; அது மாயாமலத்தைப் போக்கும்; முதல்வனுடைய திருமேனியாயிருப்பது சங்கமமாகும்; அது தீராத இருவினையாகிய கன்மமலத்தை நீக்குவதாம். மேலே கூறிய இலிங்கம் முதலான மூன்றும் மும்மலங்களை அகற்றும் குறியாகும். இவற்றாலன்றி வேறு எவற்றாலும் உயிர்களுடைய மும்மலம் நீங்காவாம் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“குறிதரு இலிங்க நீடு

சங்கமங் குருவென் றேகன்
பிறிவதென் னென்னின் மும்மைப்

பெருகிருண் மலமுங் கன்மத்
துறுவினை யிரண்டும் மாயை

யுருவமும் அகற்றித் தானாய்
அறிவுரு உயிர்கட் கின்ப

மளித்திடு நிலைமை யாமே”

என்னும் வீராகமப் பாடலால் (90) அறிக.

சு - வே : ¹ குருலிங்க சங்கமத் தான்

முதல்வன் குருலிங்க சங்கமமாய் நின்றே அருள்
புரிவான்; வேறு பொருளாய் நின்று அருள்
செய்யான் என்பது.

132 வாரியும்நா ரமுமொன்று மிரண்டு மன்றும்

வாரிதிநீ ராகாதீர் வாரி யாகா

நீரதனால் வாரியினை அறியு மாற்றால்

நீரினையே வாரியென நிகழ்த்த லாகும்

வாரியில்நீர் நிலையாகில் பயன்கொள் வாம்மற்

றதுபோல வுயிர்க்குயிராய் மன்னி யாங்கே

ஆரியனும் குருலிங்க வேட மாய்நின்

றருள்புரிவன் வேரூய்நின் றருள்செய் யானே

(இ - ள்) நீர்நிலையாகிய வாரியும், அதன்கண் உள்ள நீரும் ஒருபொருளும் அன்றும்; இரண்டு பொருளும் அன்றும். ஏன் எனில், நீர்நிலை நீர் ஆகாது; நீரும் நீர்நிலை ஆகாது; நீரினைக்கொண்டு நீர்நிலையை அறிதலால், நீரினையே

வாரியென நிகழ்த்துதலு மாகும். நீர்நிலையில் நீர், நிலை பெற்றிருப்பின் எல்லோரும் பயன் பெறுவர்; அது போல, உயிர்க்குயிராய்ப் பொருந்தியிருக்கிற நீர்நிலைபோன்ற முதல்வனும், குரு இலிங்க சங்கம மாகிய நீராய் நின்று உயிர்கட்கு அருள்செய்வன்; வேறு பொருளாய் நின்று அருள்புரியான் ஆதலால், பாசநீக்கம் பெற விரும்புவோர் அம் மூன்றுவடிவத்தினையும் வழிபட் டுய்க (எ - று). வேடம் என்றது சங்கமத்தை.

சு - வே : ¹ “வாரியும்நீ நிலையாகிற் பயன்கொ டாவாம் மற்றது போல்”

உயிர்களிடத்தே அத்துவிதமா யிருக்கும் இறைவனும்,
குரு இலிங்க சங்கமத்தோ டியைந்து நின்றே,
உயிர்கட்கு அருள்புரிவான் என்றல்.

133 சூரியனு லனலுமிழுங் காந்தந் தன்னுற்
சுடவரிதாம் ¹வேறுகிற் சூழும் பஞ்சைச்
சீருலவு கலுழலினுற் தீர்ப்போன் நன்னுற்
நீராது விடமதுவும் வேறு மாகில்
ஓரிலவை வேறறவே ருகி நின்ற
வுண்மைபோல், அனனியமா மொருமை யாகும்
நேரியனும் குருவிலிங்க வேட மாகி
நின்றுயிர்கட் கருள்புரியும் நிலைமை தானே.

(இ - ள்) சூழ்ந்த பஞ்சினை, சூரியனுடைய வெயிலும் சூரியகாந்தக் கல்லும் ஒன்று சேர்ந்த பொழுதே நெருப்பினை உண்டாக்கிச் சுடுதற்கு வல்லனவாம். ஒன்றாகக் கூடாமல் வேறுகில் அவற்றால் அது சுடப்படுதல் இல்லையாம்.

மந்திரவுருவமைந்த கருடனும் கருடமந்திரத்தைச் செபித்து விடத்தினைத் தீர்ப்போனும் ஒன்று சேர்ந்த பொழுதே அமிழ்தத்தை உண்டாக்கி விடத்தினைத் தீர்க்க வல்லனவாம்; ஒன்றாகக் கூடாமல் வேறுகில் அக் கருடனாலும் விடந்தீர்ப்போனாலும் விடம் தீராதாம்.

இவற்றை ஆராய்ந்தால், சூரியனுடைய வெயிலும் சூரிய காந்தக் கல்லும், கருடவடிவமும் அவ் வடிவைத் தியானித்து

விடம் தீர்ப்பவனும் வேறற வேறுகின்று, முறையே பஞ்சினைச் சுடுவது போல, விடத்தினைத் தீர்ப்பது போல, உயிர்களிடத்தே அத்துவிதமாயிருக்கும் முதல்வனும் குருலிங்க சங்கமத்தோ டியைந்து நின்று உயிர்கட்கு அருள்புரியும் நிலைமையாம் (எ - று).

சு - வே : ¹ வேறுகிச்.

பல்வகை நிலையில் உயிர்க்கு வழங்கப்பெறும்
பதினான்கு பெயர்களை மூன்று பாட்டாற்
கூறுகின்றார்.

134 தேகமுறு மிந்திய ¹வியாத்த ²மான்மாச்
சீவனிரு வினைநுகறிற் பசுவா மென்பர்
³போகமுறு மவத்தைமரு விடுங்காற் ⁴றீர்கை
பொருந்தியுட வினையானென் றபிமா னிக்கில்
ஆகுமயற் சகலலிவை யனைத்தும் நீங்கி
அடைதருமா ணவத்திற்கே வலனாந் தன்னை
மோகமறக் கண்டளவே சுத்தன் நானே
முதல்வனெனில் வயிந்துவனாய் மொழியும் பேரே.

(இ - ள்) ஆன்மா உடம்பிலுள்ள இந்திரியங்களுடன் கலந்து நிற்கும் நிலையில் சீவனென்றும், அது இருவினைப் பயனை நுகர்ந்து நிற்கும் நிலையில் பசுவென்றும், இன்ப துன்ப நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவான சாக்கிரம் முதலான அவத்தை களைப் பொருந்திடுங் காலத்தில் ஒன்றனைப் பொருந்தி, ஒன்றனைத் தீர்தல் பொருந்தி, உடம்பினையே நானென்று அபிமானித்தொழுகும் பொழுதிலே சகலனென்றும், மேலே சொன்ன இவற்றை யெல்லாம் அகன்று ஆணவமலம் ஒன்றுடன்மட்டும் அவ்வான்மா விளங்கிய காலத்தே கேவலனென்றும், தன்னை மயக்கமறக் கண்டபொழுது சுத்தனென்றும், நானே முதல்வனெனக் கருதிய பொழுது வயிந்துவனென்றும் பெயர் பெறும் (எ - று).

சு - வே : ¹ வியாப்தம்.

² ஆன்மச்.

³ போகமறு.

⁴ றீர்க்கை, றீக்கை.

இதுவும் அது

135 பேராத சுதந்தரநீக் கதீதந் தன்னிற்

பேனுதிரோ தான்மாவாம் ஞானந் தன்கை

நேராகக் கண்டளவே ஞான வானும்

நிறைஞானந் தனிற் பொருந்தி லறிவேன் றுகும்

சீராரும் பூரணமா ஞானந் தன்னிற்

றிகழுமகம் புறமெனுஞ்சட் டகற்றி யாங்கே

ஏராரும் அருள்வடிவாய் நின்ற போதில்

இசைந்தபரா பரனெனவே யெண்ண லாமே.

(இ - ள்) நானே முதல்வன் என்னும் பேராத சுதந் திரத்தை நீக்கிய காலத்தில் உயிர் திரோதான்மா என்று பெயர் பெறும். திருவருண் ஞானத்தைத் தரிசித்த பொழுது அதற்கு ஞானவான் என்று பெயராகும். அந்த ஞானத்துடன் அது கூடிய பொழுது அதற்கு அறிவு (ஞானம்) என்று பெயராகும். சிறப்புப் பொருந்திய வியாபக ஞானத்திற் பொருந்தித் தனக்கு இயல்பாக எழும் அகம் புறம் என்கின்ற சுட்டறிவை அகற்றி எழுச்சி பொருந்திய அருள்வடிவாய் நின்ற பொழுதில் உயிர்க்குப் பராபரன் என்று பெயராகும் (எ - று).

இதுவும் அது

136 எண்ணில்சுக சொருபதெரி சனனும் போதில்

எய்து¹சொரு பத்தினனும் பரமா னந்தம்

நண்ணியது தனுவாகிற் பரமா னந்தி

நாடுமதிற் கூடுதல்நிங் கிடுத லின்றி

அண்ணியதா டலையுறழச் சுபாவ மாறும்

ஆவந்த மேலீட்டிற் சிவனா மென்றே

பண்ணுமுயிர்க் கவதரப்பே ரீரே ழாகப்

பகர்வாருட் கவதரப்பேர் பகரக் கேளே.

(இ - ள்) ஆன்மா அளவற்ற சுக சொருபத்தைத் தரிசித்த காலத்திலே சுகசொருபத்தினன் என்ற பெயரைப் பெறும். அச் சுகசொருப தரிசனத்தின்பின் பரமானந் தத்தைப் பொருந்தி அதுவே தனக்கு உடலாகிப் பரமானந்தி

என்ற பெயரைப் பெறும். நாடப்படும் அப் பரமானந்தத்தில் புணர்தலும் பிரிதலு மின்றித், தாள் தலை என்னும் இரண்டு சொல்லும் சேர்ந்து 'தாடலை' என்றாயினுற் போல ஒன்றி விளங்கும் நிலையில் அதற்குச் சுபாவன் என்று பெயராகும். அப் பரமானந்தத்திற்கு அதீதமான அதற்குச் சிவன் என்று பெயராகும். இவ்வாறு உயிர்க்கு அவதரப்பேர் பதினான் காகும். இனித் திருவருட்கு வழங்கப்படும் அவதரப் பெயர்களையும் சொல்லக் கேட்பாயாக (எ - று)

சு - வே : ¹ சொருபக்கினனாம்.

பல்வகை நிலையில் (அவதரத்தில்) அருட்கு எய்தும் பெயர்

137 பகருயிர்கே வலமருளி ளருளி னாமம்

புஷ்பிர கிருதியெனும் பண்பிற் றுகும்

தகவுயிருக் குணர்த்துசக லத்து மாயா

சத்தியரு 'ஸிருவகையாஞ் சார்வு நங்கி

இகவருமே லாலவத்தை யுணரி லான்மா

எய்துசிவ தத்துவமாம் அருளி னாமம்

அகமருவு முடலைவெறும் பொய்யென் றுவி

அறிந்தகலி லருணமங் கடாட்ச மாமே.

(இ - ள்) சொல்லப்பட்ட உயிர், ஆணவமலத்துடன் கூடிய கேவலாவத்தையினைப் பொருந்திய காலத்திலே அவ் வுயிரிடத்தே மறைந்திருக்கும் திருவருளுக்குப் பாவப்படும் பிரகிருதி என்று பெயராகும். கேவலத்தில் அறியாமலிருந்த உயிர்க்கு அறிவுவரச் செய்யும் சகலாவத்தையில் அதற்கு மாயாசத்தி என்று பெயராகும். யான் எனதென்னும் இரு வகைப் பற்றினை நீங்கி நின்மலாவத்தையாகிய மேலாலவத் தையை (சுத்தாவத்தையை) உயிர் அடையில் அப் பொழுது அருளின் பெயர் சிவதத்துவமாகும். இவை மூன்றும் உயிர் கேவல சகல சுத்தங்களை அடைந்த பொழுதிலே அருளுக்கு வழங்கும் பெயர்களாம். இம் மூன்று மன்றி, உயிர் நான் என்கின்ற பற்றாகப் பொருந்தியிருக்கும் மெய்யினை (உடலை) வெறும்பொய்யென்று தெளிவாக அறிந்து பற்றுவிட்ட

பொழுது அதற்கு உதவியாயிருந்த அருளின் பெயர்
கடாட்சம் ஆகும் (எ - று).

சு - வே : ¹ இருவகையாம் பற்று நீங்க.

இதுவும் அது

138 ஆமுயிர்தன் வியல்பையுணர்ந் தருளைக் காணு
அவதூத்தி லருள்காமந் திரோதை யாவி
ஏமவரு ளுணரிலரு ளறிவா மென்பர்
எய்துசை தன்யனரு ளருவ மாகில்
நாமமருள் தனக்கிவிய கருணை யாகும்
நாடியீ வன்சிவனை நனுகும் போதில்
தோமிலிரும் பெயரருட்கா ளந்த மாகச்
சொற்றிருவ ரருட்கருணால் துணிந்து ளோரே.

(இ - ள்) உயிர் தன்னியல்பினை மட்டும் உணர்ந்து
தன்னை உணர்த்தும் திருவருளைக் காணாத காலத்திலே
அருளுக்குப் பெயர் திரோதை யாகும். உயிர் தனக்குப்
பாதுகாவலாகிய அருளை உணரில் அப்பொழுது அருளின்
பெயர் அறிவாகும் என்பர். சைதன்யன் என்னும் உயிர்
அருளே வடிவமாய் விளங்கில் அக் காலத்தே அருளின்
பெயர் கருணை என்பதாகும். திருவருளின் துணைகொண்டு
நாடிய உயிர் சிவனை அறிந்து அடையும் பொழுதிலே
அருட்குப் பெயர் ஆனந்தம் என்று சிவாகம நூலைத் தெளிந்
தவர் கூறுவர் (எ - று).

திருவருட் சத்தியின் இயல்பும், உயிர்
திருவருட் சத்தியின் துணையின்றி முதல்வனை
அடையாதென்பதும்.

139 பரன்பிரம சாரிபரை கன்னி யாகும்
பரம்பரனைச் சத்தியனு பவியா தென்றும்
வரம்பிலனுக் களையிறையோ டாக்கி நேயம்
மன்னுமுயிர்ப் பாங்கியென நங்குஞ் சத்தி
குரம்பையிலைம் புலனுயிர்க ளருந்து மாறு
கூட்டிடுமெம் பொறிபுலனின் பயன்கொ ளாவாம்
அரும்பொறியை யொழிந்துயிரைம் புலனைக் ²கூடா
அத்தனையச் சத்தியொழிந் தடைந்தி டாவே.

(இ - ள்) பரன் என்னும் முதல்வன் தன்னியல்பில் நிற்கும் பிரமசாரி யாவான். பரை என்னுஞ் சத்தியும் தன்னியல்பில் நிற்குங் கன்னிகை யாவாள். எப் பொழுதும் அம் முதல்வனுடைய சத்தி பரம்பராகிய முதல்வனை அனுபவப் பொருளாகக் கொண்டு நுகர்ந்து இன்பமடைவதில்லை; அங் நுனமாயின்; அச் சத்தியின் செயல்தான் யாதென வினவின்? எண்ணிக்கையற்ற ஆணவமல சம்பந்தமுடைய உயிர்களைப் பக்குவ காலத்தே முதல்வனோடு கூட்டித், "தலை வியைத் தலைவனுடன் கூட்டிய உயிர்த்தோழி அகல்வது போலத்" தான் அகன்று நிற்கும். எவ்வாறெனின்? உடம்பி னிடமாக ஐம்பொறிகள் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலப்பொருளை உயிர் அருந்துமாறு கூட்டு விக்கும்; அப் பொறிகள் புலனாகிய பயனைக் கொள்ளா வாகும். ஆனால், அரிய பொறிகளை ஒழிந்து உயிர் ஐம்புலப் பொருள்களைக் கூடி நுகர்வதில்லை. அதுபோல, உயிர் திருவருட்சத்தியின் துணையின்றி முதல்வனை அடையா தாகும் (எ - று).

இறைவனுடைய சத்தி கன்னித்தன்மை யுடையாள் என்பதைக்,

“கன்னியுங் கன்னி அழிந்திலள்” (1118)

என்னும் திருமந்திரப் பாட்டால் அறிக.

சு - வே : ¹ அருந்துமாறும்.

² கூடா தத்தன்மைச் சத்தியொழிந் தடைந் திடாவே.

ஐங்கோசமுங் கழன்றதே ஆன்மா என்றது.

140 உடலையுயி ரெனமதித்த லன்னமய மாகும்

உயிர்சீவ னெனமதிக்கிற் பிராணமய மாகும்

நடலைமன முயிரென்றன் மனோமயமாம் புந்தி

நாடுமுயி ரெனிலது¹விஞ் ஞானமய மாகும்

அடன்மருவு மதீதமுயி ரெனமதிக்கு மதுவே

ஆனந்த மயகோச மைந்திணையும் பொருந்தி

விடலரிதாய் யாப்புண்டங் ககம்புறமா யவற்றின்

வேரூய்நின் றறிவதுவே ஆன்மாவென் றுணரே.

(இ - ள்) தூல உடம்பினை உயிரென்று கருதின், அது உயிரன்று; அன்னமய கோசமாகும். பிராண வாயுவை உயிரென்று கருதின், அதுவும் உயிரன்று; அது பிராணமய கோசமாகும். துன்பத்தினைத் தரும் மனத்தினை உயிரென்று கருதின், அதுவும் உயிரன்று; அது மனோமய கோசமாகும். புத்தியினை நாடப்படும் உயிரென்று கருதின், அதுவும் உயிரன்று; அது விஞ்ஞானமய கோசமாகும். புத்திக்கும் அப்பாற்பட்ட பொருளே உயிரெனின், அதுவும் உயிரன்று; அது ஆனந்தமய கோசமாகும். அங்ஙனமாயின் உயிர்தான் எதுவெனில்? அன்னமய கோசம் முதலிய ஐந்தினையும் தனக் கொரு உறையாகப் பொருந்தி, இவற்றிலிருந்து நீங்காத தாய்ப் பிணிப்புண்டு, இவற்றிற்கு அகமுமாய்ப் புறமுமாகி ஐங்கோசத்தின் வேராய் நின்று அறிந்து வரும் பொருளே ஆன்மா என்று உணர்க (எ - று).

சு - வே : ¹ விஞ்ஞானமய கோசம்.

கருதலளவையால் உடம்பினுள் உயிர் உளதென்று துணிதல்

141 போக்குவர ஏறுமுடலி லறிவனுள னெனவே
புகறல்பிர திக்கினையா; மிதந்நேது பகரில்
ஊக்கியமெய் யறிவிலையால்; திட்டாந்தங் கடம்போல்;
உபநயமக் கடமொருவன் கொடுபொகிற் போகும்
தாக்கறவில் லாதிருக்கு மதுபோலிவ் வுடலந்
தான்போக்கு வரவுசெயா தாகும்; நிக மனத்தான்
ஆக்கையினை நடத்திடுவா னவனனுவிவ் வைந்தும்
அன்னுவய வெதிரேகி யனுமான மெனுமே.

(இ - ள்) போதலும், வருதலும் முதலான வினையுடன் கூடிய உடம்பின்கண், அவ் வினைக்குக் காரணமாய் உயிர் என்னும் அறிவனொருவன் உளன் என்று தன்பொருட்டனுமானத்தாற் றுணிந்து கூறுவது, பிறர்பொருட்டனுமானத்தின்கண் கூறப்படும் ஐவகை உறுப்புகளுள் பிரதிக்கினை என்னும் உறுப்பாகும். இப் பிரதிக்கினைக்கு ஏது என்னும் உறுப்பினைக் கூறில், போதல் வருதல் முதலிய வினைகளை அறிந்து செய்தற்கு உடம்பினுக்கு அறிவில்லாத காரணத்

தால் என்பதாம். இதற்குத் திட்டாந்த மென்னும் உறுப்பினைக் கூறின், கடங் (குடம்) கொண்டானுக்கன்றிக் கடத்திற்கு அறிவில்லாமை போல என்பதாம். உபநயம் என்னும் உறுப்பினைக் கூறின், திட்டாந்தமாய்க் கூறிய கடம் உணர்வுடைய ஒருவன் எடுத்துச் சென்றாற் செல்லும்; இல்லையேல் ஓரிடத்தி லிருக்கும்; அதுபோல, இவ் வுடலமும் உணர்வுடைப் பொருளொன்று உள்ளிருந்து இயக்கினால் இயங்கும்; இல்லையேல், தானாகப் போதல் வருதலைச் செய்யாமல் ஓரிடத்திற் கிடக்கும் என்பதாம். நிகமனம் என்னும் உறுப்பாவது, இவ் வுடம்பினை நடத்துபவன் யாரோ எனின், அவன் ஆன்மா என்பவனாவான் என்பதாம். இவ் வைந்துறுப்புடன் கூடிய இவ் வனுமானம் அன்னுவய வியதிரேகி அனுமானம் என்று கூறப்படும் (எ - று).

அந்நுவய வெதிரேகி அனுமானமானது பிரதித்தினை, ஏது திட்டாந்தம், உபநயம், நிகமனம் என்னும் ஐந்துறுப்புடன் கூடியிருக்கும். இது அந்நுவமாகவும் வெதிரேகி யாகவும் (உடம் பாடாகவும், எதிர்மறையாகவும்) கொள்ளப்படுதலின் இப் பெயர் பெற்றதென்க.

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“தோற்பாவைக் கூத்தும் தொல்லை
மரப்பாவை மியக்க முஞ்சீர்த்,

தேர்ப்பாரிற் செலவும் வேராய்ச்
செலுத்துவோர் செய்தி தானும்,

பார்ப்பாய வேடங் காட்டி
யாடுவோர் பரிசு போலும்,

ஆர்ப்பாய காயந் தன்னை
ஆன்மானின் ருட்டு மாறே” (214)

என்னும் சிவஞான சித்திச் சுபக்கத்தால் அறிக.

பொறி புலன் முதலான தத்துவாதீதன் உயிர்
என்பதையும், பொறிபுலன் முதலான தத்துவங்களில்
வேறுபட்டது உயிர் என்னும் உண்மையை
உணர்த்துவது திருவருளறிவே என்பதையும்
இப் பாட்டு கூறுகிறது.

142 பொறிபுலன்கள் நானல்லேன் மனாதிகள் நானல்லேன்
புகலிய கலாதிகளும் நானல்லேன் பொறியால்
அறிகருவி நானல்லேன் இவைசடமென் நிவற்றை
அறிந்ததில்வே ருய்நின்ற 'அறிவுயிரென் றறிக.
நெறிதருதத் துவஞ்சடமாம் நாமலவென் நிவற்றை
நீயறிந்து நீங்குதற்கு நின்னுயிருக் குயிராய்ப்
பிறிவறநின் றுணர்த்தியிடு மொளியருளா முலகிற்
பிறங்குவிழிக் கொளியுதவு மிருங்கதிரொப் பெனவே.

(இ - ள்) நான் ஐம்பொறிகளும் ஐம்புலனும் அல்லேன்;
நான் மனம் முதலான அந்தக்கரணங்களும் அல்லேன்;
சொல்லுதற் கரிய கலைமுதலான வித்தியா தத்துவங்களும்
நான் அல்லேன்; ஐம்பொறியால் பொருள்களை அறிவதற்
குக் கருவியா யிருக்கும் சிவதத்துவங்களும் நான் அல்லேன்;
மேலே கூறிய பொறிமுதலானவை யெல்லாம் சடப்பொரு
ளாகும் என்று இவற்றை அறிந்து, அச் சடப்பொருளில்
வேறாய் நின்ற அறிவுப் பொருளே (சித்துப் பொருளே)
உயிராகிய நீ என்று அறிக.

முறைமையாகத் தரப்பட்ட பொறிபுலன்முதலிய ஆன்ம
தத்துவங்களும் வித்தியாதத்துவங்களும் சிவதத்துவங்களு
மாகிய இவையெல்லாம் சடப் பொருளேயாகும், நாம் அச்
சடப்பொருளல்ல என்று, இவைகளை ஐயந்திரிபற
அனுபவத்தாலறிந்து, அவற்றில் பற்றுச் செய்யாமல் நீ
நீங்குதற்கு, நின் என்கிற உயிர்க்கு உயிராய்ப் பிரிதலறநின்
றுணர்த்தியிடும் ஒளியே திருவருட் சத்தியாகும்; அத்
திருவருட் சத்தியானது "உலகின்கண் விளங்கும் விழிக்கு
ஒளியினை உதவுகின்ற ஞாயிற்றின் பொதுவொளி போல"
அறியத் தொடங்கும் உயிர்கட்கு அறிவித்தலைச் செய்யும்
பொது அறிவாகும் (எ - று).

பொறிமுதலான தத்துவமெல்லாம் உயிரல்ல என்று அறிந்து
நீங்கும் நிலைக்குத் தத்துவாதீதம் என்று பெயர்.

இதனை,

“மண்முதலாம் நாதாந்த மாய்வந்த தத்துவத்தின்
உண்மையறிந் தெல்லாம் ஒழிந்தாயே - எண்ணிலிவை
தத்துவா தீதமெனச் சாற்றுங்காண் சைவமறை
அத்துவா யெல்லா மற” (20)

என்னும் துகளறு போதத்தால் அறிக.

பிறிவறநின் றுணர்த்தியிடும் ஒளி அருளாம் என்னும்
கருத்தினை,

“தத்துவ மானவற்றின் றன்மைக ளுணருங் காலே,
உய்த்துணர்ந் திடவுதிப்ப தொளிவளர் ஞானமாகும்”

(73) என்னும் சிவப்பிரகாசத்தால் அறிக.

சு - வே : ¹ அறிவான்மா வாகும்.

பதியறிவில் உயிரறிவு அடங்கி யிருத்தல்

143 பொன்னதனை யடக்கியிடுங் குளிகை போலும்
பொருவில்விழி ஒளியடங்கு மிரவி போலும்
உன்னுமிரும் பிணையடக்குங் கார்தம் போலும்
உயிரையடக் கிடுமூல மலமே போலும்
வன்னிதனை யடக்கிடுமிந் தனமே போலும்
மருவுதரும் படக்கிடுமுப் பளமே போலும்
அன்னபழு மரமடக்கும் வித்தே போலும்
அரனருளி லடங்குமுயி ரறிவு தானே.

(இ - ள்) பொன்னினைத் தனக்குள் வேற்றுமையற
அடக்கிக்கொள்ளும் இரச குளிகை போலவும், விழி ஒளியைத்
தனக்குள் வேற்றுமையற அடக்கிக் கொள்ளும் ஞாயிற்றின்
ஒளி போலவும், இரும்பினைத் தனக்குள் அடக்கிக்கொள்ளும்
கார்தம் போலவும் உயிரினைத் தனக்குள் அடக்கியிருக்கும்
ஆணவமலத்தினைப் போலவும், நெருப்பினைத் தனக்குள்
அடக்கியுள்ள விறகினைப் போலவும், துரும்பினைத் தனக்குள்
அடக்கியிருக்கும் உப்பளமே போலவும், ஆலமரத்தைத்
தனக்குள் அடக்கியிருக்கும் ஆல வித்தினைப் போலவும்
பொது அறிவு என்னும் இறைவன் திருவருளறிவில் உயி
ரறிவு அடங்கியிருந்து அது இயக்க இது இயங்கி அறியும்
(எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை

“இரும்பை யடக்குங் காந்தமுட
 னிசைபொன் னடக்குங் குளிகையுமே,
 அரும்புப் படக்கும் பலரசமு
 மதனை யடக்கு மாழ்நீரும்,
 துரும்பை யடக்கு மவ்வுப்பும்
 சுடரை யடக்குங் கதிரொளியும்,
 இருங்க ணடக்குங் கிரணமும்போல்
 இறையுள் ளடக்கும் உயிரறிவே” (308)

என்னும் தத்துவப்பிரகாசம் பாட்டால் அறிக.

பரமானந்த நிலை

144 உகைத்தாடுங் கயிறகன்ற ஓசல் போலும்
¹உலவாத திரிவொழிந்த கறங்கே போலும்
²விகைத்தாடும் விசையறுபம் பரமே போலும்
³விளங்கொலிசேர் தாழ்ந்தமணி நாவே போலும்
 செகத்தாய சித்திரத்தின் நிலையே போலும்
 சிவபோகத் தடங்கியுயிர் செயலொன் றின்றி
 அகத்தாய ‘தம்போதப் பற்று நீங்கி
 அசைவறநிற் பதுபரமா னந்த மாமே.

(இ - ள்) உயிர், சிவபோகத்திலே அடங்கி, ஒரு செயலுமின்றி, ஆன்ம போதமாகிய தற்போதப் பற்றினை நீங்கி, “நின்றபடி தானே நிலையா நிலையதனில் நின்றுவிடு நேராக நீ” (துகளறு - 59) என்ற அசைவற நிற்கும் நிலையில் நிற்பதுவே பரமானந்தநிலை ஆகும்.

உயிர் சிவபோகத் தடங்கித் தற்போதமற்றுச் செயலற் றிருத்தற்குக் கூறப்படும் உவமை எவையெனின்? எழும்பி ஆடுவதற்கு ஏதுவான கயிறு அகன்ற ஊசலின் செயலறவு போலும்; ஒழியாமல் சுழன்றுகொண்டே யிருக்கும் சுழற்சி யற்ற சுழற்காற்றாடியினைப் போலும்; தனித்து ஆடுகிற பம்பரம் விசையற்று நின்றாற் போலும்; சுற்றிலும் சென்று புடைத்து விளங்க ஒலிக்கின்ற தாழ்ந்த மணிநாக்கு ஒலியாது நின்றது போலும்; உலகத்திலே எழுதி ஆக்கப்பட்ட ஓவியம் அசையாது நின்றல் போலும் (எ - று).

இப் பாடற் கருத்தினை,

“ கயிறற்ற வுசல் போலுங் கதிர்மணி யிருத்தல் போலும்,
செயலற்ற பாசம் போலும் சித்திரத் துருவம் போலும்,
வியலுற்ற பம்ப ரத்தின் விசையறல் போலு மாகும்,
செயலற்ற கறங்கு போலு மடங்கிடச் சிவமுதிக்கும்”

என்னும் (809) தத்துவப் பிரகாசத்தால் அறிக.

உயிர் இருவினை வயப்பட்டுச் சுவர்க்கம், நரகம், புவி என்னு
மிடங்களிற் புக்குச் சுழன்று கொண்டே யிருத்தற்குத் திருமுலர்
கறங்கோலை முதலியவற்றை உவமை கூறியுள்ளார். அதனைக்
கீழ்வரும் பாட்டால் அறிக.

“ கறங்கோலை கொள்ளிவட் டங்கட லிற்றிரை
நிறஞ்சேர் ததிமத்தின் மலத்தே நின்றங்(கு)
அறங்காண் சுவர்க்க நரகம் புவிசேர்ந்(து)
இறங்கா வுயிரரு ளாலிவை நீங்குமே” (2313)

- சு - வே : ¹ உலவாது
² மிகைத்தாடும்
³ விளங்கொளிசேர்
⁴ நம்போதப்.

தம்போதப் பற்று நீங்கித் திருவருள் வசமாய் ஒழுகும்
ஞானிகள் செய்யும் நற்செயல் தீச்செயலெல்லாம்
இறைபணியே என்றல்

145 எண்டருமெய்ஞ் ஞானிகடாம் நன்மை தீமை
இயற்றினும்ப் பலன்நுகரார் இவர்தம் மேனி
கண்டுதொழு வாரிகழ்வார் தம்பா லெய்தும்
கருமுகிலின் செலல்போலக் கருநா ரொன்றும்
பண்டுகலும் வினையுடலிற் பலிப்பி னாலே
பகர்காலந் திசைகளருந் தவங்கள் சீலம்
கொண்டதியா ளஞ்செபங்கள் பூசை யாவும்
குறித்திடினும் ஒழித்திடினும் அவர்க்கமலன் பணியே.

(இ - ள்) முதல்வனுடைய திருவருளறிவில் உயிரறிவு
அடங்கி இயங்குவதை உணர்ந்து தம்போதப் பற்று நீங்கித்
திருவருள் வழியே ஒழுகும் எண்ணத்தக்க மெய்ஞ்ஞானிகள்

தாம் நல்வினை தீவினைகளைச் செய்திடினும், அவற்றால் வினையும் இன்ப துன்பமாகிய பயனை அடைந்து அனுபவிக்கப் பெறார். அவர் செய்த அவ் வினைப்பயன் எவ்வாறு கழியுமெனின்? இவர்தம் திருமேனியைக் கண்டு தொழுவார்பக்கல் நல்வினையும், இகழ்வார்பக்கல் தீவினையும் எய்துமென்க. இஞ் ஞானிகள்தாம் “நன்னில மென்றும் தீதில மென்றும் வரையாது பெய்யும் மாரிபோல” இன்னார் தம்மைத் தொழுதா ரென்றும், இன்னார் தம்மை இகழ்ந்தா ரென்றும் சிறிதும் கருதாது, எல்லார்மாட்டும் அருளே செய்து ஒழுகுவர். பழைய பிறவிகளிற் செய்யப்பட்டு இப் பிறப்பின் அனுபவமாய் வந்த மாறுபட்ட நுகர்வினை (பிராரத்தவினை) உடலளவிற்பயன் தருதலால், காலம் இடங்களைக் கருதித் தவம், ஒழுக்கம், தியானம், செபம் பூசை முதலானவற்றைச் சுட்டிச் செய்தாலும், செய்யாது விடினும் இவ்விரண்டும் அவர்க்கு இறைபணியாகவே இருக்கும் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தை,

“ இவனுலகி விதமகிதஞ் செய்த வெல்லாம்

இதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லியையும்” (304)

என்னுஞ் சித்தியார் சுபக்கப் பாட்டால் அறிக.

**திருவருள் வசமா யொழுகும் ஞானி செய்யும்
பாதகமும் இறைபணியே என்றல்**

146 கண்ணொளியை இரவியொளி கவர்ந்துகொண்டே யுலகிற் காண்பனவெ லாங்கனுக்குக் காட்டியிடு மதுபோல் அண்ணலுமங் களப்பரிய உயிர்க்குயிராய் நிறைந்தே அருவினையின் பயனளவி னருத்துவனென் றுணர்ந்தே உண்ணிலவும் அருள்வசமா மொருமைநிலை யுடையோர் உயர்சிவமே கண்டிருப்பர் உலகநெறி உணரார் எண்ணரிய பாதகங்கள் புரிந்தவல நெறியே இயற்றிடினு மவையனைத்து மிறைபணியா யிடுமே.

(இ - ள்) ஞாயிற்றின் ஒளி கண்ணொளியைத் தன்பால் கவர்ந்து கொண்டே உலகின்கண் காணும் பொருள்களெல் லாவற்றையும் கண்ணிற்ருக் காட்டி நிற்கும்; அதனைப் போல, முதல்வனும் எண்ணரிய உயிர்களுக்கெல்லாம்

உயிராய் நிறைந்துமின்று, ஒவ்வொரு உயிரும் செய்த வினையளவில் அதற்குரிய பயனை அவற்றிற்கு அருத்துவான் என்னும் உண்மையை உணர்ந்து, தம்முள் விளங்கும் திருவருள் வசமாகும் ஒருமைநிலையை (அவனிவனுய் நின்ற முறை ஏகனாகி) உடைய மெய்ஞ்ஞானிகள் உயர்ந்த சிவமென்னும் செம்பொருளையே கண்டிருப்பர்; அவர் உலக நெறியைச் சிறிதும் உணரார்; திருவருள் வசமாயொழுகும் இவர், கணக்கற்ற பாதகங்களைப் புரிந்து, அவல நெறியைச் செய்தாலும் அவ் வனைத்தும் இறைபணியாகியே நிற்கும் (எ - று).

**உலகனைத்தும் சிவமயம் எனக் கண்டவரே
பசுத்தன்மையிலிருந்தும் பாசப் பிணிப்பிலிருந்தும்
நீங்கியவ ராவார் என்றல்**

147 மண்ணாதி யைந்தினுக்கு மயன்முதலோர் சிவமூர்த்தம்
மனமாதி யைந்தினுக்கும் மகராதி சிவமூர்த்தம்
பண்ணருங் கலாதிகட்கு நாதாதி சிவமூர்த்தம்
பரனருளே யெவற்றினையும் பரிந்துடத் திடுமதனால்
எண்ணருஞ் சராசரங்க ளரனுருவா மெவ்விடத்தும்
இறையருளை யன்றியுயிர்க் கறிவுதியா திலகுநுதற்
கண்ணுளன் றிருமேனி யாமுலக மனைத்துமெனக்
கண்டாரே பசுபாசம் விண்டாரென் றிடுநூலே.

(இ - ள்) மண் நீர் நெருப்பு வளி ஆகாயம் என்னும் ஐம்பூதங்கட்கும் முறையே நான்முகன், திருமால், அரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்னும் ஐவரும் அதிதெய்வங்களாம். மனம், அகங்காரம், புத்தி, சித்தம், உள்ளம் என்னும் ஐந்து கரணங்கட்கும் முறையே மகாரம், அகாரம், உகாரம், விந்து நாதம் என்பவை அதிதெய்வங்களாம். கலை, காலம், நியதி, வித்தை. அராகம், புருடன், மாயை என்னும் வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழிற்கும் நாதம் முதலிய சிவதத்துவங்களே அதிதெய்வமாகும். இறைவனுடைய திருவருள்தானே சிவதத்துவங்கள், மகாரம் முதலியவை, நான்முகன் முதலானவர் ஆகிய எல்லாப்பொருள்களையும் பரிவுகொண்டு நடத்து விக்கும். அக் காரணத்தால் இயங்கியற்றினை வடிவாயும் நிலையியற்றினை வடிவாயுமுள்ள இவ் வுலகம் முதல்வன் வடி

வாகும்; எப்பொழுதும் இறைவனுடைய திருவருளை யன்றி, அவ் விறைவனுடைய திருமேனியாம் உலகமனைத்திலும் உயிர்கட்கு அறிவு தோன்றப்பெறு தென்று கண்டவரே பசுத்தன்மையிலிருந்தும் பாசப் பிணிப்பிலிருந்தும் நீங்கியவ ராவார் என்று சிவாகமம் கூறும் (எ - று).

அந்தக்கரணங்கள் ஐந்தினை மகாராதிகள் செலுத்து மென்பதை

“ மன்னு மகாரம் மனஞ்செலுத்தும் புத்தியினை
உன்னும் உகாரம் உபகரிக்கும் - முன்னாகும்
ஆங்காரம் தன்னை அகாரஞ் செலுத்தியிடும்
நீங்காத சித்தம்விந்து நேர்”

என்னும் (14) துகளறுபோதத்தால் அறிக.

திருவருள் வசமாய் ஒழுகுவார் பெறும்பேறு

148 படைக்கலங்கள் ¹கொலைத்தொழில்கள் பலசெய் தாலும்

பாவவிதம் படைக்கலத்தை மேவி டாவாம்

படைக்கலங்கைக் கொண்டவன்பால் நின்றூற் போலப்

பரனருளின் வசமாகிப் பணிசெய் வோர்கள்

துடைத்திடுவர் மலத்தினையெத் தொழில்செய் தாலும்

துக்கசுகப் பவக்கடலிற் றேயார் என்றும்

அடைக்கலமாய் ஆண்டசிவன் பாத நீழல்

அடைந்திடுவர் ²எப்பதமும் பொருந்தி டாரே.

(இ - ள்) வாள் முதலான படைக்கலங்கள் பல கொலைத் தொழில்களைச் செய்தாலும் அதனாற்றேன்றிய தீவினைவகை கள் அப் படைக்கலங்களை மேவிடாவாம். அத் தீவினைகள் படைக்கலங்களைக் கைக்கொண்டவர் பாலே சென்று நிற்ப தாம். அதுபோல, முதல்வனுடைய திருவருளின் வசமாகி, இறைபணியில் கிற்போர் பாசத்தினைப் போக்குவர். அவர் எத்தொழிலைச் செய்திடிலும் இன்ப துன்ப வடிவாகிய பிறவிக் கடலிற் படியார். எந்தப்பத முத்தியினையும் பொருந் திடார். எப்பொழுதும் அடைக்கலமாய் ஆண்ட சிவபெரு மானுடைய திருவடி நீழலாகிய பாமுத்தியினையே அடைவர் (எ - று).

சு - வே : ¹ கொடைத் தொழில்கள்

² எப் பவமும்

தற்போதத்தால் இன்ப துன்பம் நுகர்வாரைக் கண்டு இரங்கிக் கூறியது

149 சித்தமுறும் நினைவுரைகள் தொழில்பொய் வாய்மை
தீமைநலம் விருப்புவெறுப் பின்ப துன்பம்
வைத்தபுசிப் பிகழ்ச்சிபுகழ் தருமந் தானம்
மடிமுயற்சி பேறிழவு மற்று மெல்லாம்
அத்தனறிந் தளவிலவ ரவர்க்கு நாளும்
அருங்கனவு நனவினுநின் றளிப்ப தோரார்
தத்தமறி வால்நுகருங் கருத்த ராகித்
தடுமாறி உளமெலிந்து ¹தளர்வா ரந்தோ.

(இ - ள்) சிந்தித்தலுறும் எண்ணமும் அதன்வழி
இயங்கும் சொற்களும் செயல்களும் பொய்யும் மெய்யும்
தீமையும் நன்மையும் விருப்பும் வெறுப்பும், இன்பமும்
துன்பமும், பழியும் புகழ்வும் அறமும் கொடையும் சோம்
பலும் முயற்சியும் பெறுதலும் இழத்தலும் முதலாகிய
எல்லாவற்றையும் சர்வஞ்ஞானிய முதல்வன் உணர்ந்து
எண்ணற்ற உயிர்கட்கு நாள்தோறும் கனவிலும் நனவிலும்
நின்று அளித்தலைக் கருதாராய், மக்களெல்லாம் தம்முடைய
தம்முடைய அறிவினால் பலவகை இன்பங்களை விரும்பி
அவற்றை நுகருங் கருத்தினையுடையவராகித் தாம் விரும்
பியபடி ஒன்றுங் கிட்டாத பொழுது உள்ளந் தடுமாறி
மெலிந்து அந்தோ தளர்ச்சியடைவர் ; என்னே இவர்தம்
தற்போத அறிவு இருந்தபடி ! (எ - று).

சு - வே : ¹ தளர்வ ரந்தோ.

**இன்ப துன்பப் பயனைத் தற்போதத்தினால்
நுகராது முதல்வன் திருவருள்வசமாய் நுகரில்
அதுவே இறைபணியா மென்பது.**

150 உடலிலிரு வினையுதவு மிதமகிதப் பயனால்
உளவாகு மின்பதுன்ப முணவொழியா துயிர்க்கு
நடலைமரு ளறிவினுடன் நாமருந்தி லதுவே
நமன்றுத ரருத்துவதாம் நனுகிடுமேல் வினையும்

சடமுடலம் வினைநுகரா தறிந்துயிர்தா னருந்தா
 தலைவனவ னவளதுவாம் நிலைமையின லுயிர்கட்(கு)
 இடமுடனின் றருத்துவனென் றுணர்ந்தருளா லருந்தில்
 இறைபணியா மெதிர்வினையு மெரிசேர்வித் தாமே.

(இ - ள்) நல்வினை தீவினை தருகின்ற நற்பயனாலும்
 தீப்பயனாலும் உடம்பின்கண் உளவாகின்ற இன்பமும்,
 துன்பமும் உயிர்க்கு நுகர நுகர ஒழியாமல், மேன்மேலும்
 வந்துக்கொண்டேயிருக்கும்; துன்பத்தைத் தரும் ஆணவமல
 அறிவால் (மருள் அறிவால்) நாம் அவ் விற்ப துன்பங்களை
 அருந்தினால், அதுதானே, இயமனுடைய தூதுவர் இயம
 னுடைய உலகத்திற்குக் கொண்டுசென்று, அங்குள்ள இன்ப
 துன்ப நுகர்ச்சியை அருத்துவதற் கேதுவாம். மருளறிவால்
 நுகர்ந்தால் மேற்பிறப்பிற்குக் காரணமான ஆகாமிய
 வினையும் நண்ணும்.

அவ்வாறு நுகராமல், உடம்போ அறிவில்லாத (சடப்)
 பொருளாகும்; அக் காரணத்தால் அது நல்வினை தீவினைகளை
 அறிந்து இன்ப துன்பப் பயனை நுகராது. உடம்பிலுள்ள
 உயிர்தானும் சிற்றறிவும் மறதியும் உடையதாகையால் அவ்
 வினையை அறிந்து இன்ப துன்பப் பயன்களை நுகராது; இவ்
 விரண்டும் நீங்கவே, பதியாகிய இறைவன் அவன் அவள்
 அது என்று வழங்கப்பெறும் உலகமெல்லாம் கலந்து விளங்
 கும் நிலைமையினால், அவ்வவ் வுயிர்கள் நுகர வேண்டிய
 வினையை அறிந்து அருத்துவான் என்று உணர்ந்து பதியின்
 திருவருள்வசமா யொழுகி, இன்ப துன்பங்களை நுகர்ந்தால்,
 அது இறைபணி யாகும்; இவ்வாறு நுகர்பவர்க்கு எதிர்
 வினையாகிய ஆகாமியமும் 'எரிசேர் வித்துப் போல'
 பிறவிக்கு ஏதுவாகாமற் கெட்டொழியும் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினைத்

“தொல்லையில் வருதல் போலத்

தோன்றிரு வினைய துண்டேல்,

அல்லொளி புரையும் ஞானத்

தழலுற அழிந்து போமே” (89)

என்னும் சிவப்பிரகாசப் பாட்டால் அறிக.

உண்மை நிட்டை

151 குலவுமினன் வரவரவே விரிந்த நிழல்

குறைந்துகுறைந் துள்ளொடுங்கு மாறு போல

உலைவிலரு ளொளிபிரகா சித்த வாறே

உயிர்ப்போத மலமகலு மொளியோ டேயும்

தலைவனுட னென்றகா விரண்டு மாகாத்

தக்கநிலை அருக்கனெதிர் தயங்கு மீனும்

நிலவொளியும் ஏகமிரண் டாகா வாபோல்

நில்லாமல் நின்றிடுதல் நிட்டை யாமே.

(இ - ள்) விளங்கும் ஞாயிறு உதித்து மேலே வரவர, ஒருவருடைய நீண்ட நிழல் குறைந்து குறைந்து பின்னர் தனக்குள் ஒடுங்கி இரண்டற நின்றல் போல, கேடற்ற திருவருள் ஒளி ஒருவர்க்கு விளங்கிய (உதித்த) வாறே தற்போதமாகிய உயிரறிவும், அவ் வறிவு முனைத்துத் தோன்றுவதற் கேதுவாகிய ஆணவ மலமும் குறைந்து குறைந்து, அவ் வொளியுடன் ஒன்றாகப் பொருந்தும்.

தற்போதமும் மலமும் இவ்வாறாக, ஞாயிற்றின்முன் நாண்மீனும், ஞாயிற்றின்முன் நிலவொளியும் ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் கருத முடியாத நிலையில் நின்றல் போல, உயிரானது பதிப்பொருளுடன் ஒன்றாகாத இரண்டுமாகாத அத்துவித நிலையில், நில்லாமல் நின்றலே (இயல்பாய் நின்றல்) சகச நிட்டை என்னும் உண்மை நிட்டை யாகும் (எ - று).

‘நிஷ்டா’ என்னும் வடசொல், நிட்டை எனத் திரிந்தது. அமரகோசம் “நிஷ்டா நிஷ்பத்தி நாசாந்தா:” நிஷ்டா ஸ்திரீலிங்கம்; இது நிஷ்பத்தி — காரியம் ஆதலுக்கும், நாச — காணதிறுத்தலுக்கும், அந்தா: — நாசமடைதலுக்கும் பெயர் என்று (3-197) கூறுகின்றது. இம் மூன்று பொருளில், உயிர் இறைவனோடு ஒன்றித் தன்னைக் காணதிறுத்தல் என்னும் பொருளில் நிட்டை என்னுஞ் சொல் வந்துள்ளது.

இச் சகச நிட்டையின் இயல்பிலே,

“சகசநன் னிட்டை இயல்புதம் முயற்சி

சற்றென்று மின்றியே அருளால்

சகமதும் போக மதுவுந்தம் முடலும்

தஞ்சர ணமுமெவை யவையாய்,

அகமதி லுதித்த ததுமறை யாமல்
 அகன்றது பின்னுதி யாமல்,
 அகமுரை காய வருத்தமே யின்றி
 அமர்ந்துநின் றிடும்நின்ற நிலையே” (56)

“சகசநிட் டையது லபித்திடுங் காலைத்
 தம்முயற் சியதொன்று மின்றிச்
 சகசம தாகித் தன்னுள மதனிற்
 ருனின்றிங் கிடைவிடா தூறும்,
 சுகவரு ளமுத மதனையே அருந்தித்
 தொல்வடி வதுமெள்ளக் கரைந்து,
 சுகவருள் வடிவார்யச் சுட்டெலாம் அருளாய்த்
 தோன்றநின் றிடும்நின்ற படியே” (62)

என்னும் சுத்த சாதகப் பாட்டால் அறிக.

**மெய்ஞ்ஞான தேசிகரைப் பெற்று அவன்
 அருளுபதேசம் பெற்றவரே மெய்ஞ்ஞான உண்மை
 நிலையவ ராவார் என்பது**

152 'சாத்திரம்புத் தகம்பூசை' சமயமதத் தருக்கம்
 தந்திரமந் நிரயோகந் தவவிரதஞ் சீலம்
 எத்தரிய பாவனையெண் சித்திகளே முதலாம்
 எப்பயனும் முத்திவிலக் கெனவொருசொல் லதனால்
 தீர்த்தவன்மெய்த் தேரிகளும்; அவனருளா லகலாச்
 சித்தமல மறுத்துலகிற் றிமைநன்மை செயினும்
 வாய்த்தகதி ரவன்செயல்போ லிசைந்திசையா தொழுகும்
 வண்மையரே மெய்ஞ்ஞான உண்மைநிலை யவரே.

(இ - ள்) சாத்திரமும், புத்தகமும், பூசையும், சமய
 மும், கொள்கையும், தருக்கநூலுணர்வும், செய்கைநூலு
 ணர்வும், மந்திரங்களிற் பயில்வும், யோகப் பயிற்சியும்,
 தவச் செயலும், விரதங்களை மேற்கொள்ளலும், ஒழுக்கமும்
 ஆதாரங்களிற் றெய்வங்களைப் பாவனை செய்து தியானித்த
 லும், அணிமா முதலான எட்டுச் சித்திகளும் இவை
 முதலான எல்லாப் பயன்களும் வீடாகிய பேரின்பப் பயனை

அடைவதற்குத் தடையாகும் என, முடிந்த முடிபாகிய ஒரு சொல்லால் நீக்கியருளியவன் யாரோ, அவனே, உண்மையான ஞானசிரியனும். அவ்வாறு சிறந்த அவனுடைய திருவருளால், நீங்காத சித்த அழுக்கைப் போக்கிக்கொண்டு உலகின்கண் ஒருவர் தீமையைச் செய்யினும், மற்றொருவர் நன்மையைச் செய்யினும் “வெறுப்பு விருப்பு அற்றிருக்கும் ஞாயிற்றின் செயல்போலப் பொருந்தி” வெறுப்பு விருப்புக் களுடன் இசையாது நடக்கும் நல்ல தன்மை உடையவரே உண்மைநிலையாகிய ஞானநிலையினை உடையவர் (எ - று).

பேரின்பப் பொருளாகிய ஞேயப் பொருளைப் (சிவமாகிய பொருளைப்) பெற்றவர்க்கு மந்திரம் முதலியன வேண்டுவதில்லை என்பதை,

“மந்திரம் தியானமே வணக்கம் பூசனை
தந்திர மிவையிலை சாற்றுங் காலிவண்
நிந்தையி லொருதனி ஞேய மெய்தலாற்
பந்தமோ டறிதரப் படுவ தில்லையே”

என்னும் பாட்டால் அறிக. இது தேவிகாலோத்திரச் சூத்திரப் பொருளைக் கருதியது. சதமணிமாலை (38)

இப் பாட்டு அவிரோத வந்தியார் 59 ஆம் பாட்டிற்கு மேற்கோள்.

சு - வே : ¹ சாத்திரம் போதகம்

² சமயகுல குணஞ்சீர்

காசியும் திருவாரூரும் திருவம்பலமும் இவையெனல்

153 கருவிகளநா லொன்பதுவும் வேற தாகக்

கண்டகன்ற அத்திநிலை காசி யாகும்

மருவுமுயிர் தனையறிவென் றறிந்து யாமே

மன்னென நின்றநிலை ஆரு ராகும்

கருவிசட மென்றுயிர்கள் தம்மைக் ¹காணக்

கண்ணிரவி யெனவுயிர்க்குக் ² காட்டாய் நின்ற

அருளையுணர்ந் தியாவமுரன் செயலா முண்மை

அத்துவித நடத்தொழுமை பலம தாமே.

(இ-ள்) தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும் உயிராகிய தமக்கு வேறாக உள்ளன வென்று உய்த்துணர்ந்து கண்டு, அவற்றில் பற்றுச் செய்தலகன்ற தத்துவாதீத நிலையைப் பெறலே காசியை அடைந்ததாகும்.

தத்துவங்களுள் பொருந்தியிருக்கும் உயிர், தத்துவங்களைப் போலச் சடப்பொருளன்று; அது சித்துப் பொருளாகிய அறிவுப் பொருளே; அவ் வுயிராகிய யாம் மன்னவன்றன் மகனே என்று தன்னுண்மையை அறிந்துகின்ற நிலையே திருவாரூரை அடைந்த தாம்.

உயிர்கள், கருவிகளையெல்லாம் சடப்பொருளென்று காணவும், தம்மை அவற்றில் வேறாகக் காணவும் “கண்காண்பதற்கு ஞாயிற்றின் ஒளி உதவுவது போல” அவ் வுயிர்கள் உணர்வதற்கு உணர்த்தும் அறிவொளியாய் நின்ற திருவருளை அறிந்து, உலகில் நிகழும் எல்லாச் செயலும் முதல்வன் நடிப்பாகிய செயலாம் என்று உண்மை உணர்ந்து, அவ் விறைவன் உயிராகிய தம்முள் அத்துவிதமாய் நடிக்கும் நடனத்தைக் கண்டு தொழுதலே திருவம்பலத்தைக் கண்டு தொழுதலாம் (எ - று).

சு - வே : ¹ காணிற், காணு.

² காட்டா.

பாச ஞான பதி ஞானங்களிலும் பதிஞானமாகிய
சிவஞானமே சிறந்ததென்றல்

154 இருவகையாம் மாயையிலுண் டான ஞானம்

எவ்வளவுண் டவ்வளவும் பாச ஞானம்

மருவியதற் பொதத்தாற் சித்தி முத்தி

மதித்தழுந்து பிட்டைபசு ஞான மாகும்

பரவுமிவை அஞ்ஞானம் பாச ஞானம்

பசு ஞானஞ் சுதந்திரகீ னந்தா னென்றே

இருவகைஞா னமுந்நிக அருளால் ஆவி

ஈசனடி கூடலிறை ஞான மாமே.

(இ - ள்) சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என்னும் இரு வகை மாயையினால் உண்டான அறிவு எவ்வளவோ அவ்வளவும் பாசஞானமாகும். பொருந்திய உயிரறிவு என்னும் தற்போதம் ஒன்றினாலே, பலவகைச் சித்திகளையும் முத்தியினையும் கருதியுணர்ந்து, அவற்றிலே அழுந்தி, அவற்றைப் பெற்றிருக்கும் நிட்டை பசுஞானமாகும். பரப்புடைய இவ்விண்ணிடில், சுத்தமாயா காரியமான வாக்குகள், அசுத்தமாயா காரியமான கலாதிஞானங்கள் என்னும் பாசத்தால் தோன்றிய ஞானமெல்லாம், மாயாகாரியங்களை அறியுமேயன்றி, மிக நுண்ணியனான முதல்வனை அறியும் ஆற்றலில்லாத அஞ்ஞானமே யாகும். பசுஞானமோ வெனில், இந்திரியங்கள் கூடினாலன்றித் தானாக அறியும் ஆற்றலில்லாத (சுத்தராக் குறைவாகிய) ஞானமாகும். குறைபாடுடைய இருவகை ஞானமும் நீங்க, முதல்வனுடைய திருவருளால் உயிர் இறைவன் திருவடிபைக் கூடுதல் உண்டாம்; அதற்கு ஏதுவானது பதிஞானமாகிய சிவஞானமாகும் (எ - று).

இங்கே நிட்டை என்பது நிஷ்பத்தி என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது. (151 ஆம் பாட்டின் உரையைப் பார்க்க.)

பாசஞான பசுஞானங்களால் முதல்வனை அறியவொண்ணாதென்பதனை

“அண்ணலைச் சென்றனு காப்பசு பாசமே” (1436)
என்னுந் திருமந்திரத்தால் அறிக.

நால்வகை வாக்குகளும், அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய அறிகருவிகளும் இருவகை மாயையாகிய பாசத்தின் கூறுதலின், அப் பாசத்தால் விளையும் அறிவாலும்; அவ் வறியுங் கருவிகளைப் பற்றி அறியும் (ஆணவமலத்தால் மறைக்கப் பெற்ற ஆன்மவறிவென்னும்) பசுத்துவ ஞானத்தாலும் முதல்வனை அறிதல் ஒண்ணது என்னும் பொருளில்

“பாசமா ஞானத்தாலும் படர்பசு ஞானத்தாலும்,
ஈசனை உணர வொண்ணது”

என்று கூறும் (85) சிவப்பிரகாசம்.

**உயிர்க்கு ஐந்து மலங்கள்
எப்பொழுது நட்டமாகும் (கெடும்) என்பது**

155 எண்ணியமுற் புசிப்பகனா மாயா டோகத்
 திதமகிதம் அறுகைநிலைத் திரோதாயி நட்டம்
 நண்ணுமிரு வினைதுலையொப் பாத லாலே
 நாடியமா மாயையுமைந் தொழிலும் நட்டம்
 பண்ணுமல வளவதுவாம் முன்னிலைச்சுட் டொழியிற்
 பற்றுகுங் கன்மமலம் நட்ட மாகும்
 திண்ணாமிரும் வடிவநல 'மாயைநட்ட மாகும்
 சிவபோகம் வினைந்நிடவிட் டகன்றுமொ ணவமே.

(இ - ள்) கருதப்பட்ட முன்னை வினைக்குரிய நுகர்ச்சி நீங்காத மாயா போகமாகிய இவ் வுலகத்தின்கண், இன்பத் தரும் பொருள்களை விரும்புதலும், துன்பத்தரும் பொருள் களை வெறுத்தலு மென்னும் இவ் விரண்டும் நீங்குதலால், உலகபோகத்திலே அழுத்தும் திரோதாயி என்னும் சத்தி செயற்படாது நீங்கும். பொருந்திய இருவினைகளும் துலாக் கோல் போலச் சமம் தலாலே சுத்தமாயையும் படைப்பாதி ஐந்தொழிலும் நீங்கும். முன்னுறு பொருளை அவன் அவள் அது என்று சுட்டியுணரும் சுட்டுணர்வு ஒழியில் பற்றிற்கு ஏதுவான கன்மமலம் கெடும். மாயையின் கூறுன நாம ரூபக் கிரியைகள் (பெயர் உருவம் தொழில்) என்னும் வடிவு நீங்க மாயாமலம் கெடும். சிவபோகம் வினைந்நிடில் ஆணவ மலம் செயற்படா தொழியும் (எ - று).

அவன் அவள் அது என்னும் முன்னிலைச் சுட்டால் இன்ப துன்பங்கள் தோன்றும் என்பதை

“தோன்றுமேல் யான்பிறர் தோன்றும் சுகாதிகள்,
 தோன்றாமல் நில” (75)

என்னும் அவிரோதவுந்தியார்ப் பாட்டால் அறிக.

சு - வே : 'மாயைநட்ட மாகும்' என்றில்லாமல் 'மாயை நட்டம்' என்றும் பாடம்.

ஞானிக்கு ஐந்து சத்திகளின் செயல் எப்பொழுது நீங்கும் என்பது

156 கூட்டரவு மொழிகையினுற் கிரியையவிழ்ந் தகலும்
குலவுதெரி சனமகல அனுபோகம் வினையின்
நாட்டரிய ஞானசத்தி வேற்றுமையா யகலும்
நவையாரும் பெறுந்யொழிந் திருதலினு லெவையும்
சேட்டதமார் இச்சையுமங் கப்பரிசே யகலும்
சிவம்பிரகா சிக்கையினுல் திரோதாயி யகலும்
நீட்டியதற் போதமறச் சிவானுபவத் தழுந்தின்
நித்தியமாம் பராசத்தி விட்டகலுங் காணே.

(இ-ள்) உலக மக்களுடன் உலகப் பொருளுடன் கூடுதல்
நீங்கினால், முதல்வனுடைய கிரியாசத்தி தொழிலிற்
பிணிக்கின்ற செயல் அவிழ்ந்து நீங்கும். உலகப்பொருள்களை
ஐம்பொறிகளால் காண்டல் அகலும்படிச் சிவானுபவம்
வினைந்தால், உலகப்பொருள்களை அறிதலிற் பிணிக்கின்ற
ஞான சத்தியின் செயல் வேறுபட்டு நீங்கும். குற்றம்
நிறைந்த உலகப்பொருள்களை விரும்பிப்பெறுகின்ற பெறுதி
நீங்கினால் எவ்வுயிரையும் இச்சையிலே இயக்குகிற இச்சா
சத்தியின் செயல் நீங்கும். உலகம் தோன்றப் பெருமல்.
சிவம் பிரகாசித்தலால் உலகபோகங்களில் அழுத்துகிற
திரோதாயி சத்தியின் செயல் நீங்கும். உயிர் அறிவாகிய
பெரிய தற்போதம் அற்றே போகும்படிச் சிவானுபவத்திலே
அழுந்தின் அழிவற்ற திருவருட்சத்தியும் விட்டு நீங்கும்
என்று காண்பாயாக (எ - று).

சு - வே : ¹ கூட்டரவு மொழிகையினுல்.

ஞானிக்கு எப்பொழுது தத்துவப்பிணிப்பு நீங்கும் என்பது

157 உடலுயிரன் நென்றகலிற் பூதமுட னவற்றின்
உடனாய காரியமை யைந்துடனே வுலகும்
திடமிகுபல் லுருவனைத்தும் நாடிகளு மகலும்
திருந்துபொறி யறனிடயம் பொருந்தாம கெலும்

கொடியகர ணங்களறக் கலாதிகள்விட் டகலும்

குணமறவே சுத்தவித்தை முதன்முன்று மகலும்

அடன்மருவும் வளியகல விந்தகலு மகலா

ஆணவம்நீங் கிடநாத மகன்றிடுமென் றுணரே.

(இ - ள்) இவ் வுடல் நாம் என்னும் உயிரன்று என்று உணர்ந்து, அதனிற் பற்றுவிட்டால், உடம்பிற்கு முதலாகிய ஐம்பூதங்களும், அவற்றின் காரியமாகிய தோலெலும்பு முதலிய (56, 57) இருபத்தைந்து புறக்கருவிகளுடனே உலகமும், பலவகை வடிவங்களும், நிலதத்துவத்தில் தோன்றும் நாடிகள் பத்தும் நீங்கும். மெய் முதலான ஐம்பொறிகள் பொருள்களைப் பற்றாமல் செயலற்றால் உலகவிடயங்கள் முற்றிலும் பொருந்தாமல் நீங்கும், அந்தக்கரணங்கள் செயலற்றால் அவற்றை இயக்கும் கலைமுதலான வித்தியா தத்துவங்கள் நீங்கும். முக்குணங்கள் அற்றால், அவற்றை இயக்கும் சுத்தவித்தை, ஈசரம், சாதாக்கியம் என்னும் மூன்று சிவதத்துவங்களும் நீங்கும். வலிமை பொருந்திய உதான வாயு நீங்கவே அதனையியக்கி நால்வகை வாக்கினை உதவும் விந்துதத்துவம் நீங்கும், நீங்காத ஆணவமல சத்தி கெட்டபொழுது அதனையியக்கும் நாததத்துவமும் நீங்கும் என்று உணர்வாய் (எ - று).

பூதகஞ்சகம் முதலான ஐந்து கஞ்சுகங்க ளகன்றோர் சுத்த பர சுகாதீத முத்தர் எனப்படுவார் என்பது

158 புவிமுதலைந் தும்பூத கஞ்சுகமாம் அதன்மேல்

பொறியொருப தொருபதுமாத் திரைமனமுன் னைந்தும்
கவலையுறும் பிரகிருதி கஞ்சுகமென் றோதும்

கலைமுதலைந் தும்புருட கஞ்சுகமாங் கருநிற்
சிவமுதலைந் தறிகருவி வயிந்துவகஞ் சுகமாந்

திருந்துபரை முதற்சத்தி கஞ்சுகமாந் தெரிந்தே

¹துவமுடனார்ப் புறுபஞ்ச கஞ்சுகங்க ளகன்றோர்

சுத்தபர சுகாதீத முத்தரெனும் நூலே.

(இ - ள்) நிலம் முதலான ஐம்பூதங்களும் உயிர்க்குப் பூத கஞ்சுகமாகும். (கஞ்சுகம் - சட்டை, உறை) கன்மேந்திரிய

ஞானேந்திரியங்களாகிய பொறிகள் பத்தும், சத்தாதி
வசனாதிபான மாத்திரைகள் பத்தும், மனம் முதல் உள்ளம்
ஈரான அந்தக் கரணங்கள் ஐந்தும் ஆகிய இவ் விருபத்தைந்
தும் பூதகஞ்சுகத்தினைக் காட்டிலும் நுண்ணிய பிரகிருதி
கஞ்சுகமாகும். கலை, வித்தை, அராகம், காலம், நியதி என்னும்
ஐந்தும் பிரகிருதிகஞ்சுகத்தினைக் காட்டிலும் நுண்ணிய புருட
கஞ்சுகமாகும். சிவதத்துவம் முதலான ஐந்து அறிகருவி
களும் புருட கஞ்சுகத்தினைக் காட்டிலும் நுண்ணிய வயிந்துவ
கஞ்சுகமாகும். பராசத்தி முதலிய ஐந்தும் வயிந்துவ கஞ்சு
கத்தினைக் காட்டிலும் நுண்ணிய சத்திகஞ்சுகமாகும். உயிரை
அசையாதபடி கட்டுகின்ற பஞ்சகஞ்சுகங்களை ஆராய்ந்து
அகன்றவர் யாரோ அவரைத் தூய, மேலான, இன்ப
நிலையைக் கடந்த முத்தர் என்று சிவாகமம் கூறும் (எ - று).

சு - வே : ¹ துவமுட னாற்புறு.

ஞானத்தின் நான்கு நெறி

159 ஞானத்து ஞானமகம் புறமென் னுமல்
ஞானைந் தாதீதத் தழுந்த லாகும்
ஞானத்து யோகமிறை ஞானந் தானே
நாடுமிட மெங்குநிறை வென்று காண்டல்
ஞானத்துக் கிரியையுயர் பஞ்ச சுத்தி.
நயந்தமல வடியகலா திறைஞ்ச லாகும்
ஞானத்துச் சரிதைகுரு லிங்க வேடம்
நாதனொனத் தொழுதுபணி மேவ லாமே

(இ - ள்) "சரியையொடு கிரியைமிகு யோக ஞானம்
தக்கபதம் நாலு" (62) என்று மேற்கூறிய நான்கு பாதங்
களில் ஈற்றிற் கூறிய ஞானம், ஞானத்து ஞானம் முதலிய
வாய் நான்கா யிருக்கும். அவற்றில் ஞானத்துள் ஞான
மாவது, முதல்வன் அகத்திலமட்டும் உள்ளான் அல்லது
புறத்திலமட்டும் உள்ளான் என்று கருதாமல், அகம்புற
மாகிய எங்கும் உள்ளான் என்று திருவருண் ஞானத்தாலே
அறிந்து, அந்தத் திருவருண் ஞான ஆனந்தத்திற்கு அதீத

நிலையில் அழுந்துதலாகும். ஞானத்துள் யோகம் என்பது, இறைஞானம் என்னும் திருவருண் ஞானந்தானே (எல்லாப் பொருள்களையும் அடக்கிக்கொண்டுள்ளது) பார்க்கு மிடமெங்கும் நிறைந்துள்ளது என்று, அதன் நிறைவை (வியாபகத்தைக் கண்டிருத்தலாம். ஞானத்துள் கிரியை என்பது, உயர்ந்த ஐவகைச் சுத்தி செய்து (இதனை 160 ஆம் பாட்டிற் காண்க) இறைவன் திருவடியை அகலாமல் வணங்குதலாகும். ஞானத்துச் சரியை என்பது, உருவம் தாங்கி வந்துள்ள ஆசானையும், இவ்விங்கத்தையும், திருவேடம் அணிந்த அடியவரையும் சிவனென்றே கருதித் தொழுது அம் மூவரின் பணியை மேவுதலாம் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினைச் சிவப்பிரகாசம் 95, 96, 97, 98 என்னும் எண்ணுள்ள பாடலால் அறிக.

மேற்பாட்டில் ஞானத்துக் கிரியையிற் கூறிய ஐந்து சுத்திகள்

160 புவிமுதல்நா லொன்பதுவுஞ் சடமா மென்றல்
பூதசுத்தி உயிருளைப் 'பொருந்தல் தானே
அவமகலம் உயிர்ச்சுத்தி எல்லா மிந்த
அருளெனவே காண்டல்திர வியநீன் சுத்தி
சிவமுதலாய் மாறிமலந் திரோதை நீங்கித்
திருவருளா லுயிரனைச் சேர்ந்தொன் றுகிப்
பவமறன்மந் திரசுத்தி யிலிங்க சுத்தி
பரன்நிறைவுட் புகுதல்பஞ்ச சுத்தி யாமே.

(இ - ள்) மேற் பாட்டிலே ஞானத்துக் கிரியையிற் கூறிய ஐந்து சுத்திகளாவன :— ஞானியானவன் நிலம் முதலான முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சடம் என்று ஞானத்தாற் காண்பதுவே (தரிசிப்பது) பூதசுத்தி என்கின்ற இடசுத்தி யாகும். உயிர் தற்போதம் விட்டுத் தனது போதத்திற்கு முதலாகிய சிவபோதமென்னும் திருவருள் வசமாகப் பொருந்தி யொழுகுதலே உயிர்ச் சுத்தி (ஆன்ம சுத்தி) யாகும். உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் திருவருள் வியாபகத்தினுள் அடங்கி இயங்கும் என்பதை அறிதலே திரவிய சுத்தியாகும். நகாரத்தை முதலாகவுள்ள

திருவைந்தெழுத் தென்னும் மந்திரத்தைச் சிகாரம் முதலிலே நிற்கும்படி மாறி, மல எழுத்தாகிய மகாரத்தையும் திரோதை எழுத்தாகிய நகாரத்தையும் நீக்கி, திருவருள் எழுத்தாகிய வகாரத்தால் உயிரைக் குறிக்கும் எழுத்தாகிய யகாரம், சிவ எழுத்தாகிய சிகாரத்தைச் சேர்ந்து ஒன்றாகிப் பிறப்பறும்படி அமைத்துச் செப்பிப்பதுவே மந்திரசுத்தியாகும். முதல்வனுடைய வியாபகத்தில் தானும் தனக்குத் துணை புரியும் திருவருள் முதலியனவும் அடங்கியிருத்தலை அறிதலே இலிங்க சுத்தியாகும் (எ - று).

இறைவனுடைய வியாபகத்திலே சிவசத்தியும், ஆன்மாவும், ஆன்ம சிற்சத்தியும், ஆணவமலமும், மாயாமலமும், கன்ம மலமும் ஒன்றற்கொன்று வியாபக வியாப்பியமாய் நிற்கு மென்க.

இதனை,

அமலைக்கு வியாபகனே அரன்; அவற்கு வியாப்பியமே;
விமலை; வியா பகி உயிர்கட்; குயிரவட்கு வியாப்பியமே;
சமலைக்கு வியாபகமே; சமலையுயிர் வியாப்பியமே;
சமலைசக வியாபகியே; சகம்சமலை வியாப்பியமே.

என்னும் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளால் அறிக.

சு - வே : ¹ பொருந்தத் தானே.

² பரை நிறையுள்; பரை நிறைவுள்.

இறைவன் அருட்சத்தி பதிதல்

(சத்திநிபாதம்)

161 திருந்தியசத் திநிபாதம் ¹நால்வகையாம் மந்தம்
திகழ்மந்த தரந்தீவ்ரம் தீவிரநற் றரமே
²புரிந்திவற்றிற் குறுமுவமை ³இருங்கதலித் தண்டு
பச்சைவிற குலர்விறகு கரியிலெரி பற்றல்
புரிந்திவர்பக் குவப்பொருளுண் டெனவதற்குப் பொருந்தல்
⁴புளியந்தோ டும்பழமும் ⁵போலுடற்பற் றறுகை
அரந்தையுல கினைமுழுதுந் துறந்துபொருள் தேடல்
அருட்குரவ னையிணைசேர்ந் தவன்பணிசெய் திடலே.

(இ - ள்) இறைவனுடைய திருவருட் சத்தி பதித லென் னும் திருத்தமுற்ற சத்திநிபாதம் மந்தமென்றும், மந்ததர

மென்றும், தீவிர மென்றும், தீவிரதா மென்றும் நான்கு வகை ஆகும். இவற்றினுக்கு அடைவே உவமை கூறினால் வாழைத் தண்டிலும், பச்சை விறகிலும், உலர்ந்த விறகிலும், கரியிலும் நெருப்புப் பற்றுதல் போன்றதாம். இந் நான்கு சத்திநிபாதத்தைப் பெற்ற இவர்தம் செய்கை யாவன :- முறையே, பதியாகிய மெய்ப்பொருள் உண்டெனப் புரிந்து அதனை அடைவதற்குப் பொருந்தலும், புளியினது பழமும் அதன் ஓடும் போல உடலிடத்தே பற்றற்று நின்றலும், துன்பத்தினைத்தரும் உலகினை முற்றிலும் துறந்து உண்மைப் பொருளை ஆராய்தலும், அருண்ணானத்தை யுடைய ஆசிரியன் அடியினை சார்ந்து உண்மைப் பொருளைத் தலைப்பட்டு அவன்பணி செய்தலும் ஆகும் (எ - று).

சத்திநிபாதம் என்று பிரித்து, இறைவனுடைய அருட்சத்தி பதிதல் என்று பொருள் கூறுவர். தீமையைத் தரும் ஆணவ சத்தியின் செயல் மீட்சியில், அவ்வாணவத்தை யியக்கும் திரோதான சத்தியின் அகற்சியில், முதல்வன் உலகிற்கு உறவா யிருக்கும் சிவஞானக் கிரியா சத்தியை உயிரிடத்தே பதிய வைப்பன். அச் சத்திநிபாதப் பேற்றிலே உண்டாகும் நிலையை

“பிண்டமெனு மவன்றனக்குச் சத்தி பாதப்

பேற்றிலுயி ருயிரல்பொருள் விவேகந் தோன்றும்
தண்டலிலிவ் விவேகபுத்தி பிண்ட ஞானந்

தானதனை யுளன்பிண்ட ஞானி யென்று
கொண்டறிக வொருவனிடைச் சத்தி பாதக்

குறியுரைப்பின் முத்திவிருப் புடல் வெறுப்பும்
மண்டுசிவ பத்தரிடை பத்தி மிக்க

மரபியம்பு மாகமத்தின் சிரத்தை மன்றோ”

என்னும் (310) சிவப்பிரகாச விகாசம் கூறும்.

சு - வே : 1 “நால்வகையா மதுதான், திகழ்மந்த மந்ததாம்
தீவிரதீ விரதரம்”

2 பரிந்திதனாக்.

3 - இருங்கதவிக் குற்றி.

4 புளியந் தோலும் பழமும்.

5 போலுட்பற் றறுகை.

சிவஞானிக்கு உவமை

162 பாலனுட னுன்மத்தன் பசாசன் றன்னைப்

பவமகன்ற சிவஞானிக் குவமை கூறும்
பாலகன்மே லுணவொன்றைத் தேடா தானும்

பகருமய லுன்மத்தன் நன்மை ¹திமைச்
சீலமகன் றிடலானும் பசாசன் செய்யும்

செயலலகைச் செயலாகுஞ் செய்தி யானும்
பாலனையும் பித்தனையுஞ் சுடுத்தீத் தொட்டால்
²பசாசனனைத் திடவுமெரி பற்றி டாவே.

(இ - ள்) பிறனிப் பிணிப்பு நீங்கிய சிவஞானிக்குக் குழந்தையினையும் உன்மத்தனையும் பேயால் பிடியுண்டவனையும் உலகம் உவமை கூறும் இம் மூவரிடத்தும் கருதிய ஒப்புமை என்னை எனின்? குழந்தை உணவுண்டதன் பின்னர் அடுத்த வேளை உணவினைக் கருதித் தேடாதிருத்தலானும், சொல்லப்படும் மயக்கந் தங்கிய உன்மத்தன் நல்லொழுக்கம் தியொழுக்கம் என்பனவற்றை அகன்று ஒழுகுதலானும், பேயாற் பிடியுண்டவன் செய்யுஞ் செயல், தன்செயலொழிந்து பேய்ச்செயலாகுஞ் செய்தியானும் இவ் வியல்பு வாய்ந்த சிவஞானிக்கு இம்மூவரும் உவமையாகக் கருதி ஒதப்பட்டனர் என்க.

மேலே உவமை கூறப்பட்ட மூவருள் குழந்தையும் உன்மத்தனும் நெருப்பினைத் தீண்டுவா ராயின் அது அவரைச் சுடுவ தாகும். ஆனால், பேயாற் பிடியுண்டவன் நெருப்பினை அனைந்தாலும் அப்பேயின் ஆற்றலால் அந்நெருப்பு அவனைச் சுடுவதில்லை. அதுபோலச் சிவஞானியும் தன்செயலற்றுத் தான் அற்று இறைவன் செயல்வழி யொழுகுவதால் அவன் உலகத்திற் படிந்தாலும் அது அவனைத் தாக்கி வருந்துவ தில்லை (எ - று).

சு - வே : ¹ தின்மை

² பசாசனனைத் திடினும்.

ஞானியின் பூசையும் ஞானியின் சாலோகாதி பதங்களும்

163 ஒப்பிலுயிர்க் குயிராய்நிற் பதுஞான பூசை
 உயிர்க்குளொளி நோக்குமது வேயோக பூசை
 செப்பரிய ஆவாக னாறிபுறப் பூசை
 செயலறவின் றிடுநேயஞ் சிவபூசை யாகும்
 தப்பரிய மெய்ஞ்ஞானந் திகழ்ந்தறிவை நாடல்
 சாலோகஞ் சாமீபந் தற்பரைநா னாதல்
 வைப்புறுசா ரூபமுயர் ஆனந்த போகம்
 மருவுசுகா தீதஞ்சா யுச்சியமாய் மதியே

(இ - ள்) உயிர்க்கு உயிராய் நிற்கும் ஒப்பற்ற முதல்வனுடன் அத்துனிதமாய் நிற்கும் நிலையே அம் முதல்வனுக்குச் செய்யும் ஞான பூசை யாகும். உயிர்க்குள் ஒளியாயிருந்து தனது அறிவினை (ஆன்ம சிற் சத்தியை) இயக்கிவிடும் திருவருட்சத்தியை நோக்கியிருப்பதுவே நிராதாரயோகமாகிய பெரிய யோகபூசை யாகும். எங்கும் வியாபியாகிய இறைவனை ஒரு வடிவத்திலே ஆவாகனம் (அழைத்தல்) முதலியன செய்து வழிபடுதல் புறப்பூசை யாகும். உலகச் செயலிற் பற்றற சிவமாகிய ஜேயப் பொருளில் நிலைத்து நிற்பதுவே சிவம் ஒன்றையே கருதிச் செய்யும் சிவபூசை யாகும்.

ஞானிக்குச் சாலோகம் முதலிய நான்காவன:- தப்புதல் இல்லாத மெய்ப்பொருள் அறிவு திகழ்ந்து திருவருட்சத்தியை நாடுதலே சாலோக மாகும். அந்தத் திருவருட்சத்தியாக ஆதலே சாமீப மாகும். முதல்வனுடைய இன்ப சத்தியாக ஆதலே சாரூப மாகும். அவ்வின்ப சத்திக்கு அதீதமாய்ச் சிவத்தைப் பெறுதலே சாயுச்சிய மாகும் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை

உயிர்க்குயி ராய்நிற்றல் ஒண்ஞான பூசை
 உயிர்க்கொளி நோக்கல் மகாயோக பூசை
 உயிர்ப்பெறு மாவாக னம்புறப் பூசை
 செயற்கடை நேசஞ் சிவபூசை யாமே.

என்னும் (1444) திருமந்திரத்தால் அறிக.

மேற்பாட்டிற் கூறிய செப்பரிய ஆவாகனாதி
புறப்பூசையைக் கூறக் கருதி, அதற்கு இன்றியமை
யாமல் வேண்டப்படும் ஆவினையும் அதனிற்கேன்றிய
பொருள்களையும் கூறுகின்றார்.

164 பொற்பமரும் பாற்கடலி னுற்பவமாஞ் சுரபி

புகலிலதன் கோமயத்திற் கூவிளந்தா னுளவாம்
அற்புதமாந் திருமகளவ் வில்வமதிற் பொருந்தும்
அகிலாம் பளிதமதன் அனையதனி னுளவாம்
கற்பமருஞ் 'சுரர்க்கமுதம் நவந்தத் துதிக்கும்
கதிருடனே செந்நெலதன் பாலதனிற் றேன்றும்
சொற்பயில்நுங் குலியம்மரை உற்பலம்நீ ரதனிற்'
றேன்றியிடும் ரோசனையு ²மதனுதரத் துதிக்கும்

(இ - ள்) அழகு பொருந்திய திருப்பாற் கடலிற்
காமதேனு தோன்றிற்று. அதன் கோமயத்திலிருந்து
வில்வம் தோன்றிற்று. அவ் வில்வத்தில் எப்பொழுதும்
அற்புதமான திருமகள் பொருந்தி வாழும். அக்காமதேனு
வின் தயிரில் அகிலும், ஆரமும், கருப்பூரமும் தோன்றும்.
அதன் வெண்ணெயில் தேவர் அருந்தும் அமிழ்தம் தோன்
றும். அதன் பாலில் கதிருடனே கூடிய செந்நெல் தோன்
றும். அதன் நீரில் (கோசலத்தில்) குங்குலியமும், தாமரை
யும், நீலோற்பலமும் தோன்றும். அதன் வயிற்றிலிருந்து
கோரோசனையும் தோன்றும் (எ - று).

சாந்தலிங்க சுவாமிகள் செய்தருளிய கொலைறுத்தல் என்
னும் நூலில் “பிழையுறுதல்” (7) என்ற பாட்டில் பசுபஞ்ச
கவ்யம் முதலானவற்றைத் தரும் நின்மலதேவி என்பதற்கு
“பொற்பமரும்” என்ற இப்பாட்டினை மேற்கோள் காட்டினர்.
அதன் உரையாசிரியராகிய சிதம்பர சுவாமிகள்.

சு - வே : ³ சுர ரமுதம்.

² அதன்வயிற்றுள்.

புறப்பூசைக்குப் பயன்படும் எட்டுப்பொருள்களும்
அவற்றூற் பூசித்தவழி உண்டாகும் பயனும்

165 வாசநறும் புலச்சாந்தம் கந்தம் ஆடை

மருவலர்கள் நாகம்மருக் கதைய தாகும்;

நேசமரு மலர்செல்வம்: பாவம் நீங்கும்

நிறைதூபம்: அவமிருத்து நாசந் தீபம்;

தேசலவும் அமுதுலகம் புரப்ப தாகும்

சித்திகளெட் டுத்தமதா னந்தான் நல்கும்

ஆசிலருட் பரமனிரு பாதம் போற்றும்

அடியவர்தம் அட்டவிதார்ச் சனையீ தாமே.

(இ - ள்) மணத்துடன் கூடிய நல்ல நீரும், சந்தனமும், மணம் அமைந்த தூபமும் (புகையும்) உடையும், மணத்துடன் கூடிய மலர்களும், வெற்றிலையும், மணப்பொருள்களும், அக் கதையும் ஆகிய இவ்வெட்டுப் பொருள்களும் இறைவனைப் பூசித்தற் குரிய பொருள்க ளாகும்.

அவ் வெட்டுள், மணப்பொருள்கள் அணிந்து மலர்களாற் பூசிக்கின் செல்வம் உண்டாகும். தூபம் காட்டலாற் பாவம் நீங்கும், தீபங் காட்டலாற் அவமிருத்து (தீய சாவு) நீங்கும். தூய நிவேதனப் பொருள்களை நிவேதித்தலால் உலகத்தைப் புரத்தல் உண்டாகும். உயர்ந்த பொருள்களைச் சிவார்ப்பணமாகத் தொண்டர் ஆசான் என்பவர்கட்கும், திருக்கோயில்கட்கும் தானஞ் செய்யின் எட்டுச் சித்திகளும் உண்டாகும். மேலே வாசநறும் புனல் முதலாகக் கூறிய பொருள்களெல்லாம், தொண்டர்கள் பரமேசுரனுடைய திருவடியைப் போற்றுதற் குரிய எட்டுவித அர்ச்சனைப் பொருள்க ளாகும் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினைக்

“கெந்தமட் சதைபூ வாரம் கிளர்துகில் லேப னந்தான்
சந்தமா ரமுத டைக்காய்த் தாமிவை யெட்டோ டேத்தி”

(சுத்துவித வெண்பா உரை) என்னும் பாட்டாலும்,

“சலஞ்சாந்தீ கரஞ்சைவா கந்தமா யுஷ்ய வர்த்தனம்
 அட்சதம் சத்ருநா சாய புஷ்பமைஸ் வர்ய மேவசா
 தூபம் தஹரி பாபநி தீபம் மிருத்யுநாசனீ
 நைவேத்யம் லபதே ராஜ்யம் தாம்பூலம் சர்வசித்திதம்”
 என்னும் வடமொழிச் சுலோகத்தாலும் அறியலாம்.

சு - வே : ¹ கந்த மாயு.

² மருவலர்க ணசமருச் சுமை தாகும்.

மருவலர்க ணசமருச் சுதைய தாகும்.

³ நிறைதாப மாமிருத்து.

⁴ சித்திகளெட்டுந்.

சிவபூசையின் பலன்

166 ஒருதிவசம் பசாசர்பத மிருதிநாந் ளரக்கர்

ஒருமூன்று நாளியக்கர் கந்தருவர் தின ளான்

கிருமகவா னைந்துதினம் மூவிருநா ளிரவோன்

எழுதிவசம் பிரசையர்கோ னெண்கண்ணெண் டிவசம்

¹பருதியர்கள் நவதிவசம் ஒன்பதுநாண் முதலாப்

பரனுலக மடைந்தடைவே பலனெவையும் நுகர்வார்

பொருவிலரன் கழலிணையை மூடர்வழுத் திடினும்

புண்ணியபூ சாபலத்தை எண்ணரிதென் றுணரே.

(இ-ள்) ஒருவன் தன் வாழ்நாளில் ஒரே ஒருநாள் மட்டும் சிவனை வழிபாடு செய்யப்பெற்றின், அப் பூசாபலத் தால் பதினெண் கணத்தவருள் பசாச கணத்தவ ராவார். இருநாள் வழிபடின் அரக்கர் கணத்தவ ராவார். மூன்று நாள் வழிபடின் இயக்கர் கணத்தவ ராவார். நான்குநாள் வழிபடின் கந்தருவ கணத்தவ ராவார். ஐந்துநாள் வழிபடின் இந்திரன் பதங் கிட்டும். ஆறுநாள் வழிபடின் திங்கள் பதங் கிட்டும். ஏழுநாள் வழிபடின் வியாழனுடைய பதங் கிட்டும். எட்டு நாள் வழிபடின் அட்டவசக்களுடைய பதங் கிட்டும். ஒன்பதுநாள் வழிபடின் கதிரவர்பதங் கிட்டும். பத்துநாளும் அதற்கு மேலும்வழிபடின் பரமேசுர னுடைய உலகம் அடைந்து முறைப்படி துயக்கவேண்டிய

பயன் எவையும் துய்ப்பர். சிவபெருமானுடைய திருவடியை அறிவில்லாதவர் பூசித்தாலும் அச் சிவபுண்ணியப்பேறு எண்ணுதற்கு அரிதாம் (எ - று).

சு - வே : ¹ பருதிகான்.

**ஆசானுற் கொடுக்கப்பெற்ற இட்டலிங்கத்தினை
உடம்பிலே அணிதலால் வருந் தூய்மை**

167 புரிதருதத் துவகாய சுத்தி தானும்

பொருவினரு மூவகையா மத்து வாவின்

மருவுதிரி விதகரும சுத்தி தானும்

மனமுறுமாத் துமசுத்தி யெல்லாம் உண்டாம்

திருமருவு சிவலிங்கந் தரித்த வாறே

சிவனுருவ மாஞ்சீவன் முத்த னாகும்

¹ அரியபசு மரத்தறைந்த ஆணி தானும்

அனலிலுறு காட்டமுமொன் ருகு மாபோல்.

(இ - ள்) எல்லாச் செல்வமும் பொருத்தும் சிவலிங்கத்தை இட்டலிங்கம் என்னும் பெயரால் தூல உடம்பிலும், பிராணலிங்கம் என்னும் பெயரால் சூக்கும உடம்பிலும், பாவலிங்கம் என்னும் பெயரால் காரண உடம்பிலும் ஒருவன் அணிந்துகொண்டவாறே தத்துவ சம்பந்தமான தூல, சூக்கும, காரணம் என்னும் உடம்புகளின் தூய்மை உண்டாம். மந்திரம், பதம், எழுத்து, புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் ஆறு அத்துவாக்களிற் பொருந்திய முன்றுவிதமான லினைத்தூய்மையும் உண்டாகும். மனம் முதலான அந்தக்கரணங்களுடன் கூடி யியங்கும் ஆன்மாவின் தூய்மையும் உண்டாகும். சிவலிங்க தாரணமுடைய அவன், சிவன் வடிவ முடைய சீவன் முத்தனாவான். எவ்வாறெனின்? பச்சை மரத்தில் அறையப்பட்ட ஆணி அம் மரமும் தானும் ஒன்றுதல் போலவும், நெருப்பிலிட்ட விறகு அந் நெருப்புந் தானும் ஒன்றுதல் போலவு மென்க (எ - று).

சில சமயத்தவர் பிரமமாகிய பரசிவமும் சீவனும் பேத முடையவையே என்பர். சிலர் அபேதமுடையவையே என்பர். சிலர் பேதாபேதம் உடையவையே என்பர். ஆனால் வேதாகம நெறியைப் பின்பற்றிச் செல்வதும் சித்தாந்த சைவம் என்னும்

பெயரினையுடையது மாகிய வீரசைவ சித்தார்தமானது, “பரசிவம் உபகரிப்பதாயும் சீவன் உபகாரத்தைப் பெறுவதாயு மமைந்து, பேதம் அபேதம் பேதாபேதம் என்னும் மூன்று சம்பந்தமும் அமைந்த அத்துவித சம்பந்தம் உடையவையே அவ் விரண்டும்” என்னும் கொள்கையினை யுடையதாகும். அக் கொள்கைக்குப் பொருந்த, ஆசானுலே வழிபாடு செய்துவரும்படி அளிக்கப் பெற்ற சிவலிங்கத்தைப் பேதமாக வைத்துப், பேதமாக வழிபாடு செய்யாமல், அத்துவிதமாக உடம்பில் தாரணம் செய்து கொண்டு, அத்துவிதமாக வழிபாடு செய்து வருதலே வீரசைவசமய மரபாகும். கொள்கையினையும் அத்துவிதமாக வகுத்துக் கொண்டு, வழிபாட்டினையும் அத்துவிதமாகச் செய்து வருவதால் இவ் வீரசைவத்திற்கு அத்துவித சைவம் என்றொரு பெயரும் உண்டு. இக் கருத்தினை

“பேதம் அபேதம் அல்லாப் பேதாபேதம் மெனவே
ஒதுகின்ற நீதி உவர்ப்புற்றுத் - தீதிலருள்
அத்துவித சைவம் அரணெனக்கண் டார்சிவனோடு
அத்துவிதம் நீங்கா தவர்” (9)

“ஆகுசம் என்னும் அவ்வுடல் நீங்கவென்றும்
ஆகுசம் இல்லா அரனுடனே - நேசமுடன்
சம்பந்தங் கொண்டுவிடாத் தன்மையது சைவமலாச்
சம்பந்தம் பேதசம்பந்தம்” (10)

என்னும் அத்துவித வெண்பாவினையும், “இத் தூலதேகம் பிரகிருதி வழித்தாகிய பஞ்சபூத பரிணாம சுக்கில சுரோணித மூல சத்த தாதுமயமாகிக் கன்ம ஏதுவாய் ஆகாரம் நித்திரை பயம் மைதுனாதி களுடன் கூடி அசுத்தமாய், நரை திரை மூப்புக் களுடனே அவலமாய்ப் பிறந்திறந்து வருகையால், ஆன்மாவும் இவ் வுடலுடனே இரண்டறக் கலந்து தேகான்மாவா யிருக்கையால் இத் தூலவுடற் குணம் அறும்படியாகத் தூல வுடலில், எக்காலமும் நின்மலமாகிய பரமசிவ சொரூப சகள மூர்த்திக்கு ஆதாரமாகிய இஷ்டலிங்கத்துடனே, அன்பினால் சிரசு முதலிய தானங்களில் விட்டு நீங்காமல் தரித்து வழிபடுந் தன்மையதே சைவம் சிவத்துடனே சம்பந்த மாதலெனும் சைவமாகும். இப்படியன்றி, விட்டு நீங்கியிருக்கும் சம்பந்தமெல்லாம் பேத சம்பந்தமே” என்று கூறும் (10 ஆம் பாட்டு) மேற்படி பாட்டின் உரையினையும் நோக்கி அறிக.

சு - வே : ¹ அரியபசு மரத்தகலா வாணி தானும்.
அரியபசு மரத்தகலா தாணி தானும்.

**சிவாகமம் வீரசைவத்தை ஏனைய சைவத்தைக்
காட்டிலும் சிறப்பித்துச் சொல்லும் என்றல்**

168 சொல்லியசந் தானநெறி விதங்க டாமும்

சொக்கனா ராணையின்கு ஞ்றவு தானும்
பல்வகையாம் பாவகஞ்செய் பூசை தானும்

பத்தர்களை வைத்தடைவே பணிதல் தானும்
அல்லமருங் களத்திறைநூல் சொல்லா திந்நேர்

ஆதலினால் அன்னியசை வந்தான் என்பர்
எல்லையகம் புறமெனுஞ்சுட் டகன்ற நேயம்
ஏகலிங்க நிட்டைசிவ பூசை யாமே.

(இ - ள்) சிலரால் சொல்லப்பட்ட ஆசிரிய சந்தானங்
களில் கூறப்பட்டுவரும் வீட்டு நெறியின் வகைகளையும்,
அவர்தாம் “சொக்கனார்மேல் ஆணையிட்டு அறைகிறேன்”
என்று கூறியுள்ள உறுதுமொழிப் பொருள்களையும், அவர்
தாம் சிவமாகிய ஒன்றினையே வழிபடாமல் பல தெய்வங்களை
வைத்து அவற்றிற்குப் பலவகைப் பாவனைகளைச் செய்து
பூசித்துவரும் பூசைகளையும், அவர்கள் தாம் சிவலிங்க
தாரணமில்லாத பத்தர்களை வைத்து மகேசுர பூசை என்று
முறைப்படி செய்து பணிந்துவருதலையும் நீலமணிமிடற்ற
னாகிய பரமேசுரன் அருளிச்செய்த சிவாகமமானது அத்து
வித சைவமென்னும் வீரசைவநெறியை மேற்கொண்டு திரு
மருவு சிவலிங்க தாரணம் செய்துகொண்டு சிவம் ஒன்
றையே பூசித்துவரும் செயலுக்கு ஒப்பாகக் கூறுது. ஆகை
யினால், மேலே கூறிப் அவர்கள் நெறியை யெல்லாம்
பேதமாக இறைவனை வழிபடுகின்ற அன்னிய சைவநெறி
யென்றே அறிஞர் கூறுவர். சிவபூசை என்று சிறப்பித்துச்
சொல்லப்படுவது எதுவெனில்? அகத்திலே உள்ளது புறத்
திலே யுள்ளது என்று சுட்டியறிகின்ற சுட்டறிவினை அகன்ற
ஞேயமாகிய ஒன்றாகிய இலிங்கத்தினை வழிபட்டு நிட்டை
கூடலே யாகும் (எ - று).

சிவாகமம் பிறசைவநெறிக்குச் சமமாக வீரசைவ நெறி
யைக் கூறாமல் உயர்த்திக் கூறும் என்பதை “ஓ சண்முக;
சிவசம்பந்தமான தரிசனம் (சமயம்) சாமானிய சைவம், மிசிர
சைவம், சுத்த சைவம், வீரசைவமென நான்காம்” என்றும்,
“ஓதேவீ! சமஸ்த சைவங்களில் வீரசைவமே அதி யுத்தம

மானது. அந்த வீரசைவன் செய்யும் சிவபூஜை எளிதானது. பூஜாதிடங்களின் கிரியையும் எளிதானது. ஓ மகாதேவீ! வீரசைவ மானது அற்பக் கிரியையினாலே வெகுபலன் தருவது. இவ் வீரசைவமல்லாமல் எஞ்சிய சமஸ்த சைவங்களும் வெகு கிரியைக ளுள்ளனவாயும் அற்பபலன் தருவனவாயு மிருக்கும்” என்றும் கூறும் வாதுளாகம வசனங்களை நோக்கி யறிக.

சிவலிங்க தாரணமுடைய தொண்டர் செய்வன வெல்லாம் சிவாசார விசித்தம் என்பது

169 விரிந்தநதி நீரதனிற் சவுச மாதி
விளம்புமுடற் சுத்தியெலாம் முடித்திட்டாலும்
விரிந்தநதி நீரசுத்த மனைத்தும் நீக்கி
மேலாகி நின்மலமாய் விளங்கு மாப்போல்
திருந்துசிவ லீலையினுற் சங்க மந்தான்
செய்ததெலாம் சிவாசார விசித்த மாகும்
பரிந்தொருகும் போதகத்தி லாகு சம்போல்
பலித்திடுமன் லியசைவர்க் கசுத்தா சுத்தம்.

(இ - ள்) “அகன்ற யாற்று நீரின்கண் கால்கழுவுதல் குளித்தல் முதலானவற்றைச் செய்தாலும் அந் நீர், பரப் புடைய தாகையால் தன்னிடம் வந்தடைந்த அழுக்குகள் அனைத்தையும் நீக்கி மேன்மை யுடையதாகி அழுக்கற்றதாகி விளங்குதல் போல” திருமருவு சிவலிங்க தாரணத்தை யுடைய, (167) அகம் புறமென்னுஞ் சுட்டகன்ற நேயமாகிய ஏகலிங்க நிட்டையை யுடைய சங்கமந்தான், திருந்திய சிவ னுடைய திருவருள் விளையாட்டினுற் செய்தொழுகும் சுத்தம் அசுத்தமாகிய எல்லாச் செயல்களும் சிவாசார முடையன வாய் மேலானவையாய் விளங்கும்.

“ஒரு குடத்து நீரின்கண் கால்கழுவுதல் முதலானவற் றைச் செய்யின், அந் நீர் பரப்பில்லாத சிறிது நீராகையால், மேன்மை யிழந்து அழுக்குடைய தானுற் போல” சிவன் வேறு தான் வேறுகக் கருதி வழிபாட்டுமுறை முதலான வற்றைச் செய்தொழுகும் அன்னிய ஸைவர்க்கு அசுத்தவினை செய்யின் அசுத்த மாகவும் சுத்தவினை செய்யின் சுத்த மாகவுமே பலிக்கும் (எ - று).

அன்னிய சைவ ரியல்பினையும் வீரசைவ ரியல்பினையும்,
 “அன்னிய சைவர் தம்பாற் றீக்கைகொண் டயன்மா லாதி,
 மன்னிய சகலத் தோரை வணங்குவோர் மதம்புகாமல்,
 உன்னரும் ஏகலிங்க நிட்டையி னுறுதி காட்டித்,
 தன்னிக ரிலாத வின் பந் தருவதும் வீர சைவம்” (16)

“ஓதரும் பிராண லிங்கம் உயிர்க்குயி ரென்றோ ராமல்,
 மேதகும் இலிங்கத் திற்கும் தனக்கும்வே ருகக் கொண்டே,
 கோதுறும் மனத்தி னாலே குறித்தருச் சனையே செய்யும்,
 சூதகர்க் குணரொ ணாத சூழ்ச்சமும் வீர சைவம்” (24)

என்னும் வீராகமச் செய்யுளால் உணர்க

**மேலான ஆசானுடைய திருநோக்கம் பட்டவாறே,
 சீடனுடைய பந்தத்திற்குக் காரணமான குலாசார
 மயக்க மெல்லாம் கெடும் என்றல்**

170 இந்தனங்கள் பலபலபே ருடைய வாகும்
 எரிதழவி னிடையிடவே எல்லாஞ் சேர
 வெந்துவிற கினின்நாமம் நாச மாபி
 வெண்ணீறென் றெருபெயராய் விளங்குமா போல்
 பந்தமுறுங் குலாசார மயக்க மெல்லாம்
 பரமகுருத் திருநோக்கம் பார்த்த வாறே
 வெந்தழியும் ஒருபுழுவேட் டுவனா மாபோல்
 விமலனுரு வாயெவர்க்கும் மேலா மென்றே.

(இ - ள்) “விறகுகள் பற்பல பெயருடைய வாயிருக்
 கும்; அவற்றை எரிகின்ற நெருப்பின்கண் இடவே அவ்
 வேறுபாடுகளை யுடைய அவ் விறகுக்கெல்லாம் ஒருசேர
 வெந்து, அவற்றின் பல பெயர்க்கெல்லாம் காணாமற் போக
 வெண்ணீறு என்று கூறப்படும் ஒரு பெயருடையவாய்
 விளங்குமாறு போல” பாசப் பிணிப்புடைய பலவகைக்
 குலமும், அவற்றிற்குரிய ஒழுக்கங்களுமாகிய அவற்றிற்
 கலந்தொழுகும் உலக நடையெல்லாம் மேலான ஞானசி
 ரியன் திருநோக்காற் பார்த்தவுடனேயே கெட்டொழியும்,
 “முற்கூற்றிலே புழுவாயிருந்த ஒன்று பின்னர்க் குளவியா
 யினாற் போல” பாசபந்த முடைய (பசு) உருவம் நீங்கப்,
 பாசபந்த மில்லாத (விமலன்) உருவாய் அவன் எவர்க்கும்
 மேலாய் விளங்குவான்” (எ - று).

இன்னார்க்கு ஆசுச மில்லை என்பது

171 திருந்தியகற் பதலாத மடநல் லார்க்கும்

சிவலிங்க தாரணையாஞ் செம்மையோர்க்கும்

அருந்தவமா கியபிரம சாரி யோர்க்கும்

அருமறையி னந்தமுணர்ந் தங்கி மூன்றும்

பொருந்துமுப சாதகர்க்கும் உலக வாழ்வு

பொய்யெனவே மெய்யுணர்ந்த பொலிவி னோர்க்கும்

இருந்தலமேல் ஆசுசம் இல்லை யாகும்

இரவியெதிர் இருளனுகா இயல்பி னாமே.

(இ - ள்) நன்னெறியான கற்பு நெறியினின்றும் நீங்கா தொழுகும் பெண்களுக்கும், சிவமாகிய இலிங்கம் ஒன்ற னையே அகமும் புறமும் அணிந்திருக்கும் செம்மைநெறி ஒழுகுவோர்க்கும், அரிய தவநிலையாகிய பிரமசாரிய நிலையில் உள்ளவர்க்கும், வேத முடிவாகிய உபநிஷதங்களை உணர்ந்து அக்னி மூன்றினை வளர்க்கும் இரு பிறப்பாளருக்கும் (அந்தணருக்கும்), உலக வாழ்வினைப் பொய்யென்று கருதி மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த ஞானப் பொலிவினையுடைய ஞானிகட்கும் இந்த நிலவுலகின்கண் வாழ்ந்திருந்தும் அவர்கட்கு ஆசுசம் என்னும் தீட்டு இல்லையாகும். “ஞாயிற் றின்முன் இருள் அணுகாதவாறு போல” மேலே கூறிய இவர்தம்முன் ஆசுசங்கள் அணுகாவாம் (எ - று).

இப் பாட்டின் கருத்தினை,

“ஆசுச மில்லை அருநிய மத்தருக்

காசுச மில்லை அரணையர்ச் சிப்பவர்க்

காசுச மில்லையாம் அங்கி வளர்ப்போருக்

காசுச மில்லை அருமறை ஞானிக்கே”

என்னும் (2552) திருமந்திரப் பாட்டாலறிக.

சிவலிங்க தாரணையாஞ் செம்மையோர்க்கு ஆசுசம் இல்லை என்பதனை,

“அங்கந் திருக்கோயி லாக்கி அமலலிங்கம்

அங்கருளாற் றுபித் ததற்பின்பும் - பொங்கியதீச்

சூதகவங் கம்போலச் சூதகஞ்சுட் டும்புந்திப்

பாதகரும் பேதமெனப் பார்”

(55)

என்னும் அத்துவித வெண்பாவினை நோக்கி அறிக.

வீடு அடையும் நெறி மூன்று என்பது

172 முத்திநெறி மூன்றுடல்போ டாவுடல்கொண் டேகா
முத்தியையிங் கேபெறுத லுத்தமமாம் முத்தி:
மத்திபமா முடலுடன்போய்ப் பெற்றிடுதல்: கனிட்டம்
மண்ணினுடல் விட்டருளை நண்ணுவதாம்: அவத்தை
ஒத்துறிலுற் பவமுளவா மவாவறுதல் துறவிங்
குண்டாகின் முத்திபெறும்: உவமையிதற் குலகில்
சித்தமுறுங் கவுணியர்கோன் நாவரைய னுரான்
சேரலன்மெய்ப் பொருளேனாதி நாதன்முதற் றெளியே.

(இ - ள்) சீவன்முத்த ராயினார் வீட்டினை அடையும்
நெறி தலை, இடை, கடையென மூன்றாகும். பாசத்தமுந்திய
ஏனைய மக்களைப்போல உடம்பினைப் பிணமாகும்படி இங்கே
இட்டுச் செல்லாமலும், தங்கள் உடம்பினைச் சிவலோகத்
திற்கு உடன்கொண்டு செல்லாமலும் தன் உடம்பு கற்பூரம்
போற் கரைந்துவிடச், சென்று ஒன்றாமல், இருந்தயிடத்திற்
ருளே சிவ பூரணத்திற் கலந்துவிடுவது தலை (உத்தமம்)
ஆகும். இதற்கு எடுத்துக் காட்டுத் திருஞானசம்பந்தரும்,
திருநாவுக்கரையரும் ஆவார். இவ்வாறன்றி, உடலுடன்
சிவலோகத்திற்குச் சென்று அங்கே வீட்டினைப் பெறுவது
இடை (மத்திபம்) ஆகும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டு
நம்பியாரூரரும், சேரமான்பெருமாள் நாயனரு மாவர். இவ்
வாறுமன்றி, இம் மண்ணுலகிற்றுளே உடம்பினை விட்டு
இறைவன் திருவருளிற் கலப்பது கடை (கனிட்டம்) ஆகும்
இதற்கு எடுத்துக்காட்டு மெய்ப்பொருள் நாயனார், ஏனாதிநாத
நாயனார் முதலியோ ராவார். உயிர் நீங்கும் பொழுது
இறப்புத் துன்பம் (மரணவத்தை) மிகவும் பொருந்தியுற்றுச்
சீவன்முத்தராயிருக்கும் சிவநினைவு குலைந்தால் அவர்கட்கு
மீளவும் பிறவி உண்டாகும் (எ - று).

இறப்புத் துன்பத்தினை,

‘வந்திடு மரணத் துன்பம் வகுத்துரை செய்யப் போமோ,
உந்திமே லையும் பித்தும் உணர்வொடு பொறிக லங்கி.

நந்திடா இருளே மூடி நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே,

இந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே”

என்னும் மெய்ஞ்ஞான விளக்கப் பாட்டால் அறிக.

இறைவன் திருவருளறிவால் மெய்ப்பொருளை உணரக்
கருதாமல், தம் சிற்றறிவால் மெய்ப்பொருளை
ஆராயத் தொடங்கும் ஏனைய சமயவாதிகளின்
இழிபினைக் கூறுகின்றது

173 அமலனருண் ஞானமுயிர்க் குயிராய் நின்றே
அனைத்தினையு மியற்றிடுமற் புதமோ ராமல்
தமதறிவா லலகிறந்த சமய பேதத்
தர்க்கமொடுத் தரவாதஞ் சாதிப் போர்க்கும்
சிமயவரை தரையுயர்விண் கெடுத்துத் தேடுஞ்
சிதடருக்குங் தினகரனைப் பகலிற் றேடுங்
திமிரமட வருக்குமுயி ரிலையென் றோதுங்
தீமையர்க்கு மொப்புலகிற் செப்பொ ணாதே.

(இ - ள்) அநாதியே மலப்பிணிப்பில்லாத தூயவனாகிய
முதல்வனின் சத்தியாகிய திருவருண்ஞானம், எல்லாவுயிர்க்
கும் உயிராய் நின்று அவையனைத்தினையும் உணரும்படி
உணர்த்திவரும் வியத்தகு செயலை ஓர்ந்து உணர்ந்து அதன்
துணைகொண்டு உண்மைப் பொருளை ஆராயத் தொடங்
காமல், பாசப்பிணிப்பினை யுடைய தம் சிற்றறிவு ஒன்றையே
துணையாகக் கொண்டு எண்ணற்ற சமய வேறுபாடுகளைத்
தோற்றுவித்து, அதனை நிலைநாட்டுதற்குத் தருக்கித்து வினா
வெழுப்பிக்கொண்டு, அதற்கு விடையினைக் கூறித் தங்கொள்
கையினை நிலை நாட்ட முயல்பவர்க்கும்; உச்சியினையுடைய
மலையினையும், தாம் வாழும் நிலத்தினையும், எங்கும் நிறைந்
துள்ள உயர்ந்த ஆகாயத்தினையும் இழந்து தேடுகின்ற
அறிவில்லாதவனுக்கும்; பகற்காலத்திலே ஞாயிற்றினைக்
காணோம் என்று தேடுகின்ற குருடருக்கும்; தம் உடம்பிலே
உயிர் என்கின்ற ஒன்று இல்லை, இவ் வுலகிற்கெல்லாம்
உயிராயிருக்கின்ற முதல்வனு மில்லை என்று கூறும் தீமை
நிறைந்தவர்க்கும் ஒப்பான பொருளைத் தேடினால்,
உயர்திணைப் பொருளிலும் அஃறிணைப் பொருளிலும் ஒப்புச்
சொல்லுதற் கில்லையாம் (எ - று).

திருக்குறளாசிரியரும்,

“மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
ஒப்பாரி யாங்கண்ட தில்” (1071)

என்று கூறுதல் காண்க.

**ஆட்டுவிக்கும் முதல்வனுடைய அடியிணையை
அணைந்தோர் தன்மை
(வேறு)**

174 கருமுகில் நிகரன குழன்மட வரலியர்
களபமென் நகிலிணை கலவாரே
மருமல ரயனுட னரிமக பதிமிக
மகிழ்பதம் மனமுற மதியாரே
ஒருவுத லிருவினை விதிமதி விபரித
முறுபிற வியினெறி யுழலாரே
அருமறை முடிவினில் நடமுடை யவனினை
அடிதொழும் அடியவர் அடியாரே.

(இ - ள்) அரிய மறையின் முடிவாகிய நாதாந்தப் பெருவெளியில் ஆடும் ஆடல்வல்லானுடைய இணையடிகளைத் தொழும் அடியவரும், அவர்தம் அடியவருமாகிய திருத் தொண்டாரனவர், இம்மையில், கரிய முகில்போலுங் கூந்தலையுடைய மடந்தையர்தம் கலவைச் சாந்தணிந்த மெல்லிய நகிலிணையைக் கூடப் பெரூர்; எதனாலெனின்? சீவன்முத்தராகையால். மறுமையில், பிரமன் பதம், திருமால் பதம், தேவேந்திர பதம் என்னும் தேவர் பதங் களையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி அடையப்பெரூர்; நீக்கத் தக்க இருவினையாகிய ஊழினியே கருதியொழுகும் மாறு பாடு பொருந்திய பல்வகைப் பிறப்பு நெறிக்கண்ணும் சென்று உழலார்; எதனாலெனின்? உயர்ந்த திருவருளிற் கூடியவ ராகையால் (எ - று).

சிவஞான தீபம் முற்றும்

தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூல் நிலையத்துள்ள M-587; D-750 எண்ணுள்ள ஒலைச் சுவடியின் கடைசியில் சித்திலிங்கேசன் வணக்கமாக நான்கு பாடல்கள் உள்ளன. அவை வருமாறு :—

சித்திலிங்கேசன் வணக்கம்

- 1 சித்திலிங் கேசா வுனதுபூ ரணத்திற்
சித்தெனு மளவிலா வொளியில்
தொத்திடு பஞ்ச சாதாக்கியக் கடலிற்
ரேன்றிடுந் திரையந்தத் திரையில்
ஒத்திடு நிழல்போ லாணவந் தொடர்ந்தே
உலைந்தனன் உலைந்ததம் மலத்தைப்
பத்தியா லீன மாக்கின துனது
பதாம்புயங் கண்டதன் பயனே.

(இ - ள்) சித்திலிங் கேசனே! உன்னுடைய வியாபகத்துள், சிற்சத்தி என்னும் அளவில்லாத ஒளியிலே, சிவசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியம் மூர்த்தி சாதாக்கியம் கர்த்திருசாதாக்கியம் கருமசாதாக்கிய மென்னும் ஐந்து சாதாக்கிய மென்னுங் கடலிலே தோன்றுகின்ற அபின்ன சத்தி பின்ன சத்தி என்னும் அலையின்கண் நிழலைப்போல ஆணவமலம் உயிராகிய என்னைத் தொடர்ந்தது; அதனால் யான் பிறப்பு இறப்பு, இன்பம் துன்பம், சுகலம் கேவலம் என்னும் இவற்றிடைபுற்று வருந்தினேன்; இவ்வாறு உலையச் செய்ததாகிய அந்த ஆணவமலத்தினைப் பத்தி என்னும் எனது சத்தியினாலே குறையச் செய்தது உனது திருவடித் தாமரையைக் கண்டு வணங்கியதாற் பெற்ற பயனாகும் (எ - று).

‘ஒத்திடும் நிழல்போல்’ என்றது, ஆணவம் நீரின்கண் காணப்படும் நிழல்போல் உள்ளது என்று கருத்து. “ஆணவந் தான் அம்புநிழற் போலென் றறி” என்று கூறும் (26) துகளறு போதம்,

2 அப்பய னறிய வேறெரு பயனும்
 அறிந்திடே னறிவதற் கேது
 மெய்ப்படு முனது நின்மல விச்சை
 விளைத்தஞ்சு கிருத்திய மென்னுஞ்
 செப்பிடு வித்தை விதித்தனைப் பந்தாய்த்
 திரிந்தனன் செப்பினிற் பந்து
 தப்பின போதுன் திருவடி யடைந்தேன்
 தானுவே சித்திலிங் கேசா.

(இ - ள்) தானுவா யுள்ளவனே! சித்திலிங்கேசனே! உன் பதாம்புயங் காண்டலாகிய அப் பயனை யான் அறிந்து கொண்ட அளவிலே, இவ் வுலகத்தின்கண் வேறெரு பயனையும் அறிந்திடே னாயினேன்; உன் பதாம்புயங் காண்டலாகிய அதனையே யான் அறிவதற்கு ஏதுவாயிருந்தவை, நின் நின்மல வித்தை என்னும் சிவாகமமாகிய அபர ஞானமும், அதனாற் றேன்றிய பாஞ்ஞானமாகிய திருவருண் ஞானமுமே யாகும். அந் நின்மல வித்தையின்கண்ணும் படைத்தல் முதலான ஐந்து காரியம் என்னும் செப்பிடு வித்தையினையும் நீ விதித்தாய்! நானும் அவ் வித்தையில் அகப்பட்ட பந்தினைப்போல மறைந்து இங்கு மங்குமாய்த் திரிந்தேன். அச் செப்பிடு வித்தையில் அகப்படாமல் யான் தப்பிய காலத்திலே உன் திருவடியை அடையப் பெற்றேன் (எ - று).

3 பதியெனவொன் றுளதுபதி பசுபாச மெனவும்
 பகர்ந்தசிவ மருளான்மா வெனவுமரு ஞடனே
 மதியிலுத யம்பொருந்து ஞாதுருஞ் ஞம்ஞேய
 வகையெனவுந் தத்தொமசி வகையென்ப தெனவும்
 புதுமையுள்ள தெய்வீக யாகமங்கள் புகன்றிடும்
 கழனபலவாம் ஞாதுருஞ் ஞத்தையன்றிப் புகலா
 யிதமகித மகன்றிவர்க ளெல்லா மொன்று
 யியம்புவர்க ளிவையாற் கிதுவேரு யிடுமே.

குறிப்பு: இப்பாட்டின் பின் இரண்டடிகள் பிழைபட்டுள்ளன. அதனால் பொருளெழுத முடியவில்லை.

4 கரைபெரு நின்ற வயிந்துவப் பிணக்கம்

கலக்கினை யதுவுமல் லாமல்

தரைமுதல் நாதாந் தத்து.... மலத்தின்

சங்கையு மறுத்தனை யினிமேல்

இருவுரு நின்ற கிரிகைஞா னத்தோ

டிச்சையுந் திரோதையு மகற்றி

அரியசித் தின்மே லாக்கியுன் பாத

மளித்தனை சித்திலிங் கேசா.

(இ - ள்) சித்திலிங்கேசனே! எல்லை பெருமல் நின்ற விந்துதத்துவத்தின் மாறுபாட்டினை நீ கலக்கினை. அதுவுமன்றியே, நிலம் முதல் நாததத்துவம் ஈருன, அசுத்தமாயை சுத்தமாயை என்னும் மாயாமலத்தின் காரணமாகத் தோன்றும் எண்ணங்களைபெல்லாம் அகற்றினை. இதற்குமேல், பெரிதாகப் பொருந்தி நிற்கும் கிரியாசத்தியின் பிணிப்பு ஞானசத்தியின் பிணிப்பு இச்சாசத்தியின் பிணிப்பு ஆணவ மலத்தைச் செயற்படுத்தும் திரோதான சத்தியின் பிணிப்பு என்னும் இவைகளைபெல்லாம் அகலச் செய்து, அரிய சிற்சத்திக்கு மேலாக ஆக்கி உனது திருவடிப் பேற்றினை அடையும் அருள்புரிந்தாய் (எ - று).

விந்துதத்துவத்தின் பிணக்கமாவது, விந்துவின் காரியங்களாகிய நால்வகை வாக்கு, எழுத்து, பதம், மந்திரம், வேதம் முதலான கலைகளாம். இதனை,

“குக்குமைபை சந்தியுமத் திமையு நாவிற்

சொல்லுதவும் வைகரியு மெனநான் காகும்,

வாக்குகள்விந் துவிற்றோன்று மென்பர் நல்லோர்”

என்னும் (51) சிவஞான தீபப் பாட்டால் அறிக.

சிவஞான தீபச் செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகரவரிசை

பக்க எண்

பக்க எண்

அகரவுக	118	இருவகையாம்	147
அகாரமுல	22	இறையருளோ	115
அஞ்செழுத்தே	116		
அண்ணல்திரு	97	உகைத்தாடுங்	137
அத்துவா	109	உடலினிரு	142
அமலனருண்	168	உடலுயிரன்	150
அரியதிற	102	உடலையுயி	132
அரியபதி	110	உருவமுடன்	27
அரியீரைந்	28	உள்ளொளியாய்	85
அருத்திமிகும்	111	உன்னரிய	105
அருந்தவர்கள்	12		
அவ்வுயிர் போ	36	ஊற்றமிகுந்	42
அவனிதனி	103	ஊன்றுதம்	119
அறலுருவங்	77		
அன்னமயம்	57	எண்டருமெய்ஞ்	138
அனந்தனரு	87	எண்ணியமுற்	149
அனுக்கிரகஞ்	113	எண்ணில்சுக	129
அனைத்துலகம்	96	எரியுருவஞ்	78
		எவ்வுயிரும	10
		எனுமொருகூ	94
ஆங்காரம்	88		
ஆணவம்நற்	37	ஏத்தரிய	125
ஆணவமுன்	38		
ஆதாரம்	24	ஐவகையா	69
ஆதிகலை	107		
ஆதிதிரோ	124	ஒப்பிலுயிர்	157
ஆமுயிர்தன்	131	ஒருகரத்தை	13
ஆரணநா	31	ஒருதிவசம்	160
இச்சைகலை	107	ஒங்கியகே	61
இட்டமிகு	16	ஒடல்நடந்	54
இதயமதிற	18	ஒதுபுறக்	90
இதயமல	121		
இந்தனங்கள்	165	கண்ணொளியை	139
இந்திரநீ	19	கரிமுகவற்	21
இந்திரிய	56	கருணைமிகும்	7
இந்திரியமீ	70		

பக்க எண்

பக்க எண்

கருமுகில்	169	தகைவிரவு	60
கருவிகள்	146	தரைமுதலாய்	124
காமமுடன்	50	தரையுரத்துத்	76
காலுமொரு	93	தற்பரனுக்	3
காற்றினுக்குக்	75	தன்மைதரு	44
குருமொழியை	41	தன்னறிவாய்	33
குலவுமினன்	144	தன்னிகரில்	35
கூட்டரவு	150	தனுகரண	63
கொலையாதி	9	திருந்தியகற்	166
சத்தத்தில்	89	திருந்தியசத்	154
சத்தமுதல்	83	திருமருவு	46
சத்தமுறு		திருமறைமா	3
சத்தியத்தெண்	98	தூலவுடல்	68
சதுரயுக	31	தேகமுறு	128
சரியையொடு	59	தோலெலும்பு	53
சலத்தினுக்குக்	75	நயந்துசமா	20
சாக்கிரஞ்சொப்	62	நற்பரமாங்	112
சாத்திரம்	145	நாதத்திற்	114
சாத்துவிக	49	நிச்சயமஞ்	40
சாற்றியமூ	55	நிரைந்தமன	14
சாற்றியிடு	100	நிலையுறுதி	11
சாற்றிலொரு	94	நின்மலசாக்	62
சித்தமுறும்	142	பகர்சுத்த	43
சிவஞ்சுத்த	84	பகருயிர்கே	130
சிவனுடைய	5	படைக்கலங்கள்	141
சீராரக்	2	பரந்தசிவா	120
சீராருந்	58	பரனருளாற்	86
சூக்குமைபை	48	பரன்பிரம	131
சூரியனா	127	பரையுதவு	108
செப்பருமா	37	பலவாகுஞ்	56
சொல்லியசந்	163	பற்றிடுதல்	81
ஞானகலை	106	பாசவிரு	7
ஞானத்து	152	பாலனுட	156
தக்கபரை	104	பிரமரரி	26
		பிருதிவிமுன்	47
		புகலருமூ	82
		புடவிவிசம்	103

பக்க எண்

பக்க எண்

புரிதருதத்	161	மாயாபோ	74
புவிமுதலைந்	151		
புவிமுதல்	153	முத்திநெறி	167
		முத்தியினு	123
பூதமவை	92	முருந்துநகை	27
பூதமுத	73		
பூவுலகின்	4	மூலமதிற்	67
		மூலமதின்	23
பேசரிய	52	மூலமுதல்	91
பேராத	129		
		வருடையெருச்	30
பொய்யான	39	வளிக்குருவஞ்	79
பொருளுடலா	8		
பொற்பமரும்	158	வாசநறும்	159
பொற்பமரொப்	46	வாதஞ்செற்	34
பொறிபுலன்கள்	135	வாமகலை	99
பொறியினிலொன்	71	வாயுவிட	95
பொன்னதனை	136	வாரியும்	126
போக்குவர	133	விண்ணுருவம்	80
போற்றிடுசத்	90	விதிநிறம்பொன்	25
		விரிந்தநதி	164
மண்ணாறலை	15	விரும்புற்ற	122
மண்ணாதி	140	விரைமருவுங்	1
மதியிரவி	17	விழிகளிலா	32
மன்னியகேச	64		
மன்னியவாக்	51		

சிவஞான தீபத்திலுள்ள சமயக் குறியீட்டுச் சொற்களும் சமய நுண்பொருள்களும்.

பாட்டெண்

அக்கரங்கள் ஐந்து	61
அக்கரம் முதலான கலைகள்	2
அகச் சமயத்தே நின்று சரியை முதலியவற்றில் ஒழுக்கினோர்	
பெறும் பேறு	35
அகர உகர மகரச் சிறப்பு	23
அகர உகர மகர விந்து நாதமே இனிங்கம்	123
அகோர கலை எட்டு	102, 105
அங்கியில் அடங்குவது	108
அசபை	23
அசுத்த தத்துவம்	
அசுத்தமாயை சகலர்க்குத் தனு கரணம் புசிப்பு உலக மாதல்	37
அஞ்செழுத்தின் பொருள்	121
அஞ்செழுத்தே ஐந்தொழிலும் எந்தைபிரான் நடமும்	122
அஞ்செழுத்தே சிவானுபவம் அளிப்பது	122, 125
அஞ்செழுத்தே பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொரு ளாதல்	122
அஞ்செழுத்தையும் தம் போதம் நீக்கித் திருவருட் போதத்	
தால் சிவம் முன்னாகக் கொள்ளல் முத்தி நெறி	120
அண்டம் (ஆகாயம்) நிறை பொருளிற் சேர்ப்பவரே	
நிறுத்துதல்	76
அண்ணல் உயிர்க்குயிராய் நிறைந்து அவ் வுயிர்களின்	
வினைப் பயனளவில் அருத்துவன்	146
அண்ணல் திருமுகம் ஐந்து	102
அத்த வேடனை	51
(அதம) சீடர் இரவி மதி உலகடைவர்	9
அந்தக்கரணம் நான்கு	49
அப்புவில் அடங்குவது	108
அப்புவின் கூறு ஐந்து	56
அரன் அருளில் உயிர் அறிவு அடங்கும்	143
அரன் பொது நாடகம்	124
அருட் குருவாய்ப் பரமன் வருதல்	8

அருக்க னெதிர் தயங்கு மீனும் நிலவொளியும் ஏகம்	
இரண் டாகாவா போல்	151
அருட் சத்தி வகுப் பைந்து	60
அருணிலவுந் குடிகை வடிவாக மேனிப் பிரளயாகலருக்குப்	
பாசம் அகற்றல்	7
அருவம் நான்கு	27
(அருவுருவ மாகிய) உபய கூட்டமே இலிங்க சதாசிவம்	27
அருள் ஒளி பிரகாசித்தவாறே உயிர்ப்போத மலமகளும்	
ஒளியோடு ஏயும்	151
அருள் நூல்	138
அருள் வசமாம் ஒருமைநிலை உடையோர் சிவமே	
கண்டிருப்பர்; உலக நெறி உணரார்; அவர் பாதகங்கள்	
புரிந்திடினும் அவை யனை த்தும் இறைபணி யாயிடும்	146
அருள் வடிவாய் நின்ற பொழுது ஆன்மா பராபரன்	135
அருளால் அருந்தில் இறைபணியாம்	150
அருளால் அறிந்து எவையும் இறைசெயலென்று	
உன் செயல் விட்டு அகல்	86
அருளை உணர்ந்து யாவும் அரன் செயலாகும் என்னும்	
உண்மையை அறிதலே அம்பல தரிசனம்	153
அவத்தை பதினெட்டு	64, 66
அவத்தை மருவிடுங்கால் ஆன்மா சகலன்	134
அவனியில் அடங்குவது	108
அழற் குணம் சக்குக் கிடங் கொடுத்தல்	77
அறிவை நாடுதல் சாலோகம்	163
அறுவகையாம் அவுத்திராதி	7
அன்ன மயம்	140
அன்னிய சைவம்	168
அன்னுவய வெதிரேகி அனுமானம்	141
அனந்த தேவர் அருளால் அசுத்த மாயையில்	
கலை முதலியன தோன்றல்	90
அனுபோகம் வினாயின் ஞானசத்தி நீங்குதல்	156
அனைத்துலகும் இலிங்க மயமாம் என்றல்	119
ஆக்கிராணத்துக்குரிய கன்மேந்திரியம் உபத்தம்	78
ஆகாயக் கலப்பால் மனம் புத்தி சித்தம் ஆங்காரம்	
இயமானன் என்னும் ஐந்தும் தோன்றுதல்	96
ஆகாயத்தின் கூறு ஐந்து	57
ஆகாயம் முதலான பூதங்களின் குணம் ஒன்றினுக்கொன்று	
அதிகமாதல்	92

ஆங்காரம் மண்ணிடமாய் நின்று அபிமானம் புரிதல்	100
ஆங்காரம் மண்ணிடமாய் நின்று சலித்துக்கொண் டிழிதல்	
ஆங்காரம் மூன்று	91
ஆஞ்சம் இன்னார்க்கு இல்லை என்றல்	171
ஆணவம் அகன்ற தென்று காணல்	42
ஆணவம் ஒளிமுன் இருள் போல அண்ணல் அடியிணையில் அகலுதல்	130
ஆணவம் நடட்ட மாதல்	155
ஆணவம் நீங்க நாதம் அகலும்	157
ஆணவம் பெத்தத்தில் புனிதன் அருள் தோன்றும் மறைக் கும்; அது முத்தியில் உலகம் தோன்றும் மறைக்கும்	129
ஆணவம் மறைத்து நின்ற தென்று அறிதல்	42
ஆணவத்தின் கூருனவை	43
ஆணவத்துடன் கூடிய நிலையில் ஆன்மாதேவலன்	134
ஆத்தம தத்துவம்	50
ஆதாரம்	25
ஆதாரம் ஆறு	58
ஆதாரமாகி வருமாயை உரு	7
ஆரியனும் குருவிங்க சங்கமமுமன்று, அவற்றின் வேறுமன்று	132
ஆலநீழல் அறமுறைத்த பெருந்தகை	4
ஆலம் வித்து ஆலமரத்தைத் தனக்குள் அடக்குதல்போல்	143
ஆவாகனாதி புறப்பூசை	163
ஆனந்த போகம் சாரூபம்	163
ஆனந்த மயம்	140
இச்சா சத்தி செலுத்துதல்	87
இதமான வாழ்வு இதுவெனல்	10
இதய மலரில் இறைவன் நடிப்பது	126
இந்தனம் வன்னியை அடக்குதல் போல்	143
இந்திரியங்களில் ஆன்மா கலந்து நிற்கும் நிலையில் சீவன் எனப் பெயர் பெறுதல்	134
இந்திரியம் முதலியன ஏக, உயிர் அருளுடன் மேவில் சுத்தநிலை அடைதல்	73
இரசதன்மாத்திரையிலிருந்து நீர்தோன்றல்	92
இரவியொளி கண்ணொளியைக் கவர்ந்துகொண்டே காண்பனவற்றைக் கண்ணிற்குக் காட்டுதல்போல்	146
இரவி விழி	2
இராகம் எட்டு	53
இராமனும் பரசுராமனும் பொருத கதை	30

இருவிழியளவில் அணியப்படும் புண்டரத்தால் பவம் நீங்கும்	13
இருவினை நுகரும் பொழுது ஆன்மா பசுவெனப் பெயர் பெறுதல்	134
இனிங்க சுத்தி	160
இனிங்கமும் குருவும் சங்கமமும் மலம்மூன்றினை அகற்றுங் குறி	131
இறை ஞானம்	154
இறை பணி	150
இறைவன் அஞ்செழுத் துருவாய் நடித்தல்	123
இறைவன் ஆடல்	109
இறைவன் ஐந்தொழிகை படர்க்கை முன்னிகை தன்மையாற் செய்தல்	30
இறைவனுக்கு அத்துவா வடிவு	115
இறைவனுக்கு மாயை கண்ணன்று	116
இறைவனை அருச்சிக்கும் எட்டுவகைப் பொருளும் அவற்றால் அருச்சிக்கின் உண்டாம் பயனும்	165
இறைவனைப் பூசிப்பதால் உண்டாம் பயன்	166
இறைவன் இச்சாசத்தியால் வித்தியாகலையில் உருத்திரன் தொழிகைச் செய்தல்	109
இறைவன் குருவிங்க சங்கமம் என்னும் குறியினால் கேவலம் முதலான மூவகையை நீக்கல்	68
இறைவன் கிரியாசத்தியால் நிவிர்த்திகலையால் அயன் தொழில் செய்தல்	109
இறைவன் ஞான சத்தியால் பிரதிட்டையால் திருமால் தொழிகைச் செய்தல்	109
இறைவன் திரோதையால் சாந்தியால் மகேசன் தொழிகைச் செய்தல்	109
இறைவன் பரையால் சாந்தியாதீதத்தால் சதாசிவத்தின் தொழிகைச் செய்தல்	109
இறைவன் வருடை முதலான பல பொருளில் விளங்கி அருள் செய்வன் என்றல்	31
இனன் உதித்து மேலே வரவர ஒருவர் நிழல் குறைந்துவந்து உள்ளொடுங்குதல் போல	151
ஈசனுடன் இருபத்தாறு	95
ஈசான கலை ஐந்து	102, 106
ஈசானம் முதலிய கலைகள் முப்பத்தெட்டு	102
உட்கரணத்தில் நிலைபெறும் இனிங்கமே புறப்புகை இனிங்கம் என்றல்	117
உடம்பில் இளமை நலம் முதலியன தோன்றி ஒடுங்குதல்	17

உடம்பில் மண் முதலான தத்துவங்கள்	
நெகிழ்த்தால் உண்டாம் வேறுபாடு	16
உடம்பு இரண்டு	58
உடம்பைப் பொய் யென்று உயிர் அகன்றபொழுது	
அருளின் பெயர் கடாட்சம்	137
‘உடல் உயிரன்று’ என்றுணர்ந்த பொழுது	
பூதமும், அவற்றின் காரியமும், உலகும், உருவமும்,	
பத்து நாடியும் அகலும்	157
உடலில் உயிர் உண்டு என்பதை அனுமானத்தால் அறிதல்	141
உடற்குறி மூன்று	58
உத்தமச் சீடர் மெய்ம் முத்தி சேர்வர்	9
உத்தியில் கூடும் உதகம் ஒன்றாதல் போல	6
உத்தியின் நீரை மேகம் எடுத்து உவரகற்றி அமுதாக்கி	
உலகம் போற்ற வைத்தாலும் அது நில்லாதோடிக்	
கடல்புக்கு உவராதல் போல	8
உப்பளம் துரும்பினை அடக்குதல் போல	143
உபத்தத்தின் விடயம் ஆனந்தம்	78
உபதேசம் மூன்று	61
உபநயம்	141
உமாதேவியார் அளகம் அவிழ்த்து முடிக்குங்காலம்	
ஒரு கோடி, திருமால் இறக்குங்காலம்	32
உயிர் அருளே உருவமாயிருந்தபொழுது அருட்பெயர் கருனை	138
உயிர் இந்திரியம் முதலியன ஏக அருளுடன் மேவில் சுத்த	
நிலை அடைதல்	73
உயிர் உடம்பைப் பொய்யென்று அகன்றபொழுது அருளின்	
பெயர் கடாட்சம்	137
உயிர்க்கு அகலா மலம்	41
உயிர்களை இரக்கமின்றிக் கொன்றருந்துபவரை	
இயமதூதர் தண்டிப்பார் என்றல்	11
உயிர்க்கு இறையருளை யன்றி அறிவு உதியாதாகையால்	
உலகனைத்தும் இறைவன் திருமேனி எனக் கண்டவரை	
பசு பாசம் விண்டார்	147
உயிர்க்குயிராய் நிற்பல் ஞான பூசை	163
உயிர்க்குளொளி நோக்கல் யோக பூசை	163
உயிர் கேவலாவத்தையில் உற்றபொழுது அருளின்	
பெயர் பிரகிருதி	137
உயிர்ச் சுத்தி	160
உயிர் செயல் எட்டு	53

உயிர் தன்னியல்பை யுணர்ந்து அருளைக் காணாத அவதரத்தில் அருளின் பெயர் திரோதை	138
உயிர் தனக்கு ஏமமாகிய அருளை உணர்ந்தபொழுது அருட் பெயர் அறிவு	138
உயிர்கள் துக்கத்தையும் சுகத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் மயக்கத்தையும் அடைதலால் இவற்றிற்கேதுவான கன்மம் ஆணவம் மாயை எனும் மும்மலங்களும் உள	101
உயிர்ப் பேதம் மூன்று	62
உயிர் பொறியும் புலனும் மனதையும் கலாதியும் சிவதத்துவமும் அன்று; அது இவை நீங்கிய அறிவுப் பொருள்	142
உயிர் மேலாலவத்தை உற்ற பொழுது அருளின் பெயர் சிவதத்துவம்	137
உயிர் வார்க்கம் அளப்பரிது; ஆணவத்தால் அனாதி மறைப் புள்ளது; இருவினைக்குத் தக்க தனுவாதியை மாயை தர அதனைப் பொருந்தி இருதினையாய் விரிந்து நிரயத்திலும் சுவர்க்கத்திலும் நிலத்திலும் இன்பதுன்பம் நுகர்ந்து இரு வினை பொப்பில் இறையருளால் பரபதம் உற்றிடும்	39
உயிராகிய தன்னை அறிவென் றறிந்த நிலையே ஆநர்	153
உயிரும் உடலும் ஈசன் கோயில்	11
உயிருக்கு உணர்த்தும் சகலத்திலே அருளின்பெயர் மாயா சத்தி	137
உருவதன்மாத்திரையிலிருந்து தீ தோன்றல்	92
உருவம் நான்கு	27
உரை	4
உலகம் மூன்று	63
உலக மக்களின் கூட்டரவு (கூடுதல்) நீங்கின் கிரியை நீங்கும்	156
உலகில் முதல்வனை நினைத்துச் சித்தியும் முத்தியும் பெற்றுவரும் பொருளுமிருத்தலால் அத்தகைய பசு வார்க்கமும் உள்ளன	101
உலகேடனை	51
உலகவையில் அடங்குவது	108
ஊரன் (நம்பியாரூரன்)	172
எதிர்வினை (ஆகாமியம்) எரிசேர் வித்தாதற்குக் காரணம்	150
எல்லாவற்றையும் அத்தன் அறிந்து அளிப்பதை ஓராதவர் தத்தம் அறிவால் நுகருங் கருத்தராகித் தடுமாறி உள மெலிந்து தளர்வார்	149

எல்லாவுலகும் முத்தொழிற்படலால் அவற்றிற்கு முதல்வன் வேண்டும் என்றல்	101
எரிமண்டலம்	24
எவ்வயிரும் பராபரன் சன்னிதி எனல்	11
எழு நரகு	11
ஏகலிங்க நிட்டை	168
ஏகன்	27
ஏடனை மூன்று	51
ஏது	36, 141
ஏனாதிநாதன்	172
ஐங்கோசத்தின் வேருனது ஆன்மா	140
ஐந்து சத்தியும் அகலுதல்	156
ஐம்புதங்களின் கலப்பால் இருபத்தைந்து தத்துவ மாதல்	96
ஐம்புதங்களின் தெய்வம்	92
ஐம்புதத்தில் கருவிகள் ஆறும் பொருந்துவது	108
ஐம்பொறிகளானவை உயிர் ஐம்புலனை அறியுமாறு கூட்டும்; ஆனால், அவை புலனின் பயன் கொள்ளா. அது போல அருட்சத்தியானது உயிர் முதல்வனை அறிந்து கூடுமாறு கூட்டும்; தான் முதல்வனை அனுபவியாது	139
ஒப்பரிய அறங்கள் இது எனல்	10
ஒங்காரத்தில் ஐந்தெழுத்துத் தோன்றல்	120
கதிர் மண்டலம்	24
கந்த தன்மாத்திரையி விருந்து நிலம் தோன்றல்	92
கமலமலர் விரிஞ்சன்	1
கயிறகன்ற ஊசல்	144
கரணங்கள் அறக் கலாதிகள் நீங்கும்	157
கருணை மிகும் பரஞான வடிவு	7
கருமுகியின் செயல் போல	145
கருமேந்திரியம் ஐந்து	48
கலாதிகள் ஏழும் புருடன்	95
கலாதி தத்துவங்களின் தொழில்	84
கலை முதலான ஏழினையும் இயக்கும் சிவ மூர்த்தம்	147
கலை முதலைந்தும் புருட கஞ்சகம்	158
கவுணியர் கோன்	172
கற்பம் முதலாதியான திருநீறு	13

கறங்கு சுழலுத லொழிதல்	144
கன்மம் மூன்று	63
கன்ம மலம் நடட்ட மாதல்	155
காகம் மேருச் சாரில் பொன்னிற மாதல் போல	6
காந்தம் இரும்பினை அடக்குதல்	143
காமியத்தின் கூருனவை	44
காரண அவத்தை மூன்று	64
கால் சலித்துத் திரட்டுதல்	76
காற்றின் குணம் துவக்குக் கிடங்கொடுத்தல்	77
காற்றின் கலப்பால் சமானன் முதலிய ஐந்தும் தோன்றல்	97
கிரியாசத்தி செலுத்துதல்	87
கீழாலவத்தை	64
குணம் அறச் சுத்தவித்தைமுதன் மூன்றும் அகலும்	157
குணம் ஒன்பது	51
குணம் மூன்றும் புமாணைக் கூடும்	93
கும்போதகத்தில் ஆஞ்சம் போல்வது அன்னிய சைவர் இயல்பு	169
குருபரன்	4
குற்றமிலா நற்றவம் இது வெனல்	10
குறைந்த புண்டரமாக அணியின் ஆயுள் குன்றும்	13
கேவலம்	64, 67
கேவலம் ஆணவத்தை நீக்கும்	68
கேவல காரியம் ஐந்து	64, 65
கொடும்பாவம்	12
சக்கு-சக்ஷு	77
சக்குவிற்குப் பொருந்திய குணம் தீயிடை நின்று உருவம் அறிதல்	77
சகம் பஞ்சப் பிரமமயம் என்று தெளிந்தவரே தம் போதக் களங்கம் அகன்றவர்	106
சகல காரிய அவத்தை ஐந்து	64, 65
சகலம்	64, 67
சகலம் மாயையினை நீக்கும்	68
சத்த தன்மாத்திரையிருந்து ஆகாயம் தோன்றல்	29

சத்தாதியும் கரணம் மூன்றும் பொருந்திய புரியட்டகமே	94
சூக்கும உடம்பு	2
சத்தி	161
சத்திநிபாதம் நால்வகை	118
சத்தியும் சிவமுமே இலிங்கம்	102, 103
சத்தியோசாத கலை எட்டு	32
சதுர் முகனின் ஒருநாள் இரண்டாயிரம் சதுர்புகம்	59
சயம் ஐந்து	147
சராசரங்கள் அரன் உரு	78
சலத்தினுக்குக் குணம் சிங்ஙுவைக்கு இடம் தரல்	72
சாக்கிரத்தில் ஐந்தவத்தை	69
சாக்கிரத்தில் முப்பத்து நான்கு கருவி	71
சாக்கிரத்திற்குத் தூலவுடல்	52
சாத்துவிகம் முதலியன ஒன்றில் இரண்டாகி ஆளுதல்	100
சித்தம் நீரிடமாக நின்று சலித்துக் கொண்டிருத்தல்	173
சிமயவரையையும் தரையினையும் விண்ணினையும்	5
இழந்து தேடும் சிதடர் செயல்	162
சிவஞான தீபம்	50
சிவஞானிக்கு உவமையும் அப் பொருள்களின் தன்மையும்	49
சிவதத்துவம்	86
சிவதத்துவம் ஐந்து	2
சிவதத்துவம் ஐந்தின் தொழில்	2
சிவம்	156
சிவம் சத்தி முதலிய தத்துவம்	33
சிவம் பிரகாசித்த பொழுதே திரோதாயி நீங்கும்	158
சிவம் முதல் ஐவரும் நான்கு வாக்கினைச் செலுத்த அகரம்	92
முதலிய எழுத்துக்கள் தோன்றும். அவ் வெழுத்துக்	95
களால் வேதம் முதலியன தோன்றும் என்றல்	167
சிவம் முதலான ஐந்தும் வயிந்துவ கஞ்சகம்	6
சிவம் முதலிய தத்துவங்கள் தோன்றிய முறையே ஒடுங்குதல்	12
சிவம் முதலேந்தும் ஈசன்	168
சிவலிங்கத்தைத் தரித்தலால் சீவன் முத்தனாவான்	3
சிவனுடைய மாமரம்	
சிவனருள் நூல்	
சிவாகமங்கள் சிவலிங்கத்தை அணியும் அத்துவித சைவ	
ரைச் சிறப்பித்தல் போலப் பேத சைவரைச் சிறப்பித்	
தோதாது	
சிற்பரை	

சீராருந் தொழில் ஐந்து	61
சீவன் சிவனை அணுகும் போதில் அருட்பெயர் ஆனந்தம்	138
சுக சொருபத்தைக் கண்டபொழுது ஆன்மா சொருபத்தினன்	136
சுகாதீதநிலை துரியாதீதம்	74
சுகாதீதம் சாயுச்சியம்	163
சுத்த காரிய அவத்தை ஐந்து	64, 66
சுத்த தத்துவம்	50
சுத்தம்	64, 67
சுத்தம் இருவினையை நீக்கும்	68
சுத்தமாயையின் முப்பத்தொரு பேதம்	46
சுத்தமாயையும் ஐந்தொழிலும் நடட்டமாதல்	155
சுத்தாசுத்த தத்துவம்	50
சுரபி பாற்கடலில் உற்பவம்	164
சுரபியின் பஞ்சகவ்யத்திலிருந்து தோன்றியன	164
சுழுத்திக்குப் பிரகிருதி உடல்	71
சுழுத்தியில் இரண்டு கருவி	69
சூரியனும் சூரியகாந்தக்கல்லும் சேர்ந்தபொழுதே பஞ்சினைச் சுடுதல் போல	133
செயலறநின்றிடும் நேயம் சிவபூசை	163
செவிக்குக் குணம் விண்ணிடை நின்று சத்த மறிவது	76
செற்பம்	36
சேரலன்	172
சைவ சித்தாந்திகள் வேதாந்த நிலையுடையோர் கூறும் ஐம்பூத நெறியான இருபத்தைந்து தந்துவங்களைக் கொள்ளார்	100
சொப்பனத்தில் இருபத்துநான்கு கருவி	69
சொப்பனத்திற்குச் சூக்கும் வுடல்	71
சோதி குருபரனாய் வந்து பெத்தநிலையை நீக்கல்	76
ஞானச் செய்கை	4
ஞான சத்தி செலுத்துதல்	87
ஞானத்தில் பொருந்திய பொழுது ஆன்மா அறிவு	135
ஞானத்துக் கிரியை	159
ஞானத்துக் கிரியையில் பஞ்ச சத்தி	160

ஞானத்துச் சரியை	159
ஞானத்து ஞானம்	158
ஞானத்து யோகம்	159
ஞானத்தைக் கண்டபொழுது ஆன்மா ஞானவான்	135
ஞானம் நாலு	62
ஞானானந்தம் துரியம்	74
தத்துவங்களைச் சடம் என்று அறிந்து நீங்குவதற்கு உதவு வது திருவருள்	142
தத்துவம் இருநூற்றிருபத்தாறு	75
தத்துவம் தொண்ணூற்றாறு	58
தத்துவாதீதநிலை காசி	153
தத்புருடகலை நான்கு	102, 105
தம்போதப் பற்று	1, 144
தலைவனுடன் (பதியுடன்) உயிர் ஒன்றாகா இரண்டுமாகா நிலை	151
தவநெறி	12
தவ மருவும் அறிவுடையோர் அவை	
தழலின் கலப்பால் செவி, உடல், நா, மூக்கு, விழி என்னும் அறிவுக்கருவி தோன்றல்	98
தற்பரன்	3
தற்பரையாதல் சாமீபம்	163
தற்போதம் அறச் சிவானுபவத் தழுந்தின் பராசத்தி நீங்கும்	156
தன்னைக் காண்டல் சொப்பனம்	74
தன்னை மயக்கமறக் கண்டபொழுது ஆன்மா சுத்தன்	134
தாது ஏழு	60
தாலுவிற் குரிய கன்மேந்திரியம் பாயுரு	78
தாலுவுக்குக் குணம் நீரில் நின்று இரதம் அறிதல்	78
தாழ்ந்த மணி நாக்கு	144
திட்டாந்தம்	141
திரவிய சுத்தி	160
திருநீற்றை அவனி, சலம், எரி, கால், அண்டங்களின் வடிவு போல் மெய்ம் முழுதும் பூசுதல்	13
திருமாலுக்கு ஒரு நாள் ஒரு கோடி பிரமர் அழியுங்காலம்	32
திருவருண் ஞானத்தால் உணரப்பெறாமல் தமதறிவால் உணர்வோர்தம் சமயக்கூற்று சிறந்ததன்று எனல்	173
திருவருள்	3
தினகரனைப் பகலிற் றேடும் குருடர்	173

தீ என்னும் தத்துவத்தின் தச காரியம்	81
தீச் சுட்டெடொன்றல்	76
தீர்க்க புண்டரத்தால் தவம் நீங்கும் என்பது	13
தீவகம்	7
துரியத்திற்குக் கருவி ஒன்று	69
துரியத்திற்கு மோகினி உடல்	71
துரியாதீதத்திற் கருவிகளின்றி உயிர் தனித்திருத்தல்	69
துரியாதீதத்திற்கு ஆணவமலம் உடல்	71
துவக்கின் குணம் கால் இடமாய்ப் பரிசம் அறிதல்	77
துவக்குக்குப் பொருந்திய கன்மேந்திரியம் பாதம்	77
தேயுவின் கூறு ஐந்து	56
தேவ வாயு	55
தைசதம்	91
தைசதத்தில் மனமும் ஞானேந்திரியமும் தோன்றல்	91
தொழிலதிபர் ஐந்து (ஐவர்)	61
தோத்திரம் - சுரோத்திரம்	76
தோத்திரத்திற்குப் பொருந்திய கன்மேந்திரியம் வாக்கு	76
நஞ்சினைத் தீர்ப்போனும் கலுழவடிவமும் ஒன்று பட்ட பொழுதே நஞ்சினைப் போக்குதல் போல்	133
நதி நீரில் சவுசமும் உடற் சுத்தியும் செய்தாலும் அந் நீர் தூய்மை கெடாதது போன்றது ஏகனிக் நிட்டையினை யுடையோர் இயல்பு	169
நதிபதியிற் றிருவின் கேள்வன்	1
நம் போதம் (பாடபோதம்)	1
நறையும் அலரும் போல்	2
நாடிகள் பத்து	54
நாடி பத்தும் நிலதத்துவத்தில் ஒடுங்கும்	93
நால்வகைச் சத்திநிபாதத்திற்கு உவமையும் பக்குவமும்	161
நாவரையன்	172
நான் எனக் கருதும் சுதந்திர நீக்கமாகிய அதீதத்தில் ஆன்மா திரோதன்	135
நான்கு வாக்கின் இயல்பு	88
நான்கு வாக்கு விந்துவில் ஒடுங்கும்	93
நானே முதல்வன் எனக் கருதிய பொழுது ஆன்மா வயிந்துவன்	134

நிகமனம்	141
நிட்டை நிலை	151
நிராதாரம்	25
நிலத்தினுக்குக் குணம் நாசிக்கு இடந்தால்	78
நிலத்தின் கலப்பால் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு உபத்தம் என்பவை தோன்றல்	99
நிலம் முதலிய தத்துவங்களின் எல்லை	107
நிலமென்னுந் தத்துவத்தின் தசகாரியம்	79
நின்மல சாக்கிரம்	66
நின்மல சுழுத்தி	66
நின்மல சொப்பனம்	66
நின்மல துரியம்	66
நின்மல துரியாதீதம்	66
நினைவு	4
நீர் என்னுந் தத்துவத்தின் தசகாரியம்	80
நீரின் கலப்பால் ஒலி, ஊறு, உருவம், மணம், சுவை என்பன தோன்றல்	98
நீலம் புலையர் தெருவிற் பொல்லாக் கும்பிக் குழியிற் பூத்தது போல்வது	12
நெல்லின்கண் தவிடு, முளை உமி போன்றன திரிமலம்	4
நேத்திரத்திற்குரிய கன்மேந்திரியம் பாணி	77
பசு ஞானம்	154
பசு ஞானம் சுதந்தர வீனம்	154
பசு வருக்கத்திற்கு மாயையே கண்	116
பஞ்ச கஞ்சகம்	158
பஞ்சகோசம்	60
படைக்கலம் கொலைத்தொழில் செய்தாலும் அதனால் விளையும் பாவம் அதனைச் சாராது, அதனை உடையாணைச் சாருதல் போல	148
பத்துக் காற்றும் வளி தத்துவத்தில் ஒடுங்கும்	93
பதம் நாலு	62
பதமுத்தி நாலு	62
பதி அவ்வுயிர் போல் எவ்வுயிர்க்கும் அறிவாகி நிறைந்தது	38
பதி ஆதி நடு ஈறகன்ற முதல்	38
பதி ஆனந்த சுகாதீதத் தப்புறத் தப்புறம்	38
பதி உருவம் அருவம் உபயம் அகன்றது	38

பதி உருவம் நிலையம் சுட்டில்லாதது	38
பதி எவ்வெவர் எப்படி நினைந்தார் அவ்வவர்க்கு அப்பொரு ளாயிருப்பது	38
பதி ஏகம்	38
பதி சித்துடன் அசித்தும் அல்லாதது	38
பதி மன பாவகத்தால் நண்ணரிய ஒளி	38
பதியாகிய பரமன் தன் சத்தியினையே கண்ணாகக்கொண்டு அனைத்தினையும் காண்பன்	116
பம்பரம் விசையறுதல்	144
பரம்பரை நிறைவு சுழுத்தி	74
பரம சிவத்தொடு இருபத்தேழு	95
பரம சிவன் உத்தமன்	29
பரம குருவின் திருநோக்கம் பெற்றவாறே சீடனின் குலாசார மயக்கமெல்லாம் தீர்தல்	170
பரமன் அருட்குருவாய் வரினும் உயிர்கள் உலகத்தையே விரும்பல்	8
பரமானந்தம் இத்தகைய தெனல்	144
பரமானந்தத்தில் தாடகைபோல் ஒன்றிய நிலையில் ஆன்மா சுபாவன்	136
பரமானந்த மேலீட்டில் ஆன்மா சிவன்	136
பரமானந்தி	136
பரன் அருளால் சுத்தமாயையில் சிவம் முதலிய தத்துவம் தோன்றல்	89
பரன் அருளே எவற்றினையும் நடத்திடும்	147
பரன் சிங்நுவையாலும் பாயுருவாலும் ஏய்ந்த வினைப்பயனை உயிர்கட்கு நுகர்வித்தபின் எஞ்சியவற்றைப் பிரதிட் டாகலையில் வைத்தல்	111
பரன் செவியாலும் வாக்காலும் சேரும் கன்மத்தை உயிர் கட்கு அருத்தியபின் எஞ்சியவற்றைச் சாந்தியாதீத கலையில் வைத்தல்	114
பரன் துவக்காலும் பாதத்தாலும் மருவும் இருவினைப் பயனை உயிர்கட்கு அருத்தியபின் எஞ்சியவற்றைச் சாந்தி கலையி னிடமாக வைத்தல்	113
பரன் நாசியாலும் உபத்தத்தாலும் உயிர்கட்கு வரும் கருமப் பயனை அருத்தியபின் எஞ்சியவற்றை நிவிர்த்திகலையில் வைத்தல்	110
பரன் நேத்திரத்தாலும் கையாலும் அடைந்த வினைப்பயனை உயிர்கட்கு அருத்தியபின் எஞ்சியவற்றை வித்தியாகலை யினிடமாக வைத்தல்	112
பரன் பிரமசாரி	139

பரனருளின் வசமாகிப் பணிசெய்வோர்தன்மை	148
பரனுக்குச் சிவலோக மாதல் பராபரை	37
பரனுடைய மனம் இலிங்கம்; வாக்கு குரு; சங்கமம் மேனி	131
பராசத்தியானது ஞானசத்தி முதலானவற்றைச் செலுத்துதல்	87
பரிசதன்மரத்திரையிலிருந்து காற்றுத் தோன்றல்	92
பரிசன வேதி	14
பரை கன்னிகை	139
பரை பரம்பரனை அனுபவியாமல் உயிர்த்தோழிபோல் உயிர்களை இறைவனுடன் கூட்டியபின்தான் நீங்குதல்	139
பரை முதலானவை சத்தி கஞ்சகம்	158
பரை யுதவுங் கரிமுகவன்	1
பலவகை றட்டங்கள்	155
பலவாகும் தத்துவம்	59
பாச இருள் ஐவகை	8
பாச ஞானம் அஞ்ஞானம்	154
பாச ஞானம் இன்னது என்றல்	154
பாணியின் விடயம் இடுதல் ஏற்றல்	77
பாத விடயம் கமனம்	77
பாயுருவின் விடயம் மலங்கழித்தல்	78
பிரதிக்கினை	141
பிரபஞ்ச வாழ்க்கை	8
பிரளயா கலர்	7
பிராசாத கலை	47
பிராணமயம்	140
பிராண வாயு சமாதி முதலானவற்றில் இயங்கும் அளவு	21
பிராணவாயு முதலானவற்றின் நிறம்	20
பிராண வாயுவை ஆதார தெய்வங்கட்குப் பகிர்ந் தளித்தல்	22
பிராணன் முதலான காற்றுக்கள் உடம்புள் தங்கியிருக்கும் இடம்	49
பிராரத்தம் மூன்று	63
பிருதுவியின் கூறு ஐந்து	56
புத்தியில் ஆங்காரம் தோன்றல்	90
புத்திர ஏடனை	51
புத்தி வன்னியிடமாக நின்று நிச்சயித்தல்	100
புரியட்டகம்	94

புரியட்டகமாம் குக்குமத்தே முப்பத்தாறு	
தத்துவங்களும் அடங்குதல்	94
புருட தத்துவத்திற்குரிய பெயர் பதினேழு	85
புருடன் புலன் நுகருங் காலந் தோன்றல்	90
புருடனுடன் இருபத்தைந்து	95
புலன்கள் ஐந்து	48
புவி சிக்கனவு	76
புவி முதலைந்தும் பூத கஞ்சகம்	158
புறச்சமய நிலையோர் பெறும் பேறு தலையினால்	
நடந்து கதியை அடைதல் போன்றது	35
புறக்கருவி அறுபதும் முப்பத்தாறில் ஒடுங்கும்	93
புனல் நெகிழ்ச்சியினை யுடையது	76
புனிதன் மலம்	41
பூத காரியம் இருபத்தைந்தும் பூதத்தில் ஒடுங்கும்	93
பூதங்கள் நாகரணத்தைப் பொருந்தித் தொழிலியற்றல்	99
பூத சுத்தி	160
பூதம் ஐந்து	48
பூதாதி	91
பூதாதியில் சத்தாதி தோன்றல்	91
பூத வாயு	55
பெத்த நிலை	76
பெத்தத்தில் உயிர் நமயநிலை பொருந்துதல்	121
பெரும்பற்றப் புலியூரைப் பிரியாதார் இவர் என்றல்	127
பெறுதி யொழிந்த பொழுது இச்சை நீங்கும்	156
பைசந்தி வாக்கின் இயல்பு	88
பொருளும் உடலும் ஆவியும் இறைவன் உடைமை	9
பொறி ஐந்து	48
பொறிகள் பத்தும் மாத்திரை பத்தும் மனம்	
முதலானவையும் பிரகிருதி கஞ்சகம்	158
பொறியற்றபொழுது விடயம் நீங்கும்	157
பொன் இரச குளிகையில் அடங்குதல்	143
மண்டலம் மூன்று	57
மண்ணாதி ஐந்தினை இயக்கும் சிவமூர்த்தம்	147
(மத்திம) சீடர் உருத்திர உலகம் புகுவர்	9
மத்திமை வாக்கின் இயல்பு	88

மத்தியாலவத்தை	64
மதி இரவி பொருந்தும் நிலை	18
மதி மண்டலம்	24
மந்திர சுத்தி	160
மரணவத்தை உறில் உற்பவம் உண்டு	172
மருத்துவன் செயல்போன்றது முதல்வன் செயல்	41
மலம் ஐந்து	40, 59
மறை முடிவினில் நடமுடையவன் இணையடி தொழும் அடியவர் அடியாரின் சிறப்பு	174
மன்னுளாடும் பெருமான்	2
மனம் புத்தி ஆங்காரம் சித்தத்தின் தொழில்	84
மனமாதிரி ஐந்தினை இயக்கும் சிவமூர்த்தம்	147
மனம் வாக்கு உடலால் கன்மம் அணைதல்	14
மனம், வாயு, இடமாகச் சஞ்சலமாய் நினைத்தல்	100
மனோமயம்	140
மாயா என்ற அச் சொல்லின் பொருள்	45
மாயா காரியம் நான்கு	63
மாயேயம் (சுத்தமாயை) உருத்திரர் முதலானவர்க்கு உலகு உடல் கரணம் போகம் ஆதல்	37
மாயை இருபத்துநாலு	95
மாயை நடட்டமாதல்	155
மாயை, புருடன், ஈசன் என்பவற்றை, முறையே மான், மோகினி, விந்து என்றும் வழங்குவர்	95
மாயையின் கூறு	44
மான்	3
மீதானம்	25
முக்குணத்தில் ஒன்றுயர்ந்தது புத்தி	90
முக்குணமும் ஒத்தநிலை சித்தம்	90
முத்திநெறி மூன்று	172
முத்தியினும் மும்முதலும் அழியாதென்றல்	12
முத்தியில் உயிர் 'சிவய' நிலை அடைதல்	121
முதல்வன் உருவத்தால் ஆக்கலும் அருவருவத்தாற் காத்தலும் அருவத்தால் ஒடுக்குதலும் செய்தல்	27
முதல்வன் குருவிங்க சங்கமமாகி நின்றே உயிர்களின் மூலத்தைத் தீர்ப்பன்	133
முப்பத்தாறு தத்துவம்	49
மும்மலம்	7
மும்முதலும் அநாதி	101

மூக்கின் குணம் மண்ணிடமாய் நின்று மணம் அறிதல்	78
மூலம் முதல் எண்மூன்றும் மாயை	95
மூலமலம் உயிரை அடக்குதல்	143
மூலாதாரமாகிய துரியாதீதத்தில் உயிருடன் புருடன் உளன் என்பது பொருந்தாது	70
மூவகை உயிர்க்கும் அசுத்தமாயையும், மாயேயமும் (சுத்தமாயையும்) உலகமாகும்	37
மூன்று ஏடனை ஆகாயத்தில் ஒடுங்கும்	93
மெய்ஞ்ஞான உண்மை நிலையவர் இயல்பு	152
மெய்ஞ்ஞானிகட்கு எல்லாச் செயலும் அமலன் பணி	145
மெய்ஞ்ஞானிகள் நன்மை தீமை செய்யினும் அப் பலன் நுகரார்; அவை அவரைத் தொழுவார்பாற் செல்லும்	145
மெய்த்தேசிகன் இன்னான் என்பது	152
மெய்ப்பொருள் நாயனார்	172
மேல்வினை நணுகுதற்குக் காரணம்	150
மேலாலவத்தை	64
மேலாலவத்தைக்குச் சுத்தவித்தை முதலியன உடல்	71
மேலான ஞானம் இதுவெனல்	10
மோகினி	3
வசனாதி காரியம் வாக்காதியில் ஒடுங்கும்	93
வளி என்னும் தத்துவத்தின் தச காரியம்	82
வாக்காதிகளின் விடயம் ஐந்து	54
வாக்கின் விடயம் வசனம்	76
வாக்கு நான்கு	51
வாதம்	36
வாமதேவகலை பதின்மூன்று	102, 104
வாயுப் பத்து	55
வாரியும் நாரமும் ஒன்றுமன்று; இரண்டுமன்று	132
வான்குணம் சோத்திரத்துக் கிடங்கொடுத்தல்	76
விசும்பில் அடங்குவது	108
விசையன் மாலை வழத்திய முறை	31
விஞ்ஞான கலர்	7
விஞ்ஞான மயம்	140
விடயத்தைக் காண்பது சாக்கிரம்	74

விண் என்னுந் தத்துவத்தின் தச காரியம்	83
விண்ணவர் கோன்	1
வித்தியா தத்துவம்	50
வித்தியா தத்துவம் ஏழு	49
விதண்டை	36
விதி, மால், அரன், மகேசன், சதாசிவன், விந்து, நாதம், ஆணவம், திரோதானம், பரை, சிவம் என்பனவற்றின் நிறமும் இடமும்	26
விந்து	3
விந்துவில் தோன்றுவன வாக்கு முதலியன	89
வியாதி மூன்று	59
விழிகளிலாதவர் யானையைக் கண்டது போன்றதாம் கபட நெறிச் சமயத்தோர் பரன் இயல்பினை உணர்ந்தது	34
விழிக்கு உதவுவது கதிர்	142
விழியொளி ஞாயிற்றின் ஒளியுள் அடங்குதல்போல்	143
வினைப்பயனை மருள் அறிவால் அருந்தில் அது நமன் தூதர் அருத்துவதாம்	150
வைகரி	91
வைகரி வாக்கின் இயல்பு	88
வைகாரிக அகங்காரத்திற் கன்மேந்திரியம் தோன்றல்	91
வேதாந்திகள் ஐம்பூத நெறியாகத் தோன்றியவற்றையே இருபத்தைந்து தத்துவம் என்பார்	100

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
10	21	இலக்குமுயி	இலங்குமுயி
28	30	சமர்பொருத சுதை	சமர் பொருத கதை
33	25	பறைவை	பறவை
37	22	பிற பிறப்பிலே	பிறப்பிறப்பிலே
38	31	மருத்துவன சுற்றுந்	மருத்துவன கற்றுந்
82	15	பிரகிதி	பிரகிருதி
83	14	பகுத்தறியு மாறு	பகுத்தறியுமாறு
86	28	என்பவர்	என்பவர்
100	3	ரட்சா சத்திபை	ரட்சா சத்தியை
107	26, 27	வித்தியா தத்துவத்தி	வித்தியா கலையி
113	11	துருத்திரன்ருன்	துருத்திரன்ருன்
118	23	வீசியகையால்	வீசியகையாய்
119	19	உயிர் கட்டு	உயிர்கட்டு
123	18	நிற்கும். ஆணவமலம்	நிற்கும் ஆணவமலம்
134	16	அந்நுவமராகவும்	அந்நுவயமாகவும்
150	4	வினையின்	வினையின்
156	24	அனைந்தாலும்	அனைந்தாலும்
159	30	சுத்துவிதவெண்பா	அத்துவித வெண்பா.

